

GUSTAVE AIMARD

ULTIMUL SACRIFICIU

1

COLECTIA

EDITURA TORNALEXPRES

COLECȚIA „TOPAZE”

Nr. 6

GUSTAVE AIMARD

ULTIMUL SACRIFICIU

V.1.0
V.1.0

Versiunea românească de ELVIRA CĂLIN

EDITURA „EXPRESS”

București

20-XI-1944

CAPITOLUL I

EXPEDIȚIA

Într-o noapte răcoroasă de primăvară, patru călători obosiți poposiră la Misiunea jezuită Nostra Senior de Los Angeles.

Această Misiune, ridicată pe malul drept al râului San Pedro, în mijlocul provinciei Sonora, era una din numeroasele așezăminte de acest fel pe care le-au ridicat jezuiții în Mexic, în începutul secolului. În epoca aceea îndepărtată, sălbatecă și necivilizată, misiunile acestea constituise, că adevărate oaze de blândețe își securitate, în jurul cărora se strâneau tot mai mulți indieni atrași de avantajele unei vieți mai civilizate decât a lor. Dar, la epoca în care începe povestea noastră, jezuiții fuseseră de mult alungați din Mexic prin intrigile și viclenia viceregilor spanioli. Misiunile fondate de ei căzuseră în ruină, și ierburile sălbatice acoperiseră curțile și locuințele.

Totuși, în seara aceea răcoroasă și plină de mister, patru călători tulburaseră liniștea de mormânt a Misiunii.

Strânși în jurul unui foc aprins în mijlocul curții ei terminau în tăcere o masă frugală, în vreme ce patru cai, legați ceva mai la o parte își luau tainul de ovăz cu o grabă care arăta că soseau dintr-o călătorie lungă.

Cei patru călători erau, de altfel, departe de a fi liniștiți. Cu ochii la pândă și cu mâna pe pistol, ei se opreau adesea din mestecat pentru a cerceta beznele, sau pentru a asculta miile de zgomote ale deșertului american, care sunt ca tot atâtea avertismente fără greș, pentru cel care știe să le descifreze.

Înfățișarea acestor oameni era tot atât de ciudată ca și prezența lor în mijlocul ruinelor jezuite.

Doi dintre ei păreau capii expediției. Erau la fel de înalți, îmbrăcați în hainele de piele ale vânătorilor americani, cu fețele bronzate și cu acea lumină în ochii pe care ți-o dă înfruntarea neconținută a primejdiei. Dar, în vreme ce unul din ei era blond cu ochi albaștri, și cu gesturi de netăgăduită noblețe, celălalt era brun cu ochii negri și avea expresie de asprime și energie. Primul era într-adevăr nobil și anume contele Masime-Edouard-Louis de Prebois-Grance, șeful unei expediții franceze în Mexicul sălbatic, al doilea era prietenul și tovarășul său de luptă Valentin Guillois.

Cât despre ceilalți doi ei erau locotenenții contelui Louis; unul

din ei era scund și rotund la față, se numea Don Cornelio.

Iar al patrulea călător era un indian, măreț în hainele sale brodate, cu fața mândră și impasibilă. Șeful indian Caramilla, era aliatul și sfătuitoarul expediției franceze comandată de Don Louis.

Dar pentru ce se găseau ei singuri aici. Și unde rămăsese restul expediției? Ca să răspundem la această întrebare trebuie să ne întoarcem cu câteva luni în urmă.

În epoca aceea, epoca în care se descopereau mereu alte terenuri aurifere, contele Louis de Prebois-Grance, nobil emigrat, fugit din Franța în timpul Revoluției, își adunase în jurul său un grup de aproape două sute de oameni cu care pornise în căutarea aurului. Expediția franceză, formată, nu din aventurieri vulgari, ci din cavaleri care țineau mai mult să răspândească faima, și civilizația franceză decât să se îmbogățească de pe urma acestei expediții, pornise din San Francisco și debarcaseră în Mexic, începând imediat să înainteze către minele din La Plancha de la Plata. Dar guvernământul mexican nu vedea cu ochi buni această infiltrație franceză pe teritoriul său și contele Louis avusese de suferit mii și mii de vexațiuni din partea autorităților locale.

Acum, însă, când ajunseseră în sfârșit în apropierea minelor, contele Louis nu-și mai putuse stăpâni nerăbdarea și lăsând comanda trupei în grija căpitanului Flores, care deși spaniol, se atașase expediției și dăduse multe dovezi de devotament, întovărașit numai de cei trei prieteni pornise înainte. Misiunea Nostra Senara de Los Angeles, era ultima etapă, înaintea ruinelor căutate.

Și acum, după aceste explicații necesare, să reluăm povestirea de unde am lăsat-o.

Contele Louis și tovarășii săi abia terminaseră masa când se auzi un zgomot ușor, care se întări din ce în ce mai mult. În curând se putea recunoaște cu ușurință pasul cadentat, al unei trupe în marș și scârțâitul carelor.

Câteva secunde mai târziu, avangarda franceză pătrunse în curtea Misiunii. Aceasta fu în scurt timp ocupată militarmente; se aflau la marginea deșertului și trebuiau să se păzească cu grijă.

La toate colțurile cartierului general se așezară tunuri și de jur împrejur se stabili un cordon de sentinele. Clădirea, care până mai ieri fusese tristă și părăsită, păru că renaște deodată. Dărâmurile fură curățate în grabă și bătrâna biserică a jezuiților, luă aspectul unei fortărețe.

După ce dădu ordinele necesare pentru instalarea companiei

și se asigură că sunt îndeplinite întocmai, contele îl chemă pe căpitanul Flores, ca să-și dea raportul asupra felului cum își îndeplinise sarcina de comandant provizoriu.

Abia terminase și cu această formalitate, când apărură don Cornelio urmat de Caramilla.

— Dați-mi voie, spuse el, aș vrea să mă lămuriți puțin ascultând ce spune șeful, care se încapățânează să susțină că suntem pândiți de indieni.

— Cum? spuse Valentin care asista și el la întrevedere. Ce tot spui, don Cornelie?

— Iată ce am găsit, pe când mă plimbam cu șeful în împrejurimile Misiunii.

— Să vedem, făcu Valentin.

Don Cornelio îi întinse un mocasin, pe care vânătorul îl examina cu atenție câteva minute.

— Hm! făcu el. E grav. Unde l-ai găsit?

— Pe plajă.

— Ce părere ai d-ta Caramilla? întrebă Valentin, întorcându-se către araucan.

— Mocasinul e nou, l-a pierdut cineva. Caramilla a văzut urme multe.

— Ascultați, spuse don Louis cu vioiciune, să nu numai spuneți nimic nimănui despre descoperirea asta, trebuie să ne păzim mai mult ca oricând, căci trădarea plutește în aer și ne amenință din toate părțile. Eu voi întări deci fortificațiile, în vreme ce tu, Valentin, vei pleca în recunoaștere împreună cu șeful ca să vezi dacă ne amenință într-adevăr indienii.

— Poți să fii fără grijă, căci vom face întocmai, să fii însă și tu cu ochii în patru.

CAPITOLUL II

SPIONUL

Valentin și Caramilla îl părăsiră pe Louis cam la orele 8 dimineața.

Vânătorul nu închisese ochii toată noaptea, era extrem de obosit și pleoapele i se închideau fără voia lui. Totuși s-ar fi pregătit să îndeplinească însărcinarea pe care o primise, dacă nu l-ar fi oprit Caramilla, care observând starea în care se găsea, îl sfătui să se odihnească câteva ore. Nu avea nevoie de Valentin, spunea el, căci putea să urmărească și singur urmele pe care le zărise de dimineață, și apoi îi va da raportul complet asupra celor ce vor fi de făcut.

Valentin se culcase și dormea liniștit de vreo două ore când simți o mână care-l atinge ușor pe umăr. El deschise ochii și privi țintă spre cel care-l deranjase atât de neplăcut.

— Ei bine, spuse el morocănos, ca unul ce fusese trezit dintr-un vis frumos, ce naiba mai vrei don Cornelio?

Don Cornelio, căci el era, își duse un deget la buze și privi bănuitor în jur ca pentru a-i recomanda tăcere, apoi îi spuse la ureche:

— Iartă-mă, don Valentin, zise el, dar cred că știrea pe care ți-o aduc este extrem de importantă.

Valentin se ridică ca împins de un resort și privindu-l pe spaniol drept în ochi, spuse cu o voce reținută, dar poruncitoare:

— Atunci spune-mi repede.

— Iată, în două cuvinte, despre ce e vorba. De azi dimineață căpitanul Flores, pe care, fie spus între paranteze, nu-l pot înghiți de fel, n-a făcut altceva decât să se strecoare în toată Misiunea cercetând ce se lucrează și ce nu se lucrează, flecărind când cu unul când cu altul, și încercând mai ales să afle părerile oamenilor despre șeful nostru. Până aici, nimic rău, dar, îndată ce te-ai culcat d-ta și s-a asigurat că don Louis e ocupat să-și scrie corespondența, și că a dat ordin să nu fie deranjat și deci că nu va putea supraveghea campamentul cel puțin câteva ore, căpitanul Flores s-a prefăcut că se retrage într-o clădire aproape ruinată, situată la marginea Misiunii. A stat acolo puțin, și când i-a părut că nu se mai gândește nimeni la el, a ieșit din casă strecurându-se printre arbori ca un om care se teme să nu fie

văzut, și a dispărut în pădure.

— Ah, ah! făcu Valentin îngrijorat, pentru ce o fi plecat în felul acesta? Și, adaogă el după câteva minute, asta s-a întâmplat de mult?

— Sunt aproape zece minute.

Valentin se ridică.

— Rămâi aici, spuse el, dacă se întoarce cumva căpitanul în lipsa mea, supraveghează-l cu grijă, dar așa fel încât să nu bănuiască nimic. Îți mulțumesc că m-ai deșteptat. E un caz grav.

Întrerupând brusc conversația, vânătorul îl părăsi pe don Cornelio și, ocolind ruinele așa ca să nu atragă atenția nimănui, intră în pădure.

În timpul acesta, căpitanul Flores mergea, grăbit în direcția fluviului, fără să se mai obosească să-și ascundă urmele; vânătorul profită de această imprudență și putu să-l urmărească cu ușurință.

Căpitanul ajunsese astfel până la malul fluviului. Abia apăruse pe plajă, când un individ ținându-se cu amândouă mâinile de ramuri, sări jos dintr-un pom, la doi pași de el.

La această apariție neașteptată, căpitanul se dădu înapoi oprindu-și un strigăt de uimire și de frică, dar înainte de a-și reveni din surprindere, un al doilea individ sări în același fel pe nisip.

Primul dintre acești doi oameni era un alb, ceea ce se putea recunoaște ușor de la prima vedere, deși avea tenul extrem de bronzat. Hainele sale erau în totul asemănătoare cu ale indienilor.

Acest personaj interesant era înarmat până-n dinți și ținea o pușcă lungă în mână.

Cât despre tovarășul său, acesta era o piele roșie și era pictat și înarmat ca de război.

Căpitanul ridicase ochii mașinal înspre arbori.

— Oh! Oh! făcu primul personaj cu un râs grosolan, nu mai privi așa că nu mai vine nimeni dar cum ceea ce avem de vorbit nu ne privește decât pe noi și cum e inutil să mai amestecăm în afacerile noastre pe cineva care nu are ce căuta pe aici, ne vom duce într-un loc unde nu vom avea să ne temem de urechi indiscrete.

Cei trei oameni intrară în pădure.

Valentin îi urmări pas cu pas. Nu merseă prea departe.

Ajunși la o oarecare depărtare de plajă ei se opriră. Într-o poiană destul de mare, în mijlocul căreia se ridica un deal enorm,

de stâncă verzuie.

Cei trei se urcară pe stânci, și ajunși sus, se lungiră alene pe un fel de platou.

— Iată, spuse albul, cred că aici vom putea vorbi liniștiți.

Valentin fu dezamăgit o clipă de această precauție a brigandului, dar nu se dădu bătut. Era obișnuit să vadă în fața lui obstacole și mai serioase decât acesta, și după o secundă de gândire, privi în jurul său zâmbind ironic.

— Vom vedea care pe care, murmură el.

Și se întinse pe jos, începând să se târască prin iarba înaltă și deasă care creștea în poiană. Trecea printre ierburi, cu o mișcare aproape imperceptibilă, fără să le imprime nici cea mai mică tremurare. Manevra aceasta ținu cam un sfert de oră, apoi vânătorul ajunse însfârșit într-un loc unde se putea ridica și, de unde auzea foarte bine ce se vorbea pe platou, fără ca să poată fi văzut de cineva.

Din nefericire, însă, timpul pe care îl pierduse în felul acesta, îl împiedicase să audă lucruri, care, după toate aparențele, trebuie să fi fost foarte importante. În momentul în care începu să asculte, vorbea albul:

— Ah! Ah! spunea el ironic, răspund eu de succes. Oricât de viteji ar fi francezii nu valorează fiecare cât doi oameni, ce naiba! Las pe mine.

— *Canarios!* Să mă spânzuri dacă mă mai amestec eu ceva în afacerea asta, am făcut și așa prea mult, răspunse căpitanul.

— Ți-e întotdeauna frică. Cum vrei ca o trupă de oameni aproape demoralizați și oboșiți de drum să poată rezista atacului combinat și mai ales: bine dirijat al luptătorilor fratelui meu, șeful apaș, întăriți cu cei optzeci de soldați pe care mi i-a pus la dispoziție guvernul mexican, pentru expediția aceasta?

— Nu știu ce vor face francezii, dar trebuie să recunoști și tu, că sunt cu toții oameni solizi.

— Cu atât mai bine! Ne vom distra.

— Bagă de seamă să nu te distrezi prea mult. Ce oameni ai cu tine?

— Niște *civicos* niște adevărați briganzi, vechi clienți ai spânzurătoarei. Vor face minuni.

— Cum, *civicos*! Strașnică idee! Tocmai ei, pe care fermierii îi plătesc și îi întrețin ca, să lupte cu pieile roșii!

— Ei da, se mai întâmplă și așa! De data aceasta vor lupta alături de pieile roșii, contra albilor. Nu găsești că e o idee originală? Și cu atât mai mult, cu cât pentru această ocazie vor fi

firește deghezați în indienii.

— Din ce în ce mai bine! Și câți luptători aduce șeful indian?

— Asta nu mai știu, dar ți-o va spune chiar el.

Șeful indian rămăsese tăcut și impasibil în tot timpul acestei convorbiri.

Căpitanul se întoarse spre el, adresându-i o privire întrebătoare.

— Mizcoatzin este un șef puternic, spuse pielea roșie cu vocea sa guturală; două sute de luptători apași urmează pana sa de luptă.

Flores făcu o strâmbătură semnificativă.

— În cazul acesta, spuse el îmi mențin cele spuse mai înainte.

— Ce?

— Că veți fi bătuți fără discuție.

Celălalt își reținu cu greu o mișcare de furie.

— Isprăvește, spuse el. Nici nu-i cunoști pe indieni. Șeful acesta e unul dintre cei mai mari conducători ai tribului său, reputația sa în preerie este nemărginită; luptătorii pe care îi comandă sunt cu toții ostași de elită.

— Bine, bine, fie cum vrei tu, nu mă mai amestec. Și cred că e inutil să mai rămânem împreună; mă întorc la Misiune căci mi-e teamă să nu trezesc bănuielele.

— Du-te! Și Domnul să te aibă în pază.

— Mulțumesc.

Căpitanul părăsi platoul. Valentin ezită un moment, neștiind dacă trebuie să-l urmeze sau nu. Apoi se hotărî să rămână, bănuind că sfatul nu se terminase încă și că va mai putea auzi detalii interesante.

Brigandul ridică din umeri și se întoarse către șeful indian care rămăsese impasibil.

— Așadar, nu ne vom mai vedea decât în momentul fixat.

— Nu. Fața palidă va ataca din pădure, în vreme ce apașii vor înainta din spre fluviu.

— Foarte bine. Dar trebuie să fim prudenți, căci o neînțelegere ne-ar putea fi fatală. Am să înaintez cât mai aproape de Misiune, dar te avertizez că n-am să mă mișc până nu aud semnalul vostru.

— Ooah! Fratele meu își va deschide urechile și miorlăitul tigrului îl va anunța că au sosit apașii.

— Perfect. Atunci, adio.

Indianul nu răspunse decât printr-un gest. El se îndreptă în haina sa de bizon și se îndepărtă demn.

— Hm! Și acum ce să fac? reluă brigandul.

În aceeași clipă cineva sări fără veste în spatele lui și banditul se pomeni legat cobză și pus în imposibilitate de a mai face ceva, înainte de a-și da seama măcar ce se întâmplă cu el.

— Nu știi ce să faci acuma? Lasă că am să-ți spun eu, zise Valentin, așezându-se liniștit lângă el.

Primul moment de surpriză trecut, banditul își recapătă toată îndrăzneala și sângele rece și privind obraznic spre vânător:

— *By God!* Nu te cunosc, zise el, dar trebuie să recunosc că ai lucrat bine.

— Te pricepi la de-alde astea.

— Așa puțin. Așadar, spunei?

— Eu, nu spuneam nimic.

— Ah! Iartă-mă, dar credeam că vrei să mă întrebi ceva. Probabil că nu mai legat burduf numai ca să te distrezi.

— Observația aceasta e plină de adevăr, aveam firește și alt scop.

— Care?

— Acela de a mă bucura câteva clipe de conversația d-tale.

— Ești mult prea bun.

— Avem atât de rar ocazia unei discuții în pustiurile acestea.

— Asta e adevărat.

— Așadar, faceți o expediție?

— Ei da; trebuie să se ocupe omul cu ceva.

— Ai dreptate, atunci, fii așa de bun și dă-mi câteva amănunte.

— Despre ce?

— Despre expediția asta.

— Ah! Ah! Asta aș vrea și eu, dar din nenorocire e imposibil.

— Nu mai spune! Și din ce cauză?

— Nu știu decât foarte puține lucruri.

— Ah!

— Da, și apoi, sunt foarte încăpățânat. Ajunge să fiu rugat să fac un lucru, ca să nu vreau să-l fac.

Valentin zâmbi și-și scoase cuțitul, a cărui lamă strălucitoare arunca un fulger albastru.

— Chiar dacă ți se dau motive puternice?

— Nu cunosc așa ceva, răspunse banditul rânjind.

— Oh! Oh! tăcu Valentin. Sper totuși să te fac să-ți schimbi părerea.

— Încearcă! Uite, adaogă el schimbându-și tonul, ajunge cu comedia asta. Sunt în puterea d-tale și nimic nu mă mai poate

salva. Omoară-mă, dar nu voi spune nici un cuvânt.

Cei doi oameni schimbă o privire ciudată.

— Ești un idiot, reluă Valentin rece, n-ai înțeles nimic.

— Am înțeles că vrei să știi secretele expediției.

— Ești un imbecil, dragă prietene. Eu știu totul și fără să-mi spui.

Banditul se gândi câteva clipe.

— Atunci ce vrei? întrebă el.

— Vreau pur și simplu să te cumpăr.

— Hm! O să te coste scump.

— Atunci nu spui nu?

— Nu spun niciodată nu.

— Bine, începi să devii mai rezonabil.

— Cine știe!

— La cât crezi că se va ridica partea ta de jaf în noaptea asta?

Banditul îl privi ca și cum ar fi voit să-i citească gândurile.

— Oh, se va ridica sus de tot.

— Da, mai ales dacă vei fi spânzurat.

— Oh!

— În afaceri de acestea; trebuie să prevezi totul.

— Ai dreptate.

— Cu atât mai mult cu cât dacă refuzi te omor ca pe un câine.

— Și asta e o șansă.

— E cea mai probabilă. Așa că spune-mi cifra.

— Cincisprezece mii de plăști! strigă banditul; nici un ban mai puțin.

— Peuh, făcu Valentin, e destul de puțin.

— Cum? zise celălalt uimit.

— Îți dau douăzeci de mii.

Deși era legat, banditul făcu o săritură de surprindere.

— S-a făcut, strigă el. Dar unde sunt banii, reluă el, după o clipă.

— Mă crezi atât de prost încât să-ți plătesc dinainte?

— Oricum, cred...

— Haide, haide, ești nebun. Ei, și acum că ne-am înțeles, lasă-mă să te dezleg, libertatea îți va limpezi ideile.

Făcu așa cum spusese. Brigandul se ridică imediat, bătu din picioare și se întoarse însfârșit către vânătorul care îl observă zâmbind, cu mâinile încrucișate pe țeava puștii.

— Explică-mi acum proiectul d-tale, ca să știu ce am de făcut.

— Da, spuse Valentin; trebuie să ne grăbim.

Cei doi rămaseră împreună aproape două ore, discutând

planul vânătorului. Apoi, după ce aranjară totul se despărțiră. Valentin ca să se întoarcă la Misiune și banditul ca să-și întâlnească tovarășii ascunși prin apropiere.

CAPITOLUL III

EXPLOZIA

În timpul absenței lui Valentin, se întâmplaseră lucruri grave la Misiune.

Contele de Prebois-Grance își terminase tocmai corespondența și ținând în mână scrisorile pe care le scrisese dădea unui călăreț gata de plecare ultimele sale instrucțiuni, când se auzi deodată strigătul de avertisment scos de sentinelele cele mai depărtate și repetat în curând de toate celelalte.

O clipă mai târziu sosi don Cornelio foarte agitat și decepționat.

— Senor conte, spuse el gâfâind, și se opri.

— Ei bine, întrebă contele, ce însemnează strigătele pe care le-am auzit?

— Senor, reluă don Cornelio cu un efort, generalul Sebastian Guerrero, guvernatorul provinciei Sonora, întovărășit de dona Angela, fiica sa și de mai multe doamne, de o duzină de ofițeri și de o escortă numeroasă, cere să fie introdus în fața d-tale.

— Să fie binevenit.

Don Cornelio se retrase să transmită ordinele necesare. În curând, o cavalcadă strălucitoare în fruntea căreia mergea generalul Guerrero, intră în Misiune.

Generalul era palid, cu sprâncenele încruntate. Se vedea că-și stăpânește cu greu o mânie surdă care îi fierbea în inimă.

Aventurierii francezi, adunați în grupuri, și mândri, în ciuda zdrențelor care-i acopereau, priveau cu curiozitate la frumoșii cavaleri mexicani, atât de vanitoși și de încărcăți în aur, care abia lăsau să cadă asupra lor priviri pline de dispreț.

Contele făcu câțiva pași înaintea generalului și descoperindu-se cu un gest de o supremă eleganță:

— Fiți bine venit, d-le general, spuse el cu vocea sa simpatcă, sunt fericit că mă vizitați.

Generalul nici nu se obosi să-și atingă chipiul cu vârful degetelor, oprindu-și brusc calul la doi pași de contele:

— Ce însemnează asta, d-le? strigă el cu o voce iritată. Te păzești ca-ntr-o fortăreață. Dumnezeu să mă ierte, dar ai la santinele și patrule ca și cum au comanda o adevărată armată.

Contele își mușcă buzele, dar se reținu și răspunse cu vocea

calmă și gravă.

— Suntem la marginea deșertului, d-le general și siguranța noastră depinde de felul cum ne păzim. Și cu toate că nu sunt șeful unei armate, răspund totuși de viața oamenilor pe care am onoarea să-i comand. Dar, nu doriți să coborâți de pe cal ca să tratăm în liniște gravele chestiuni care v-au adus, fără doar și poate?

— Unde dorești să-ți comunic ordinele guvernului meu?

— Chiar aici, Slavă Domnului, n-am nimic de ascuns față de bravii mei tovarăși.

Generalul coborî de pe cal și doamnele și ofițerii care îl întovărășeau făcură la fel. Numai escorta ramase în șea cu arma în mână și cu rândurile strânse.

La un ordin al lui don Louis, fură aduse în grabă câteva mese cu răcoritoare și ofițerii francezi începură să facă pe gazdele cu grația și voioșia lor caracteristică.

Generalul și contele se așezară pe o bancă de la ușa bisericii Misiunii, lângă o masă pe care se găsea hârtie, toc și cerneală.

Urmă o tăcere destul de lungă.

Era evident că nici unul dintre ei nu voia să vorbească întâi. Generalul fu acela care rupse tăcerea.

— Iată mesajul pe care am fost însărcinat să vi-l transmit.

— Ah! Aveți un mesaj pentru mine?

— Da...

— Vă ascult *caballero*.

— Iată: sunteți obligați...

— Oh! Oh! E un termen cam aspru, observă Louis.

Generalul ridică din umeri cu aerul de a spune, că nu e a redactat mesajul.

— Deci, zise contele, suntem obligați... Primo, sau să renunțați la calitatea de francezi...

— Iertați-mă vă rog, spuse contele punând mâna pe brațul generalului, dar văd că cele ce aveți să-mi spuneți îi interesează deopotrivă pe toți tovarășii mei, așa că e de datoria mea să-i chem să asiste la citirea acestor propuneri, căci fără îndoială că le aveți în scris.

— Da, se bâlbâi generalul.

— Foarte bine. Trâmbițași, strigă contele cu voce tare și imperioasă, sunați adunarea.

Câteva minute mai târziu, toată compania se strânsese în jurul mesei la care stăteau ei.

— Și acuma, spuse contele adresându-se generalului, dați-mi

copia acestor propuneri, le voi citi chiar eu.

Generalul îl ascultă mașinal.

— Dragi tovarăși, spuse atunci don Louis cu o voce scandată, în dosul căreia se simțea cum clocotește o mânie reținută cu greu, când v-am înrolat la San Francisco v-am arătat actele autentice care-mi îngăduiau exploatarea ruinelor La Plancha de la Plata, nu-i așa?

— Da, strigară aventurierii într-un singur glas.

— Ați citit de asemenea pe aceste acte semnătura președintelui Republicii Mexicane, don Antonio Pavo și a guvernatorului Sonorei, don Sebastian Guerrero, pe care îl vedeți aici de față. Știați deci în ce condiții vă înrolați și ce angajamente ia guvernul mexican față de voi. Astăzi însă, după trei luni de marșuri și contra marșuri, după ce ați suferit, fără să vă plângeți, toate vexațiunile pe care vi le impuneau autoritățile mexicane, azi când în ciuda obstacolelor care se înmulțeau din ce în ce în fața pașilor voștri, ați ajuns însfârșit la câteva mile de minele acestea mult dorite, știți ce vă cere guvernul mexican? Ascultați numai, căci pe voi vă interesează mai mult decât pe mine.

Un freamăt de curiozitate trecu prin rândurile aventurierilor.

— Vorbește, vorbește, strigară ei.

— Aveți trei alternative: 1. Să renunțați la cetățenia franceză pentru a deveni mexicani, și fără nici o soldă, să lucrați minele sub comanda generalului Guerrero, al cărui ajutor voi fi eu.

Această propunere fu primită cu un hohot uriaș de râs.

— A doua propunere! S-o vedem pe a doua! strigau unii.

— Drace! spuneau alții. Frumos din partea mexicanilor că ne primesc între ei.

— Continuă! Continuă! strigau ceilalți.

Cu un semn, contele restabili tăcerea.

— 2. Dacă vreți să rămâneți francezi, trebuie să vă procurați fișe de siguranță, cu care veți putea circula oriunde, dar în calitate voastră de străini, vi se va interzice să lucrați minele. Ați înțeles?

— Da, da. Să vedem sfârșitul.

— Nu-i credeam pe mexicani atât de spirituali, observă un glumeț.

— 3. Mi se ordonă mie, însfârșit, să reduc compania la cincizeci de oameni să trec conducerea în mâinile unui ofițer mexican, și cu această condiție, compania va putea lucra minele.

După citirea acestor clauze urmă o explozie de râsete și strigăte atât de puternice, încât nu se mai putu auzi nimic, mai

bine de un sfert de oră.

Totuși, contele reuși cu greutate să restabilească puțină liniște și ordine.

— Iată generoasele intenții ale guvernului la adresa noastră. Ce părere aveți? Vă rog totuși să nu vă lăsați stăpâniți de indignare, ci să reflectați serios la cele ce aveți de făcut. Mă cunoașteți destul de bine ca să aveți încredere în cuvintele mele. Aceia dintre voi care vor voi să mă părăsească vor fi liberi s-o facă, nu numai că nu mă voi opune la plecarea lor, dar nici n-am să le-o iau în nume de rău. Din momentul acesta vă dezleg de orice angajament față de mine, de acum nu mai sunt șeful, ci numai fratele și camaradul vostru.

Abia pronunțase aceste cuvinte și aventurierii se repeziră către el într-un elan de nedescris, rupând și răsturnând totul în drum, îl înconjurară cu strigăte de protest, îl ridicară pe brațe și-i dădură dovezile celui mai complet devotament.

— Trăiască Louis! Louis! Trăiască șeful nostru! La moarte mexicanii! La moarte trădătorii.

Această fierbere începuse să ia proporții amenințătoare devenind primejdioase pentru mexicanii care se aflau în lagăr, exasperarea ajungând la culme. Dar, grație influenței contelui asupra tovarășilor săi, grație de asemenea conduitei energice a ofițerilor francezi, tumultul se calmă puțin câte puțin și totul reintră într-o stare aproape normală.

Generalul Guerrero se hotărî atunci să sfârșească și să dea ultima lovitură.

— *Caballeros*, spuse el cu vocea aceea mieroasă, caracteristică mexicanilor, permiteți-mi să vă spun câteva cuvinte.

La cererea aceasta, fu cât pe-acți să izbucnească din nou tumultul, contele reuși totuși să obțină o tăcere furtunoasă dacă ne este îngăduit să întrebuițăm această expresie.

Vorbește generale, spuse el.

— Domnilor, reluă don Sebastian, nu mai am de adăogat decât câteva cuvinte. Contele de Prebois-Grance v-a citit condițiile pe care vi le impune guvernul, dar n-a putut să vă spună care vor fi pentru d-voastră consecințele unui refuz.

— E adevărat, fiți deci atât de bun ca să ni le aduceți la cunoștință.

Generalul desfăcu o hârtie și după o secundă de ezitare, citi cele ce urmează:

Contele don Louis de Prebois-Grance și toți cei care îi vor rămâne credincioși vor fi considerați ca pirați, scoși de sub scutul legilor și urmăriți ca atare, judecați de un tribunal militar și împușcați în douăzeci și patru de ore.

— Acesta e totul? Întrebă contele cu răceală.

— Da, răspunse generalul bâlbâindu-se.

La un semn al contelui, cele două hârtii conținând propunerile și represaliile, fură prinse de un trunchi de arbore.

— Și acum, cred că v-ați îndeplinit misiunea. M-ai aveți ceva de spus?

— Îmi pare rău, senor conte...

— Destul! Dacă-aș fi într-adevăr un pirat, așa cum mă numiții d-voastră cu atâta ușurință, mi-ar fi ușor să vă rețin aici, împreună cu toate persoanele care vă întovărășesc, ceea ce m-ar răzbuna cu prisosință. Dar, orice ați spune, nici eu, nici oamenii pe care am onoarea să-i comand, nu suntem pirați. Veți pleca de aici liberi așa cum ați venit, dar cred că ați face bine să nu mai întârziați prea mult.

În clipa aceea, dona Angela, fiica generalului Guerrero ieși din mijlocul doamnelor cu care stătuse până atunci și înainta mândră, cu ochii strălucitori și figura animată sub bogata coroană a părului său negru.

— Opriți-vă! spuse ea cu o voce atât de hotărâtă, încât tăcură cu toții și o priviră cu uimire amestecată cu admirație.

— Senora, spuse Louis, vă rog...

— Lasă-mă să vorbesc! spuse ea cu energie, lăsați-mă să vorbesc senor conte. Deoarece nimeni din țara asta nenorocită nu îndrăznește să protesteze contra odioasei trădări a cărei victimă ești, eu, femeie, eu, fiica dușmanului d-tale, eu declar cu tărie în fața tuturor: conte, d-ta ești singurul om care e în stare să regenereze țara aceasta nenorocită. Ești disprețuit, ești insultat, ești tratat ca pirat. Ei bine pirat, fie! Don Louis perseverează în nobila d-tale activitate, cât voi trăi eu, va fi pe pământul acesta blestemat o femeie care se va ruga pentru d-ta! Și acum, adio!

Contele îngenunche în fața nobilei fete îi sărută mâna cu respect și zise cu emoție:

— Mulțumesc, dona Angela. Orice s-ar întâmpla de acum, îți voi dovedi că sunt vrednic de încrederea d-tale.

— Și acum să plecăm, tată, spuse ea generalului care nebun de furie, nu îndrăznea totuși să izbucnească, și întorcându-se

pentru ultima oară către conte: La revedere, Don Louis, reluă ea.
Pe curând!

Și ieși din lagăr în mijlocul aclamațiilor entuziaste ale aventurierilor.

Trecuseră abia două ore de la aceste evenimente când se înapoie Valentin.

CAPITOLUL IV

ATACUL INDIENILOR

Louis nu voi să lase să se răcească entuziasmul voluntarilor săi. El se consultă cu ofițerii cărora le spuse proiectele sale, proiecte pe care ei le acceptară cu entuziasm, după sfatul lui Valentin și ordonă o adunare generală.

Trompetele sunară îndată și aventurierii se adunară în jurul cartierului general.

— Prieteni, le spuse contele, ați văzut în ce situație ne-a adus necinștea autorităților mexicane. După părerea mea, situația aceasta nu este disperată, și, ca să ieșim din ea, avem de ales între două soluții. Prima ar fi să ne îndreptăm în marș forțat către coastă, să luăm un vapor și să ne imbarcăm înainte ca inamicii noștri să reușească să se împotrivească la plecarea noastră.

Cuvintele acestea fură primite cu un murmur de nemulțumire.

— Prieteni, continuă contele, era de datoria mea să vă fac această propunere ca să o discutați între voi; dacă nu vă convine renunțăm la ea. Acum iat-o pe a doua: de când s-a emancipat Mexicul zace în cea mai rușinoasă barbarie. Ar fi frumos să regenerăm poporul acesta, sau cel puțin să încercăm. Suntem două sute de francezi hotărâți, bine înarmați și disciplinați. Să cucerim un oraș important din Sonora, ca să avem o bază de operații, apoi să chemăm la noi emigranții francezi din California și din toată America, să emancipăm Sonora, să o face liberă și puternică și să o civilizăm cu sau fără voia ei. În felul acesta nu numai că vom fi creat un debușeu pentru emigrația franceză, dar vom fi câștigat dreptul la recunoștința patriei noastre și ne vom fi răzbunat pe inamicii noștri așa cum se răzbună francezii, adică răspunzând cu binefaceri la insultele lor.

Discursul acesta fu primit așa cum trebuia să fie, adică cu un entuziasm de nedescris.

Contele se retrase apoi să discute cu Valentin.

— Ai o poziție destul de bună, spunea acesta, căci nu ești chiar așa de singur cum crezi.

— Cum așa?

— Nu ai și colonia Guetzalli fondată de contele de Lhorailles?

— Ba da, răspunse Louis, dar contele a murit.

— Bine, dar colonia există și e foarte înfloritoare. Cred că ai

putea găsi acolo cincizeci, sau șaizeci de oameni hotărâți, care vor fi fericiți să meargă cu tine, atrași de aventură dacă nu de altceva.

— Cincizeci de oameni, e destul de puțin.

— Haide, haide! E mai mult decât ne trebuie ca să-i învingem pe mexicani. Dar mai poți face încă ceva. Să pregătești o revoltă a populației pe jumătate sălbatică, ai căror șefi sunt nemulțumiți cu situația de vasalitate în care sunt ținuti de guvernul mexican.

— Oh! Oh! făcu Louis, asta. E o idee bună. Dar cine se va însărcina cu cutreierarea satelor și răscularea fermierilor?

— Chiar eu, dacă mă socotești destul de capabil.

— Mulțumesc, nu îndrăzneam să-ți cer atât de mult. Din spre partea mea voi pregăti totul ca să începem cu o lovitură teribilă, care să-i sperie pe mexicani și să le arate ce suntem în stare.

— Foarte bine. Căpitanul Flores a plecat?

— Nu, nu încă.

— Reține-l aici până mâine, sub un pretext oarecare.

— Pentru ce?

— Lasă că am să-ți spun eu. Acum trebuie să ne pregătim să susținem atacul indienilor; dacă nu mă înșală presimțirile, va fi o luptă grea.

— Ce te face să presupui lucrul acesta?

— Unele informații pe care le-am cules singur și altele mai importante pe care mi le-a dat Caramilla. Bagă de seamă să nu iasă din lagăr căpitanul mexican, dar fă așa ca să nu bănuiască că e supravegheat.

— N-avea nici o grijă. Știi că mă bazez pe tine în ceea ce privește organizarea apărării.

— Da, dar bagă de seamă să nu fie sparte liniile.

O marș animație domnea în tot lagărul; fierarii și armurierii lucrau cu o ardoare febrilă să repare toate armele, tunurile și carele.

Pretutindeni se auzeau strigăte vesele și hohote de râs; aventurierii își recăpătaseră toată voioșia când auziseră că se vor bate, că vor avea deci lovituri de dat și de primit.

Curând se lăsă și noaptea.

Din ordinul lui Valentin fuseseră doborâți toți arborii pe o distanță de cincizeci de metri în jurul lagărului, ca să se curețe terenul, iar inamicii să nu poată ajunge fără să fie văzuți până la întăriturii.

Apoi, în spațiul acesta rămas liber, se aprinseră, din loc în loc, focuri mari.

Focurile acestea, care luminau preeria până la o distanță considerabilă, formau un brâu strălucitor în jurul lagărului care era cufundat într-un întuneric complet.

Nici o lumină, oricât de slabă, nu se vedea în Misiune, întăriturile păreau părăsite și nu se zărea nici o santinelă.

După toate aparențele Misiunea era din nou cufundată în singurătate, liniște și tăcere.

Totuși, orele treceau unele după altele și prevederile lui Valentin cu privire la atacul indienilor, nu se îndeplineau deloc.

Contele se plimba cu pași mari în capela care îi servea ca refugiu, ascultând cu neliniște cel mai mic zgomot care se auzea de afară. Din când în când arunca o privire mânioasă și nerăbdătoare către câmpia pustie, dar nu se mișca nimica și natura rămânea mereu la fel de liniștită.

Obosit de așteptarea aceasta lungă și enervantă, ieși din capelă și se îndreptă spre întăritori.

Toți aventurierii erau la posturile lor, întinși pe jos și cu degetele pe trăgaciul puștii.

— N-ați văzut, n-ați auzit nimic? întrebă contele mai mult ca să-și înșele nerăbdarea, căci era sigur de răspuns.

— Nimic! răspunse încet don Cornelio care se găsea din întâmplare lângă el.

— Nu i-a văzut nimeni pe Valentin și Caramilla?

— Nu, au plecat amândoi la apusul soarelui și nu s-au mai întors.

În timp ce vorbeau astfel, cei doi cercetau câmpia cu privirile, așa încât făcură un gest de uimire și aproape de spaimă văzând un om care păru că iese deodată din pământ și se ridică ca o fantomă între ei.

— *Valga me Dios!* strigă superstițiosul spaniol. Ce mai e și asta?

Contele apucă repede revolverul de la cingătoare.

— Nu trage! strigă noul venit punându-i mâna de braț.

— Caramilla! strigă contele surprins.

— Tăcere! făcu araucanul.

— Unde e Valentin?

— El m-a trimis.

— Vasăzică nu ne mai atacă pieile roșiii în noaptea, asta?

Caramilla îl privi pe conte cu uimire.

— Fratele meu nu-i vede? spuse el.

— Unde? zise contele surprins.

— Acolo, răspunse Caramilla întinzând mâna spre câmpie.

Don Louis și don Corneliu priviră câteva minute, cu cea mai mare atenție, dar în ciuda tuturor eforturilor lor nu văzură nimic.

— Nu, spuseră ei însfârșit, nu vedem nimic.

— Ochii albilor se închid noaptea, murmură șeful sentențios.

— Dar unde sunt? reluăm contele cu nerăbdare. Pentru ce nu ne-ați avertizat.

— Pentru aceasta m-a trimis fratele meu Kutonepi.

Numele de Kutonepi, adică „cel viteaz” îi fusese dat lui Valentin de către araucani la sosirea lui în America și Caramilla nu îi numea niciodată altfel. Fratele meu să-și înștiințeze luptătorii să fie gata de luptă.

Recomandația aceasta trecu imediat din gură în gură pe toată linia fortului.

Apoi Caramilla își puse liniștit pușca la umăr, ochi puțin un trunchi de arbore destul de apropiat de întărituri și trase.

Nici un foc de armă n-a mai produs vreodată un efect atât de puternic.

Un strigăt oribil se ridică din câmpie și pieile roșii se avântară ca aruncați de resorturi de după copacii care-i adăposteau și se aruncară asupra întăriturilor, sărind ca animalele, scoțând strigăte îngrozitoare și agitându-și armele cu furie.

Dar francezii se așteptau la atacul acesta și îi primiră cu baionetele în mână, fără să cedeze nici măcar cu un pas și răspunzând la strigătele lor sălbatice cu strigătul unanim de:

— Trăiască Franța!

Pieile roșii, conduși și îmbărbătați de șeful lor, se luptau cu o înverșunare nemaivăzută. Cea mai mare parte dintre francezii care formau trupa nu cunoscuseră încă felul de luptă al indienilor, aceasta fiind prima dată când avea de a face cu ei. Și, în vreme ce rezistau eroinic și le provocau pierderi îngrozitoare, ei nu se putea împiedeca să nu admire vitejia acestor oameni care, pe jumătate goi și înarmați mizerabil, se aruncau asupra lor cu un curaj nedeșmințit și nu cădeau decât morți.

O nouă trupă mai numeroasă decât cea dintâi și compusă numai din călăreți, sosi deodată pe câmpul de luptă în ajutorul atacatorilor.

Aceștia, simțindu-se susținuți, își îndoiră strigătele și eforturile; învâlmășeala deveni îngrozitoare, combatanții luptau acum corp la corp, sfâșiindu-se ca niște fiare sălbatice.

Trompetele și tobele francezilor băteau atacul cu putere.

— Să ieșim! Să ieșim! strigau aventurierii, rușinați că sunt ținuți pe loc de niște dușmani, atât de neînsemnați în aparență.

— Omoară! Omoară!

Indienii răspundeau prin strigătul lor de luptă.

Un șef indian, călărind un cal negru superb, și având corpul gol până la mijloc, se învârtea între ai săi în primele rânduri, doborând cu măciuca pe toți dușmanii pe care îi întâlnea. De două ori își avântase calul peste baricade, și de două ori le urcase fără să reușească să le treacă.

Șeful acesta era Mixcoatzin. În ochii săi negri ardea o flacără întunecată, brațul său părea neobosit, și toți se îndepărtau de inamicul acesta puternic, care părea de neînvins. Iar el devenea din ce în ce mai îndrăzneț, chemându-i fără încetare pe ai săi, și insultându-i pe albi prin strigătele și gesturile sale ironice.

Deodată, o a treia trupă apărui pe câmpul de luptă, unde grație focurilor, era o lumină ca în plină zi. Dar trupa aceasta, în loc să se unească cu indienii, se desfășură într-un semicerc și îi atacă cu furie strigând:

— *A muerte! A muerte!*

Vocea puternică a lui Valentin domină tumultul bătăliei și ajunse până la cei pe care voia să-i prevină.

— Acum, acum! strigă el.

Contele îl auzi. El se întoarse către o trupă de cavaleri care stăteau în spatele său de la începutul luptei, nemișcați, și cu arma în mână.

— Înainte, tovarăși! strigă el ridicându-și spada. Și, deschizând bariera, se aruncă hotărât în luptă, urmat de trupa care se repezi strigând de bucurie după el.

Indienii erau prinși acum între două focuri, și constrânși să lupte pe teren deschis, lucru care li se întâmplă destul de rar.

Dar nu se descurajară, căci indienii sunt mult mai viteji decât ne-am putea închipui. Văzându-se înconjurați ei se hotărâră mai bine să moară cu curaj, decât să se predea și cu toate că erau mai prost înarmați decât inamicii lor, îi primiră cu hotărâre.

Dar pieile roșii își dădură curând seama că nu aveau de a face cu mexicanii. Atacul francezilor fu irezistibil, ei trecură ca un uragan printre pieile roșii, care cu toată vitejia lor, fură siliți să se retragă.

Dar le era imposibil să fugă; reveniră deci la luptă chemați de șefii lor, care neîncetând să lupte, îi îndemneau neconținut să-și îndoiască eforturile.

Lupta luă atunci proporțiile uriașe ale unui carnagiu oribil; nu mai era o bătălie ci pur și simplu un măcel în care fiecare căuta să ucidă cât mai mulți dușmani, și dacă nu se putea altfel, murea

odată cu inamicul căzut.

Valentin, care petrecuse mult timp în deșert, și care avusese nenumărate ciocniri cu indienii, nu-i mai văzuse niciodată arătând atâta înverșunare și mai ales o încăpățănare atât de mare. De obicei, îndată ce suferă o înfrângere, se retrag imediat și departe de a continua o luptă fără sorții de izbândă, ei caută dimpotrivă să fugă și să scape cât mai repede. De data aceasta însă își schimbaseră complet felul de luptă. S-ar fi spus că își fac din punct de onoare din a rezista, cu atât mai mult, cu cât vedeau că sunt pierduți.

Contele, care lupta în fruntea camarazilor săi pe care-i îndemna cu vorba și cu gestul, căuta să se apropie de Mixcoatzin care, învârtindu-se cu calul său negru, înfăptuia minuni de vitejie, care electrizau pe ai săi și amenințau, dacă nu să schimbe rezultatul luptei, dar cel puțin să o facă să mai dureze încă mult timp.

Dar, de fiecare dată când întâmplarea îl aducea în fața șefului și se pregătea să sară asupra lui, un val de combatanți aduși de mișcările dezordonate ale luptei, ajungea în fața lui și îl împiedica să-și pună planul în aplicare.

În ce-l privește, șeful indian se silea și el să se apropie de contele cu care voia să se măsoare, convins fiind, că dacă ar reuși să doboare pe șeful fețelor palide, aceștia ar fi cuprinși de teroare și ar părăsi câmpul de bătaie.

Însfârșit, albi și indieni făcură, de comun acord, câțiva pași înapoi ca să se pregătească, desigur, pentru lovitura decisivă. Cu această ocazie, contele și șeful indian se găsiră față în față pentru prima oară de la începutul luptei.

Cei doi combatanți își aruncară o privire fulgerătoare și se aruncară orbește unul asupra celuilalt.

Nici unul, nici celălalt nu aveau arme de foc; șeful indian legăna o ghioagă teribilă și contele mânua o sabie lungă roșie până la mâner.

— Însfârșit! strigă contele ridicându-și sabia deasupra capului.

— Câine cerșetor al fețelor albe, făcu indianul rânjind, am să-ți atârn părul în fața cortului meu!

Erau la doi pași unul de altul, măsurându-se cu privirea și așteptând un moment favorabil ca să se încaiere.

Văzându-și conducătorii față-n față, cele două trupe se aruncară să-i despartă și să reînceapă lupta. Dar, cu un gest de comandă supremă contele ordonă tovarășilor săi să nu intervină. Aventurierii rămaseră nemișcați.

Din partea sa, Mixcoatzin, văzând nobila atitudine a contelui, comandă luptătorilor săi să rămână deoparte.

Pieile roșii îl ascultară.

Soarta bătăliei avea să se decidă între șeful indian și don Louis.

CAPITOLUL V

REPRESALII

O secundă, cei doi inamici rămaseră nemișcați apoi șeful indian sări deodată înainte.

Contele rămase imobil; dar, în clipa când indianul ajunse lângă el, cu un gest de o rapiditate extremă, apucă cu mâna stângă nările calului care se cabra, nechezând de durere și cu dreapta înfundă sabia în gâtul indianului. Acesta lăsă să-i cadă brațul ridicat, ochii i se holbară, un val de sânge îi ieși din rană, se rostogoli pe jos scoțând un strigăt de agonie și se răsuci ca un șarpe.

Contele îi puse piciorul în piept și îl țintui de pământ.

Și întorcându-se către tovarășii săi:

— Înainte! Înainte! strigă el cu o voce puternică.

Aventurierii răspunseră cu un strigăt de triumf și se aruncară din nou asupra pieilor roșii.

Dar de data aceasta, indienii nu-i mai așteptară.

Înmărmuriți de moartea lui Mixcoatzin unul dintre șefii lor cei mai venerați și unul dintre luptătorii lor cei mai celebri, fură cuprinși de panică și o luară la fugă în toate părțile.

Atunci începu o adevărată vânătoare de oameni cu toate peripețiile ei hidoase și crude.

Exasperați de lupta lungă pe care fuseseră nevoiți s-o susțină, aventurierii masacrau fără milă inamicii învinși, care îi implorau în zadar.

Indienii alergau pierduți de colo până colo, tăiați de săbii, străpunși de baionete și doborâți sub picioarele cailor, care, tot atât de cruzi ca și stăpânii lor și îmbătați de mirosul acru al sângelui, călcau peste ei eu frenezie.

În mijlocul cercului fatal, care se strângea neîncetat în jurul lor, se ridica mereu maldărul de cadavre.

Ajunși la capătul puterilor, pieile roșii își aruncaseră armele, și, strânși unii lângă alții cu mâinile încrucișate, pe piept, nu-și mai disputau viața și așteptau moartea cu liniștea sobră a disperării și cu impasibilitatea care îi caracterizează.

Contele voise de mult să oprească acest carnagiu, dar, în beția victoriei, vocea sa fusese înăbușită de tumult.

Francezii se opriră totuși fără voia lor, cuprinși de admirație în

fața resemnării stoice a acestor dușmani viteji, care nu voiau să ceară milă și se pregăteau să moară cu demnitate.

Orice acțiune nobilă, orice sentimente nobile găsesc un ecou în inima francezilor care sunt cavaleri prin excelență.

Ei șovăiră, se priviră urnii pe alții, și-și ridicară baionetele.

Contele, profită de pauza aceasta și se aruncă repede înaintea lor, ridicându-și sabia roșie până la mâner.

— Ajunge prietenii! strigă el, ajunge; să fim soldați adevărați, și nu măcelari sau călăi! Să lăsăm mexicanilor lașitatea și să rămânem ce am fost noi întotdeauna, și anume oameni bravi și îngăduitori: grație pentru nenorociții aceștia.

— Grație! Grație! strigară francezii, agitându-și armele deasupra capului.

Contele își puse sabia în teacă și se apropie încet de indienii care-l priveau cu un aer neliniștit, căci nu înțeleseseră nimic din cele petrecute.

Indienii sun implacabili și nu cunosc mila, singura lege a preeriei este „*vae victis*”. De aceea, ei nu cerșesc niciodată mila dușmanilor lor și suferă fără să se plângă, legea aspră pe care le-o impune învingătorul, oricare ar fi el.

Aventurierii își lăsaseră armele și uitând orice supărare râdeau și vorbeau, cu nepăsarea care-i caracterizează.

Valentin și Caramilla se apropiară de conte.

— Ce intenții ai acum? întrebă vânătorul.

— N-ai ghicit încă? răspunse Louis. I-am iertat.

— Pe toți?

— Desigur, strigă el mirat.

— Așadar îi ierți?

— Ai vreo obiecție?

— E foarte bine să-i ierți pe indieni, căci aceasta va avea un efect favorabil asupra tuturor triburilor, cu atât mai mult, cu cât pieile roșii, au o memorie foarte bună și-și vor aminti multă vreme lecția pe care au primit-o în noaptea asta.

— Atunci?

— Dar, continuă vânătorul, nu toți aceștia sunt indieni.

— Ce vrei să spui?

— Că se găsesc printre ei și mexicani deghizați.

— Ești sigur?

— Da. Cu atât mai mult cu cât am fost avertizat și de comandantul cavalerilor cu ajutorul cărora ne-am ajutat.

— Cavalerii aceștia nu sunt tot așași?

— Greșeală, sunt albi și mai mult încă sunt *civicos*, adică

oamenii plătiți și înrolați de fermieri ca să se lupte cu indienii. Vezi ce bine își îndeplinesc misiunea, dar asta nu ne mai miră pe noi, care cunoaștem atât de bine obiceiurile acestor ținuturi.

— Așadar, ești sigur că se găsesc și albi printre ei.

— Sunt convins de asta.

— Dar cum să-i recunoaștem?

— Asta e treaba lui Caramilla.

— E foarte ciudat ce spui tu, pentru ce s-ar fi aliat oameni aceștia cu inamicii noștri.

— Asta o vom ști în curând.

Ei porniră mai departe și ajunseră lângă grupul învinșilor.

Valentin îi făcu un semn lui Caramilla. Acesta se apropie de indieni și începu să-i măsoare atent cu privirea unul după altul, în vreme ce contele și vânătorul îl urmăreau cu interes.

Șeful araucan era rece și întunecat ca de obicei, fața lui era nemișcată.

Văzându-se examinați astfel, indieni nu se putură împiedica să nu tresară, tremurând în fața acestui om neînarmat a cărui privire pătrunzătoare părea că-i cercetează până-n adâncul sufletului.

Caramilla puse degetul pe pieptul unui indian.

— Unul! spus el și trecu mai departe.

— Ieși din rând, spuse Valentin indianului.

Acesta se dădu la o parte.

Caramilla arătă astfel nouă luptători apoi se întoarse lângă prietenii săi.

— Asta e tot? întrebă Valentin.

— Da, răspunse el.

— Dezarmați-l și legați-i solid, ordonă contele.

Se făcu întocmai.

Don Louis se apropie atunci de apași.

— Frații mei să-și ia armele și să se urce pe cai, spuse el, ei sunt luptători de valoare; frații mei se vor întoarce în satele lor, și vor spune bătrânilor, că albi care i-au învins nu sunt cruzi ca „Yaris” – mexicanii – și că doresc să îngroape securea atât de adânc, între ei și apași, încât să nu mai poată fi găsită înainte de zece mii de luni.

Unul dintre indieni se desprinse din grup, făcu doi pași înainte și salută cu măreție:

— Inima Puternică este un luptător de seamă; în timpul bătăliei e voinic ca un jaguar, dar după victorie devine blând ca o antilopă. Cuvintele pe care le rostește îi sunt inspirate de Marele

Spirit. Poporul meu a fost înșelat de Yaris, dar Inima Puternică e generos și ne-a iertat. De acum înainte indienii apași vor fi prietenii luptătorilor săi.

După obiceiul lor poetic, Pieile-Roșii îl numiseră pe don Louis „Inimă Puternică”.

După ce indianul, care era un șef celebru și se numea „Bizonul Alb”, își termină discursul, Apașii își primiră înapoi armele și caii și aventurierii își deschiseră rândurile ca să-l lase să treacă, în mijlocul manifestărilor de simpatie, de o parte și de alta.

Imediat după aceea se dădu ordinul să se îngroape morții și să se panseze răniții.

Francezii avuseseră pierderi serioase, aveau zece morți și peste douăzeci de răniți, e drept că majoritatea rănilor nu erau mortale. Totuși victoria îi costase scump; acesta era un avertisment pentru viitor.

Câteva ore mai târziu, trupa chemată de trompeți se aducă în tăcere în curtea Misiunii, unde ședeau, cu aerul grav, la o masă acoperită cu hârtii, don Louis și trei ofițeri superiori. La o masă mai mică scria don Cornelio.

Era un tribunal militar instituit de don Louis și sub președinția sa, ca să judece, în fața tuturor aventurierilor, pe prizonierii de război.

Don Louis se ridică în mijlocul unei tăceri mormântale.

— Aduceți prizonierii, spuse el.

Apărură atunci oamenii pe care-i arătase Caramilla mai înainte. Li se scoaseră legăturile; dar deși purtau încă costumul luptătorilor apași, fuseseră obligați să se spele și să curețe vopseaua cu care se deghizaseră.

În loc să le pară rău de înșelăciunea la care se pretaseră, oamenii aceștia păreau numai rușinați ca sunt dați în spectacol.

— Aduceți și ultimul prizonier, comandă don Louis.

La ordinul acesta, aventurierii se priviră uimiți neînțelegând despre ce era vorba, căci cei nouă mexicani erau de față.

După o clipă însă, surpriza lor se schimbă în mânie și un zgomot surd trecu printre rândurile lor ca un curent electric.

Apăruse căpitanul Flores. Acesta, era fără arme, cu capul gol, dar fața sa îndrăznească și sfidătoare avea un rânjet sinistru care-i dădea un aer de răutate imposibil de descris.

Era întovărășit de Caramilla.

Cu un gest contele restabili liniștea.

— Ce însemnează aceasta? strigă căpitanul poruncitor.

Don Louis nu-l lăsa să continue.

— Tăcere, spuse el cu vocea fermă, fixându-l cu ochii săi limpezi.

Căpitanul tăcu și roși, dominat fără voie de accentul contelui.

Acesta reluă:

— Dragii mei tovarăși, spuse el, din nenorocire pentru noi, întâmplarea ne-a adus într-o situație excepțională. Ieri generalul Sebastian Guerrero, ne-a declarat scoși de sub scutul legilor și ne-a tratat cu epitetul rușinos de pirați. N-au trecut nici două ore după plecarea lui și am fost atacați de indieni; inamicii noștri își luaseră bine toate măsurile și erau cât pe aici să reușească. Dar, Dumnezeu veghea și ne-a salvat și de data asta! Acum știți cine este omul care s-a făcut brațul drept al generalului și a uneltit odioasa intrigă care aproape reușise să ne piardă? Omul acesta, făcu el arătându-l cu o expresie de dispreț zdrobitor, este mizerabilul Francisco-Flores. Priviți-l, acuma tremură, căci știe că a sunat ora dreptății și pentru el.

Și într-adevăr, auzind revelația aceasta teribilă, făcută în fața tuturor, banditul își pierduse toată îndrăzneala și o expresie de teamă înspăimântătoare îi contracta figura.

— Don Cornelio, spuse contele, citește actul de acuzare.

Spaniolul se ridică și începu un lung rechizitoriu, raportând întrevederea lui Flores cu șeful bandiților și cu Mixcoatzin.

După ce termină don Cornelio, contele își scoase pălăria și adresându-se aventurierilor:

— Dragii mei tovarășii, spuse el cu o voce solemnă, în fața conștiinței voastre, omul acesta este vinovat?

— Da, răspunseră aventurierii cu vocea surdă.

— Ce pedeapsă merită? reluă contele.

— Moartea! răspunseră aventurierii din nou.

Contele se întoarse atunci către trădător.

— Don Francisco-Flores, spuse el, ești condamnat la moarte.

Căpitanul nu răspunse decât printr-un mormăit furios.

— Plutonul de execuție! comandă contele.

Opt oameni comandați de un subofițer ieșiră din rândurile francezilor.

— Atenție, foc!

Flores căzu fără un suspin, fusese omorât pe loc.

— Și acum, spuse contele cu răceală, să vie ceilalți la rând.

Cei nouă prizonieri fură împinși până în fața mesei. Tremurau, căci justiția sumară a aventurierilor îi îngrozise.

Deodată, se auzi în apropiere un zgomot mare, amestecat cu strigăte își exclamații și două amazoane urcate pe niște cai

superbi, sosiră galopând până-n mijlocul curții, unde se opriră.

Aceste două fete erau dona Angela și camerista sa Violanta.

Dona Angela era cu părul despletit, cu figura aprinsă de cursa pe care o făcuse și ochii ei aruncau flăcări.

Rămase o clipa nemișcată în mijlocul mulțimii uimite de apariția aceasta subită, dar luând deodată o hotărâre supremă, își ridică fruntea cu mândrie și se adresă aventurierilor atenți: și cuprinși de admirație văzând atâta frumusețe unită cu îndrăzneală.

— Ascultați, strigă ea, eu, dona Angela Guerrero, fiica guvernatorului Sonorei, am venit să protestez în fața tuturor, contra trădării tatălui meu. Don Louis, șef al piraților francezi, te iubesc! Vrei să fii soția ta?

Cuvintele acestea ciudate, pronunțate cu o vioiciune extraordinară, fură primite cu un tunet de aplauze.

Don Louis se apropie încet, ca fascinat de privirea tinerei fete.

— Vino, îi spuse el, vino tu care nu te temi, să te unești cu nenorocirea.

Fata scoase un strigăt de bucurie și aruncând hățurile sări jos ca o panteră, căzând în brațele contelui care o strânse la pieptul lui puternic.

Apoi, ținând-o tot lângă el, ridică fruntea cu mândrie și spuse privind cu autoritate în jurul său:

— Iată soția șefului de pirați, iubiți-o ca pe o soră, căci ea va fi îngerul nostru păzitor!

Entuziasmul aventurierilor era la culme, scena aceasta ciudată le părea un vis.

Contele se întoarse apoi către prizonierii care își așteptau tremurând sentința:

— Plecați! se spuse el. Duce-ți-vă să spuneți mai departe cele ce ați văzut. Dona Angela v-a iertat.

Prizonierii se grăbiră s-o șteargă, întrecându-se cu mulțumirile; după cele ce se petrecuseră în fața lor, nu mai credeau să scape cu viață.

Valentin se apropie de tânăra fată.

— Ești un înger, îi spuse el încet, dar n-ai să te răzgândești oare?

— Sunt a lui până la moarte, răspunse ea cu o energie febrilă.

CAPITOLUL VI

TRIMISUL

Cititorul își mai amintește poate că am pomenit odată de o colonie franceză fondată în ținutul Guetzalli. Colonia aceasta, frumoasă și prosperă fusese întemeiată de un francez, contele de Lhorailles, care murise însă scurt timp după aceea. În epoca în care se petrece povestirea noastră, colonia era condusă de tânărul Charles de Laville, care dovedise reale însușiri de organizare și fusese ales în unanimitate, deși vârsta sa nu l-ar fi indicat pentru acest post de răspundere.

Într-o zi, pe la ora cinci după amiază, santinela semnală sosirea unui străin.

După ce se asigură că străinul acesta era un alb și că purta uniforma de ofițer superior al armatei mexicane, căpitanul ordonă să fie introdus în colonie.

Se deschise bariera și colonelul, căci străinul avea gradul de colonel, intră în Guetzalli urmat de doi lăncieri care-i formau escorta.

Căpitanul îi ieși în întâmpinare.

Colonelul descăleca, aruncă hățurile în mâna unui lăncier, și descoperindu-se îl salută politicos pe căpitanul care la rândul său, îi răspunse cu curtenie.

— Cu cine am onoarea să vorbesc? îl întrebă el.

— Eu sunt, răspunse acesta, colonelul Vicente Suarez, aghiotantul generalului don Sebastian Guerrero, guvernatorul general al provinciei Sonora.

— Sunt fericit, don Vicente, că întâmplarea mi-a permis să fac cunoștință cu d-ta. Trebuie să fii obosit de drum; sper că nu vei refuza ospitalitatea noastră modestă.

— Accept cu bucurie, *caballero*, răspunse colonelul înclinându-se, cu atât mai mult cu cât am venit atât de repede încât nu știu dacă m-am odihnit câteva secunde pe drum.

— Binevoiește atunci să mă urmezi.

Colonelul se înclină fără să răspundă și căpitanul îl introduse într-o sală unde fuseseră pregătite tot felul de gustări.

— Șezi, don Vincente, îi spuse căpitanul oferindu-i un scaun.

Colonelul se așeză pe scaunul oferit, cu un suspin de satisfacție pe care numai aceia care au făcut 30 leghe călare, îl

pot înțelege.

În timpul acesta ofițerii subalterni ofereau lăncierilor aceleași îngrijiri pe care le primea colonelul mexican.

Conversația dintre căpitan și oaspetele său fu întreruptă câteva minute.

Colonelul mânca și bea cu o aviditate, care, având în vedere sobrietatea mexicanilor dovedea că flămânzise mult timp.

De Laville îl examina gânditor, întrebându-se ce motiv fusese atât de important ca să-l determine pe generalul Guerrero, să trimeată într-o grabă atât de mare un ofițer superior la Guetzalli și, fără voia lui, își simțea mima strânsă de o neliniște vagă.

Însfârșit, don Vincente bău un pahar cu apă, se șterse la gură și, întorcându-se spre căpitan, spuse:

— Iartă-mi te rog nepolitețea, spuse el, dar îți mulțumesc eram aproape mort de foame, căci n-am mai mâncat nimic de ieri seară de la opt.

Căpitanul se înclină.

— Sper că nu vei pleca tot în seara asta? întrebă el.

— Ba nu, *caballero*; dacă se poate, plec peste o oră.

— Atât de repede?

— Generalul mi-a recomandat cea mai mare grabă. Contez pe bunăvoința d-tale, ca să capăt alți cai.

Colonia avea destule animale, mult mai multe decât trebuiau și nimic n-ar fi fost mai ușor pentru de Laville decât să îndeplinească cererea colonelului, totuși, manierele acestuia erau atât de puțin naturale și vizita lui părea atât de misterioasă, încât deveni și mai neliniștit și răspunse:

— Nu știu dacă te voi putea satisface, deși am cea mai mare dorință să te servesc, dar în momentul de față avem foarte puțini cai.

Colonelul făcu un gest de supărare.

— *Caramba!* făcu el. Asta nu-mi convine deloc.

În momentul acela un servitor deschise o ușă și înmână căpitanului o hârtie pe care erau scrise cu creionul câteva cuvinte. Tânărul se scuză față de colonel, apoi desfăcu hârtia și o privii repede.

— Oh! strigă el agitat strângând hârtia între degete. El e aici, ce se întâmplă oare?

— Cum? zise colonelul curios, căci nu înțelesese exclamația, aceasta, făcută în franțuzește.

— Nimic, răspunse căpitanul, sau cel mult o chestiune cu totul personală.

Apoi, întorcându-se către servitor:

— Vin îndată, spuse el.

Servitorul salută și ieși.

— Colonele, reluă de Laville adresându-se oaspetelui său, dă-mi voie să te părăsesc un moment.

Și, fără să mai aștepte răspunsul, ieși repede din sală, închizând ușa cu grijă în urma lui.

Această plecare grăbită îl descumpăni cu totul pe colonel.

— Oh! murmură el, repetând fără să-și dea seama cele ce spusese căpitanul în franțuzește. Ce s-a întâmplat oare?

Și cum era un adevărat mexican căruia îi plăcea să știe totul și mai ales lucrurile pe care căutau ceilalți să i le ascundă, se ridică încet, se apropie de fereastră și privi curios în curte.

Dar nu-și putu satisface curiozitatea, căci curtea era pustie.

Atunci se întoarse încet la locul său, se întinse pe scaun, și începu să-și răsucescă o țigară, murmurând cu jumătate voce:

— Răbdare! Cine știe să aștepte află totul, mai curând sau, mai târziu.

Și, puțin mai consolată de dezamăgirea pe care o suferise, își aprinse țigara cu filosofic și dispăru în curând într-un nor des de fum.

În timpul acesta, la Misiune, tumultul provocat de sosirea donei Angela, începuse să se calmeze puțin câte puțin.

Don Louis o conduse pe tânăra fată în camera care-i servea de reședință și o așeză pe un scaun, iar el se lăsă să cadă la picioarele ei.

Urmă o tăcere lungă.

Amândoi se gândeau adânc.

Cu ochii închiși și cu capul în mâini, contele revedea în minte ultimele evenimente și-și dădea seama că imaginea fetei nu-l mai părăsise nici o clipă, de când o văzuse dreaptă în mijlocul aventurierilor, spunând sus și tare ceea ce gândea. Și cu o mișcare plină de dragoste se întoarse deodată s-o privească din nou.

Fata își ascundea fața-n mâini, și printre degetele ei subțiri curgeau lacrimi.

Contele păli, se ridică, cu vioiciune și se apropie de ea.

La această mișcare bruscă, dona Angela își coborî mâinile și-l privii cu o expresie atât de dulce de durere resemnată și de dragoste adevărată, încât contele simți un freamăt de bucurie trecându-i prin inimă; și căzu în genunchi murmurând cu o voce

întretăiată:

— Oh! Te iubesc! Te iubesc.

Tânăra fată se ridică puțin în scaun, se aplecă spre el și îl privi lung, cu un aer gânditor.

Deodată se lăsă să cadă pierdută în brațele lui și începu să plângă cu hohote.

Neliniștit de durerea aceasta a cărei cauză nu o putea pricepe, contele o așeză la loc pe scaun, se așeză lângă ea și luându-i mâna în mâna lui:

— De ce plângi? o întrebă el cu duioșie. Ce durere te amărăște?

— Nu, nu mai plâng, uite, răspunse ea încercând să zâmbească printre lacrimi.

— Copilo, tu mi-ascunzi ceva, ai un secret.

— Un secret? Acela al dragostei mele; nu ți-am spus că te iubesc Louis?

— Vai! Și eu te iubesc, reluă el cu tristețe și totuși nu pot să mă gândesc fără teamă la dragostea aceasta. Sunt un proscris, un pirat scos de sub scutul legilor.

Ea se ridică mândră cu sprâncenele încruntate, cu ochii strălucitori.

— Ai o inimă nobilă, don Louis, spuse ea cu voce tare. Ai visat regenerarea unui popor sclav. Ce-mi pasă numele pe care ți-l dă lumea. Într-o bună zi tot ți se va face dreptate. Apoi, îmbunându-se puțin câte puțin, zâmbi cu duioșie. Ești proscris, dragul meu, spuse ea încet, dar misiunea femeii nu este oare tocmai să susțină și să consoleze? Lupta pe care o întreprinzi va fi teribilă; voi fii pentru tine o prietenă credincioasă, devotată, veghind mereu asupra ta îşi pentru tine, și care nu te va părăsi niciodată. Și dacă vei cădea, voi cădea alături de tine, sub aceeași lovitură care te va fi doborât și pe tine.

— Dar ai plâns, Angela, zise contele, și ochii îți mai plângă încă.

— Nu înțelegi de ce, don Louis? Pentru că sunt femeie, sunt slabă și, în ciudă voinței și dragostei mele, natura luptă cu inima mea, și că, pentru a te urma, ca să fiu a ta, trebuie să disprețuiesc tot ceea ce trebuie să respecte o femeie, și anume toate conveniențele societății. Iată de ce am plâns și mai plâng încă. Ce-ți pasă de lacrimile acestea, dragul meu, ele sunt totodată de bucurie și de rușine, și-ți dovedesc puterea pe care o ai asupra mea.

— Angela, răspunse contele cu noblețe, nu voi înșela nici

dragostea, nici încrederea ta. Fericirea ta nu va depinde de mine.

Ea îi aruncă o privire de abnegație sublimă.

— Numai dragostea ta, spuse ea încet, nu vreau decât atât. Nu-mi pasă de rest.

— Dar îmi pasă mie. Cea care mi-a dat totul, nu trebuie să fie batjocorită de opinia publică.

— Și ce vrei să faci?

— Să-ți dau numele meu, singurul bun care mia mai rămas, vei fi tovarășa unui pirat, adaogă el cu amărăciune, dar cel puțin nimeni nu-ți va putea reproșa că ești amanta lui. Îți jur că în ochii tuturor vei fi soția mea legitimă.

— Oh! făcu ea împreunându-și mâinile fericită.

— Bine ai vorbit, spuse Valentin intrând. Mă însărcinez eu să vă aduc un preot care să vă binecuvânteze unirea.

— Mulțumesc, don Valentin.

— Și acum, spuse Valentin vesel, ca să schimbăm conversația, să mai vorbim puțin de afaceri.

— Afaceri?

— Doamne! spuse vânătorul râzând. Mi se pare că cele pe care le avem acum de rezolvat, sunt destul de importante ca să ne ocupăm puțin și de ele.

— E drept, răspunse Louis; dar nu în fața senorei.

— Vezi eu nici mu m-am gândit la asta, dar senora mă va ierta, căci nu am deloc obișnuința saloanelor...

— Dați-mi voie, domnilor, făcu ea eu un zâmbet fin, o femeie poate da adesea sfaturi potrivite, ți în împrejurările de față cred că vă pot fi de un real folos.

— Nu mă îndoiesc, făcu vânătorul politicoș, dar...

— Dar nu mă crezi, îl întrerupse ea râzând, regăsindu-și vioiciunea, veți vedea imediat.

— Te ascultăm, zise contele.

— Tatăl meu face pregătiri mari în momentul acesta, intenționând să vă zdrobească cât mai curând. Toți *indios mansas*, indienii supuși, care sunt în stare să poarte armele, au fost convocați, și s-a ordonat o concentrare extraordinară de trupe în toată Sonora.

— Iată niște pregătiri teribile, într-adevăr, făcu don Louis.

— Dar asta nu e totul, e pe aici pe undeva prin împrejurimi, o colonie franceză?

— Da, răspunse contele devenind deodată serios, colonia Guetzalli.

— Tatăl meu vrea să trimeată la colonia aceasta, dacă n-a și

făcut-o pe unul din aghiotanții săi, colonelul Suarez.

— Și pentru ce?

— Știu și eu! Probabil ca să neutralizeze, cu promisiuni, ajutorul pe care l-ați putea găsi acolo.

Louis rămase gânditor.

— Trebuie să facem ceva, strigă Valentin cu vioiciune. Cât timp se pregătește trupa de luptă, trebuie să se ducă cineva la Guetzalli. Nu se poate să ne trădeze coloniștii francezi, când e vorba de o chestiune ca aceasta, care îi privește și pe ei tot atât ca și pe noi.

— Ai dreptate, să nu mai stăm pe gânduri; vom merge împreună la Guetzalli.

— Ei bine, spuse dona Angela râzând, nu v-am spus eu că am să vă fiu de folos?

— Nu m-am îndoit niciodată de aceasta, răspunse vânătorul curtenitor. Și nici nu putea să fie altfel, odată ce don Louis ne-a spus că vei fii îngerul nostru păzitor.

Don Louis încredință primului său ofițer comanda trupei și anunță tovarășilor săi că va lipsi pentru câțva timp. Nu le spuse însă unde se duce, ca să nu-i dezamăgească în cazul unui eșec. Și după ce-și luă adio de la dona Angela, ieși din Misiune însoțit de Valentin și porni în galop către Guetzalli.

CAPITOLUL VII

AMBASADORII

Hârtia pe care i-o adusese lui de Laville servitorul, și care-l emoționase atât de mult pe acesta, nu conținea decât un nume; dar numele acesta era bine cunoscut la Guetzalli: „Maxime-Edouard Louis de Prebois-Grance”.

Don Louis și Valentin ședeau în camera în care fuseseră introduși și fumau, bând din când în când câteva înghițituri dintr-o băutură răcoritoare care le fusese pusă la dispoziție, când se deschise ușa și de Laville intră.

Cei trei bărbați se salutară cu afecțiune. Apoi, Laville îi pofti să șadă și întrebă:

— Ce vânt v-a adus la Guetzalli, d-le conte?

— Am să vă adresez o rugămintă foarte simplă, răspunse contele. Iată despre ce e vorba: veți primi în curând vizita unui aghiotant al generalului Guerrero.

— Colonelul Suarez?

— Da.

— E aici?

— Deja?

— A sosit acum o oră.

— Nu v-a spus nimic?

— Nu încă; n-am discutat nimic cu el.

— Cu atât mai bine, v-ar deranja mult să mă instalați într-un loc de unde să pot auzi, fără să fiu văzut, tot ce vă va spune colonelul?

— Deloc, chiar lângă camera în care l-am primit, se află un cabinet ascuns cu o portieră; dar să facem altfel...

— Cum?

— Vă cunoaște?

— Pe mine?

— Da, v-a văzut vreodată colonelul Suarez?

— Nu.

— Sunteți sigur?

— Absolut sigur.

— Foarte bine lăsați pe mine, că aranjez eu lucrurile. Și acum, ce voiai să-mi spui?

— Nu mai e nevoie să spun nimic.

— De ce?

— Pentru că o să vă spună colonelul.

— Ah! Ah! Credeți că a venit pentru d-voastră?

— Sunt sigur.

— Bun. Atunci nu vă mai îngrijiți de nimic și lăsați totul în seama mea.

— S-a făcut.

— Atunci pe curând.

Și ieși.

Colonelul era tot în poziția în care l-am lăsat; fumase însă un mare număr de țigări și fumul începuse să-i cam închidă ochii așa că era pe punctul să adoarmă.

Intrarea subită a căpitanului îl trezi din starea aceasta de somnolență.

— Iartă-mă că te-am lăsat atât singur, spuse tânărul, dar o afacere neprevăzută...

— Ești gata iertat, răspunse colonelul politicoș; acum cu îngăduința d-tale *caballero*, am să vă comunic depeșele pe care le-am adus.

— Un moment, d-le, spuse căpitanul cu vioiciune; nu pot să te ascult fără să am lângă mine doi dintre principalii coloniști.

— Pentru ce?

— Asta e legea.

— Atunci mă supun.

Căpitanul agită un clopoțel și apăru un servitor.

— Roagă persoanele care așteaptă în camera alăturată să poftescă aici.

Servitorul ieși.

— Cum așa? Persoanele care așteaptă? observă colonelul bănuitor.

— Da. Bănuiam eu că ai să-mi comunici ceva și i-am prevenit dinainte, ca să te rețin cât mai puțin posibil.

— Ah! În cazul acesta îți mulțumesc, căci sunt într-adevăr extrem de grăbit.

În momentul acesta se deschise ușa și intrară în odaie contele și Valentin.

Colonelul le aruncă o privire pătrunzătoare, încercând să afle cu cine are de a face.

Dar nu putu să citească nimic pe fețele acestea reci și impasibile, care păreau două figurii de marmură.

— Domnilor, spuse căpitanul, colonelul don Vincente Saurez, aghiotantul generalului don Sebastian Guerrero, guvernatorul

militar al Sonorei. Doi dintre tovarășii mei.

Cei trei bărbați se salutară cu un aer înțepat.

— Și acum, domnilor, continuă căpitanul, vă rog să ședeți. Colonelul a adus niște telegrame pe care vrea să ni le comunice; misivele acestea trebuie să fie foarte importante, căci colonelul a venit foarte grăbit și nu s-a odihnit deloc pe drum. Și acum, colonele, te ascultăm.

— Iată, spuse acesta, cele ce vi se propun.

— Iartă-mă te rog, dar înainte de a ne spune ce ni se propune, ar fi poate mai bine să ne explicați care sunt motivele care au determinat guvernul mexican să ne facă aceste propuneri, observă de Laville.

— Ei, dar motivele acestea le cunoașteți fără îndoială, tot atât de bine ca își mine.

— Ba deloc. Le ignorăm cu desăvârșire și am fi forate încântați să ni le spuneți și nouă.

Contele și Valentin stăteau nemișcați, ca două statui. Figurile acestea întunecate îl nelinișteau grozav pe colonel.

— Motivele acestea sunt foarte simple, zise el.

— Nu mă îndoiesc; dar care sunt?

— Iată o scrisoare, răspunse el întinzându-i căpitanului un plic închis, care vă va lămurii complet.

De Laville luă scrisoarea, o deschise și o citi repede, apoi o mototoli cu mânie între degete și spuse:

— Guvernatorul Sonorei a uitat probabil că la Guetzalli sunt numai francezi și deci nu se află nici un trădător printre ei. Ne-am stabilit noi în țara asta, dar ne-am păstrat naționalitatea și dacă legile mexicane nu ne vor apăra, ne vom adresa ministrului nostru la Mexic și vom ști la nevoie să ne apărăm singuri.

— D-le, amenințările astea... întrerupse colonelul.

— Nu sunt amenințări, continuă tânărul cu energie. Generalul Guerrero ne insultă pe noi francezii, cerându-ne, nu numai să părăsim un compatriot de al nostru, demn din toate punctele de vedere de sprijinul nostru, prin cinstea, curajul și noblețea caracterului său, dar să-l mai și urmărim ca pe o fiară sălbatică și să îl predăm. Generalul ne amenință că ne scoate de sub scutul legilor dacă venim în ajutorul contelui, pe care-l tratează de pirat și de rebel. Nu are decât s-o facă; scrisoarea aceasta va fi trimisă la Mexico cu un om de încredere și predată ministrului nostru împreună cu lista silniciilor pe care ni le-au impus autoritățile mexicane de când ne-am așezat aici.

— N-ai dreptate când privești în felul acesta propunerile care

vi s-au făcut, răspunse colonelul, generalul este foarte binevoitor față de dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că vă va acorda avantaje mari dacă vă hotărâți să-l ascultați. Ce vă interesează pe voi, coloniști pașnici, contele acesta rebel, pe care nici măcar nu-l cunoașteți. Este în propriul vostru interes să vă întoarceți contra lui. Crede-mă domnule, nu vă încapățânați în atitudinea aceasta și dovediți guvernului recunoștința pe oare i-o purtați pentru binefacerile lui, părăsindu-l pe mizerabilul acesta.

De Laville ascultase cu răceală tot discursul mexicanului, liniștindu-i cu privirea pe conte și pe tovarășul său, care se stăpâneau cu greu să nu izbucnească și să-l trateze pe individul acesta așa cum merită. Când colonelul tăcu însfârșit, tânărul îl privi cu un dispreț nemăsurat.

— Ai terminat? Întrebă el sec.

— Da, răspunse celălalt confuz.

— Foarte bine; acum, Slavă Domnului, nu mai avem nimic să ne spunem; te rog să încaleci și să părăsești colonia imediat.

— Voi raporta generalului tot ce ai spus.

— Cu atât mai bine. Și acum, adio.

Colonelul ieși cam dezamăgit de primirea aceasta, urmat de cei trei bărbați, care nu-l pierdeau din ochi și mergeau lângă el așa ca să nu poată vorbi cu nimeni.

Calul aștepta în curte, ținut de un soldat din escortă. Colonelul încălecă și se îndepărtă imediat.

Se grăbea să iasă cât mai repede din colonie. Când fu destul de departe, se opri și întorcându-se privi lung în urmă.

— Cine or fi oamenii aceia doi? murmură el.

Și dădu piteni calului.

Când îl pierdură din vedere căpitanul se întoarse către don Louis.

— Așadar, spuse el, războiul a fost definitiv declarat între d-voastră și guvernul mexican.

— Definitiv.

— Cauza d-voastră e justă; dar ce deviză puneți pe drapelul pe care îl ridicați.

— Voi înscrie singurul lucru care e în stare să-mi asigure protecția populației atrăgând în jurul meu pe toți năpăstuiții și nemulțumiții.

— Hm! Și care e acest lucru?

— Numai patru cuvinte.

— Care sunt?

— *Independencia de la Sonora.*

- Da, e o idee bună. Și ce aveți de gând să faceți acum.
- Vreau să mă grăbesc, ca să nu fiu atacat, ceea ce ar presupune frică sau inferioritate din partea mea.
- E drept.
- Nu știu dacă pot îndrăzni să vă cer câțiva oameni care să lupte alături de mine; interesele coloniei cer probabil ca toți coloniștii să fie prezenți.
- Oamenii, mei sunt francezi înainte de a fi coloniști și nu vor refuza să ajute un francez. Veți avea optzeci de călăreți comandați de mine; cel puțin așa cred.
- Cum așa?
- Dacă, căci nu pot dispune de trupa aceasta fără să am asentimentul tuturor.
- E adevărat, zise contele întunecându-se la față.
- Dar n-aveți nici o grijă, reluă căpitanul: vom obține ușor asentimentul acesta când vor afla coloniștii pentru cine trebuie să lupte.
- Să dea Dumnezeu!
- Garantez eu de asta. Dar aveți echipamentul necesar pentru o campanie?
- Cred că da; numai că trebuie să vă mărturisesc că toți oamenii de serviciu m-au părăsit și au fugit pe ascuns din lagăr.
- Drace! Și desigur că au luat și catârri cu ei?
- I-au luat pe toți, așa că îmi va fi destul de greu să-mi transport bagajele și artileria.
- Bine, bine, vom avea, noi grijă de asta, după cum ați văzut desigur, am aici care foarte bune și catări destui care să le tragă, și mai sunt în colonie și destui oameni care se pricep să-i conducă.
- Mulțumesc. Dar călăreții aceia, care, fie zis între paranteze, îmi vor fi foarte utili, căci nu am prea mulți, când voi putea să contez pe ei?
- În seara asta vor fi numiți; în două zile îi veți avea la Misiune.
- Puteți să-mi dați chiar de mâine catârri, carele și catârgii, ca să plece odată cu mine?
- Desigur.
- Bun! Atunci voi porni imediat în spre Magdalena. Acesta e un sat mare, situat la întretăierea drumurilor care duc la Ures și Hermosillo.
- Îl știu.
- Atunci veniți d-voastră direct acolo, ca să nu mai pierdem

timpul degeaba.

— Foarte bine. Voi fi acolo în același timp cu d-voastră, ceea ce îmi va fi cu atât mai ușor, cu cât voi fi fără bagajele pe care vi le voi fi expediat înainte.

— Perfect.

— Vreți deci să acționați cu energie?

— Desigur, vreau să încerc o lovitură uriașă. Dacă reușesc să cuceresc unul din cele trei orașe principale ale Sonorei, însemnează că am câștigat războiul.

— Știți că e o întreprindere periculoasă?

— Știu; dar în situația în care mă găsesc; nu am altceva de făcut, numai îndrăzneala poate și trebuie să mă salveze.

— Aveți dreptate, nu mai am nimic de spus. Acum îmi voi: aduna oameni și sunt sigur că ne vom satisface cererea fără nici o greutate.

Și ieșiră.

Toți coloniștii se adunară în curte, așa cum spusese căpitanul și strânși în grupuri mai mari și mai mici, discutau cu aprindere asupra motivelor acestei convocări.

Când apăru căpitanul, întovărașit de cei doi prieteni, se făcu imediat tăcere, căci toți erau curioși să afle despre ce era vorba.

Căpitanul îl prezintă pe don Louis și pe Valentin coloniștilor săi și le adresează acestora cererea pe care avea să le-o facă, expunându-le în același timp și motivele care îl sileau pe conte să ceară ajutor la Guetzalli.

Coloniștii nu ar fi fost aventurierii de rasă care erau, dacă ar fi primit cu răceală o cerere ca aceasta. Atrăși pe bună dreptate de ciudățenia și îndrăzneala celor ce li se propuneau, acceptară cu strigăte de entuziasm și tropăituri de bucurie să se pună sub ordinele contelui. Dacă acesta ar fi cerut două sute de oameni, i-ar fi obținut desigur pe loc, fără cea mai mică greutate.

Bucuros de succesul extraordinar pe care îl avusese, căpitanul de Laville mulțumi cu căldură tovarășilor săi în numele său ca și în numele contelui și începu imediat să supravegheze pregătirile de plecare.

Carele fură cercetate cu grijă, ca să se asigure că erau în bună stare, apoi fură încărcate cu toate lucrurile necesare pentru viața de campanie pe care aveau să o ducă.

O oră aproximativ înainte de răsăritul soarelui, totul era gata de plecare. Vagoanele fuseseră încărcate și catării aleși cu grijă erau conduși de oameni devotați.

Luis și Valentin încălecaseră.

Căpitanul îi întovărăși puțin afară din colonie, apoi se despărțiră, rămânând să se întâlnească peste trei zile la Magdalena.

Carele și catârrii merg foarte încet în Mexic, unde drumurile nu prea există nicăieri și unde majoritatea timpului ești silit să-ți croiești drumul cu securea.

Don Louis și Valentin a căror prezență era extrem de necesară la Misiune, erau disperați de încetineala aceasta; așa încât contele se hotărî să se despartă de caravana de care, ca să poată ajunge cât mai repede la misiune.

Le recomandă oamenilor cea mai mare prevedere și, dând piteni cailor se îndreptară cu repeziciune în direcția Misiunii.

Călăreții noștri aveau cai de rasă, așa încât ajunseră repede.

Un om îi aștepta la prima barieră.

Era Caramilla.

— Veniți, spuse el, sunteți așteptați.

Îl urmară, întrebându-se din ochi ce motiv fusese destul de important încât să-l determine pe Căramillă să spună o frază atât de lungă.

CAPITOLUL VIII

TATĂL ȘI FIICA

În interiorul lagărului domnea cea mai mare activitate; fierăriile de campanie fumegau și răsunau sub loviturile fierarilor; ceva mai departe tâmplarii lucrau serii întregi de spițe de roată, armurierii cercetau și reparau armele; în sfârșit, cu toții lucrau cu ardoare ca să termine totul în cel mai scurt timp posibil.

Precedați de Caramilla, contele și Valentin traversau lagărul, salutați în treacăt cu prietenie de aventurierii bucuroși să-i văd înapoi.

— Ar fi bine poate să mergem să-l întrebăm mai întâi pe don Cornelio ce s-a întâmplat, zise contele.

— Dar, cu atât mai mult, cu cât ar fi greu, dacă nu chiar imposibil, să scoatem ceva de la Caramilla.

— Chiar la el vă conduc, răspunse acesta care auzise cele câteva cuvinte schimbate între ei.

— Atunci e bine, făcu Valentin zâmbind.

Caramilla coti la stânga și-i conduse către o cabană de frunze în care locuia spaniolul. Acesta cum îi văzu scoase un strigăt de bucurie și alergă către ei.

— *Capa de Dios!* strigă el strângându-le mâna. Fiți bine veniți *caballeros*; vă așteptam cu multă nerăbdare.

— S-a întâmplat ceva nou? întrebă don Louis cu neliniște.

— Hm! Cam așa; dar presupun că n-o rămâneți tot timpul pe cal.

— Nu, nu venim îndată.

Și descălecară. Cât timp vorbiseră contele și spaniolul, Valentin se aplecase la urechea șefului indian, și îi șoptise câteva cuvinte la către Caramilla răspunsese printr-o clătinare afirmativă a capului.

Cei doi francezi intrară apoi în cabană după don Cornelio în vreme ce araucanul se îndepărta cu caii.

— Ședeți, domnilor, le spuse spaniolul arătându-le câteva scaune.

— Știți că mă neliniștești cu totul, don Cornelio, spuse contele. Ce s-a întâmplat oare în lipsa mea?

— Să vedeți! Știți că m-ați însărcinat, înainte de plecare să veghez asupra doinei Angela; ciudată misiune pentru mine.

— Cum așa?

— Nimic, nimic. Îndrăznesc să spun că am îndeplinit această misiune delicată cu toată galanteria unui adevărat *caballero*.

— Îți mulțumesc.

— Ieri, a sosit la Misiune un indian, cu o scrisoare pentru comandant.

— Ah! Și nu cumva, știi și ce conținea scrisoarea aceasta?

— Era pur și simplu o cerere să se elibereze un permis de venire în lagăr.

— Ah! Și cine o iscălea?

— Părintele Seraphin, un misionar francez.

— Ciudat lucru, murmură vânătorul. Părintele Seraphin nu ar avea nevoie de un permis special ca să stea la noi, oricât i-ar plăcea.

— De aceea nici nu-l cerea pentru el, căci știe că vizita lui ne-ar face numai plăcere.

— Ah! Dar atunci pentru cine?

— Pentru cineva de care răspundea cu persoana lui pentru tot timpul cât va sta în lagăr, dar al cărui nume nu-l spunea.

— Hm! Nu e lucru curat la mijloc.

— Asta am spus și eu și l-am sfătuit chiar pe comandant să refuze. El însă a acordat permisul, bazându-se pe un raționament care nu e lipsit de logică și anume că cel pentru care se cere un asemenea permis este sau un prieten sau un dușman, și că în ambele cazuri este bine să-l cunoaștem, ca să știm cum să ne purtăm cu el în viitor.

Cei doi francezi nu se putură împiedica să nu râdă de raționamentul acesta ciudat.

— Ei, și după aceasta, ce s-a mai întâmplat? reluă contele.

— S-a întâmplat că azi dimineață a sosit la Misiune părintele Seraphin întovărașit de un om învelit cu grijă într-o mantie lungă.

— Ah! Și cine era?

— Pariez pe orice că nu veți ghici niciodată.

— Cred că ai face mai bine să mi-o spui.

— Cred și eu. Ei bine, pregătiți-vă să auziți un lucru formidabil. Persoana în chestiune nu e altcineva decât don Sebastian Guerrero.

— Generalul Guerrero! strigă contele sărind de pe scaun.

— Să nu amestecăm lucrurile; n-am spus generalul Guerrero ci don Sebastian Guerrero.

— Lasă glumele, don Corneliu; să vorbim serios, astea sunt lucruri grave.

— Dar sunt foarte serios, don Louis; generalul se prezintă aici ca un simplu particular. Într-un cuvânt, în lagărul nostru se găsește acum tatăl donei Angela și nu guvernatorul Sonorei.

— Încep să înțeleg, spuse contele mergând agitat încoace și încolo. Și ce s-a petrecut între ei? Poți să-mi spui orice, fără teamă, căci știu să mă stăpânesc.

— Slavă Domnului, don Louis, nu s-a petrecut nimic.

— Ah!

— Da, pentru simplul motiv că, după sfatul meu dona Angela a refuzat să primească vizita tatălui ei în absența d-tale.

— A avut puterea să facă așa ceva? spuse contele oprindu-se și aruncând spaniolului o privire pătrunzătoare.

— A făcut-o, după sfatul meu.

— Mulțumesc, don Cornelio. Așadar, părintele Seraphin și cu generalul...

— Așteaptă întoarcerea d-tale într-o cabană construită special pentru ei, și unde, cu toate că în aparență e liber, generalul e atât de bine supravegheat, încât nu poate face nici cea mai mică mișcare fără să știu și eu.

— Ai avut dreptate să faci așa, prietene. Ai dat dovadă de o mare prudență, în împrejurarea aceasta dificilă și mai ales, de o mare perspicacitate.

— Și ce ai de gând să faci acum? întrebă Valentin.

— Am s-o las pe dona Angela să hotărască. Du-te te rog don Cornelio și spune-i că m-am înapoiat; cheamă-i totodată pe general și pe misionar și voi veni și eu în curând.

Spaniolul ieși îndată să execute ordinul.

— Când crezi că au să pleci? întrebă Valentin îndată ce se găsi singur cu contele.

— Peste două zile.

— Și te duci?

— La Magdalena.

— Bun! Acum cu voia ta, Caramilla și cu mine o să plecăm.

— Cum așa? Vrei să mă părăsești? strigă contele cu regret.

Vânătorul zâmbi.

— Nu m-ai înțeles, răspunse el. Șeful indian și cu mine suntem complet ne folositori aici. Cum am putea să te ajutăm? În nici un fel. În schimb, sunt convins că vom fi niște propagandiști excelenți. Așa că lasă-ne pe noi să-ți pregătim drumul și să încercăm să distrugem, sau cel puțin să micșorăm valul de calomnii răspândit despre noi de inamic.

— Eu nu îndrăzneam să-ți cer serviciul acesta; dar, dacă te

oferi atât de frumos, nu pot avea inima să te refuz. Du-te deci și fă așa cum crezi tu mai bine, căci am deplină încredere în tine.

— La revedere atunci, căci plecăm imediat.

— Dar nu te-ai odihnit deloc!

— Știi bine că nu sunt niciodată obosit. Curaj, ne vom revedea la Magdalena.

Cei doi prieteni se îmbrățișară, strângându-și încă odată mâinile; Valentin o luă spre dreapta, iar contele apucă spre stânga.

O gardă de zece oameni făceau de veghe în jurul cartierului general.

În fața capelei Misiunii, care fusese aleasă ca reședință provizorie a contelui se plimba o santinelă cu arma la umăr.

Apropiindu-se de locuința sa, don Louis îl recunoscut pe don Cornelio întovărășit de două persoane, din care una purta haina bisericească. Stăteau pe loc și păreau că așteaptă pe cineva.

Contele grăbi pasul. Cu toate că nu-i mai văzuse niciodată pe misionar, îl recunoscă totuși după haină și după fața sa blândă și fină.

Cei trei oameni se salutară cu politeță. Contele și misionarul își aruncară o privire profundă, apoi își întinseră mâna zâmbind. Își dăduseră seama imediat că aveau să se înțeleagă bine.

— Fii bine venit, d-le, spuse contele adresându-se generalului, cu toate că sunt surprins că ai atâta încredere în niște „piraiți”, cum ne numești d-ta, încât să te încrezi în onoarea lor.

— D-le, răspunse generalul, există o lege a onoarei recunoscută își respectată de toată lumea.

— În afară de aceia puși în afara societății și în afara legilor umanității, zise Louis cu răceală.

Misionarul interveni.

— D-lor, spuse el cu vocea sa simpatcă, în momentul acesta nu mai sunteți dușmani; nu e decât un tată care-și cere fiica unui cavaler, care sunt convins că nu va refuza să i-o dea înapoi.

— D-zeu mi-e martor părinte, strigă contele cu vioiciune, că nu pretind să rețin cu forța fata acestui om, chiar dacă mi-ar fi dușman de o mie de ori mai mult.

— Vezi domnule general, observă misionarul, că nu m-am înșelat asupra caracterului d-lui conte.

— Dona Angela a venit în lagărul meu singură și de bună voie; aici e respectată și tratată cu tot respectul pe care-l merită. Dona Angela e liberă să facă ce vrea și eu nu-mi permit să-i influențez acțiunile. Deoarece n-am furat-o de la tatăl său, nu pot nici să i-o

dau înapoi, așa cum pare să pretindă dânsul. Dacă dona Angela vrea să se întoarcă la ai săi, va fi liberă s-o facă; dar dacă preferă dimpotrivă să rămână aici sub protecția mea și a bravilor mei tovarăși, nici o putere omenească nu va reuși să mi-o smulgă.

Cuvintele acestea fură spuse cu un ton hotărât, care-a impresionă pe cei doi ascultători.

— De altfel, d-lor, ceea ce discutăm noi acum nu are nici o valoare atât timp cât dona Angela nu s-a pronunțat ea însăși pentru una din cele două alternative, continuă contele. Voi avea onoarea să vă conduc în fața ei, acolo veți spune tot ce aveți de spus și ea vă va face cunoscut ce hotărâre a luat. Dar vă previn, că va trebui să ne supunem cu toții, oricare ar fi această hotărâre.

— Fie, d-le, răspunse generalul sec; poate e chiar mai bine să fie așa.

— Atunci veniți, spuse contele.

Și îi precedă în cabana oare servea ca locuință tinerei fete.

Așezată pe un scaun și având-o pe Violanta, la picioare, dona Angela coșea când văzu că intră tatăl său întovărașit de misionar și de conte, se făcu roșie la față, apoi deveni imediat de o paloare mortală. Totuș reuși să-și domine emoția pe care o simțea, se ridică, salută în tăcere și se așează din nou.

Generalul o privi o clipă, cu o expresie de mânie și de dragoste, apoi întorcându-se brusc către misionar:

— Vorbește-i, părinte, îi spuse el cu vocea gătuită, eu nu aș putea s-o fac.

Tânăra fată șovăi și rămase tăcută privind în jos.

— Bunul meu părinte, spuse ea misionarului, îți mulțumesc pentru încercarea inutilă pe care ai întreprins-o. Hotărârea mea e luată și nimic nu va mai putea să o schimbe. Nu mă mai întorc niciodată la ai mei.

Generalul își încruntă sprâncenele și bătu mânios cu piciorul în pământ.

— Angela, iubita mea fiică, spusa el cu amărăciune, gândește-te că fuga ta mă dezonorează pentru vecie.

Un zâmbet de dispreț încreți buzele palide ale fetei.

— Ce-mi pasă? spuse ea. Lumea în care trăiești tu nu mai e lumea mea. Aci se vor concentra de acum toate bucuriile și durerile mele.

— Dar pe mine, tatăl tău, pe mine m-ai uitat, nu mai sunt nimic pentru tine?

Tânăra fată șovăii și rămase tăcută privind în jos.

— Senora, spuse misionarul cu blândețe, D-zeu nenorocește copiii care-și părăsesc tatăl. Întoarce-te la al d-tale cât mai e timp. Vezi, te cheamă, îți întinde brațele. Întoarce-te, copilul meu, inima unui tată este un izvor nesecat de blândețe; al d-tale te va ierta; te-a și iertat.

Dona Angola scutură din cap negativ, fără să spună nimic.

Generalul și misionarul se priviră dezamăgiți.

Don Louis stătea ceva mai la o parte, cu mâinile încrucișate pe piept, cu capul aplecat și aerul gânditor.

— Oh! murmură generalul cu mânie. Neamul nostru e blestemat.

În clipa aceasta, don Louis, se îndreaptă și făcu câțiva pași înainte.

— Dona Angela, spuse el tare, ai venit aici de bună voie?

— Da, răspunse ea hotărâtă.

— Ești decisă să nu ascuți nici de ordinele nici de rugămințile tatălui d-tale?

— Da, făcu ea din nou.

— Așadar, renunți pentru totdeauna la rangul d-tale în lume și la avere?

— Da.

— Renunți chiar la protecția tatălui d-tale, care este tutorul d-tale natural și are asupra d-tale toate drepturile umane și divine, renunți la dragostea lui?

— Da, murmură ea slab.

— Bun, atunci e rândul meu. Și înclinându-se în fața generalului, continuă: d-le, ori care ar fi ura care ne desparte, orice s-ar întâmpla mai târziu, onoarea fiicei d-tale trebuie să rămână nepătată. Ei bine, eu Conte de Prebois-Grance, am onoarea să vă cer mâna ei.

De uimire, generalul făcu un pas înapoi.

— Cererea aceasta mi-o faci serios? spuse el.

— Da.

— Gândește-te că, cu toate că-ți mulțumesc că mi-o faci, o consider totuși ca o nouă insultă.

— Fie.

— Și căsătoria aceasta nu va influența cu nimic măsurile pe care le voi lua contra d-tale.

— Nu-mi pasă.

— Și consimți încă să-i dai numele d-tale?

— Da.

— Ei bine, vei avea răspunsul meu peste patru zile.

— La Magdalena, atunci.

— La Magdalena. Generalul se întoarse către fiica sa: Nu te blestem, îi spuse el, căci nici Dumnezeu nu mântuie un copil de blestemul părintesc. Adio! Fii fericită.

Și ieși repede, urmat de misionar.

— Părinte, spuse contele, sper că vei veni la Magdalena.

— Voi veni, d-le, răspunse părintele Seraphin cu melancolie, căci prevăd că vor fi multe lacrimi de ogoit.

— La revedere, d-le, spuse generalul.

— La revedere, răspunse contele înclinându-se.

Generalul și misionarul se urcară pe cai și se depărtară escortați de un detașament puternic de aventurieri, care trebuiau să-i întovărășească ca să poată trece fără greutate, posturile avansate ale lagărului francez.

Contele îi urmări multă vreme cu o privire îngândurată, apoi intră încet în locuința sa.

CAPITOLUL IX

MAGDALENA

Satul sau *pueblo* Magdalena are o situație militară importantă, căci se găsește la întretăierea drumurilor care duc la Ures, Hermosillo și Sanora, cele trei orașe principale ale Sonorei și la o distanță egală de toate trei.

Trei zile după evenimentele povestite în capitolul precedent, satul Magdalena, care se găsea în epoca cea mai animată a sărbătorii sale anuale era cuprins de o însuflețire complet străină de sărbătoare. Toate jocurile fuseseră întrerupte brusc și populația alerga în masă, râzând și îmbrâncindu-se către una din extremitățile satului, unde se petrecea ceva important, după câte se înțelegea din cuvintele pe care le puteai auzi în treacăt.

Într-adevăr, se auzi, în curând o fanfară și o trupă de oameni înarmați pătrunse în *pueblo*, mergând ordonați cu pasul sigur și ferm.

Această armată mică, formată din vreo trei sute de oameni, traversă satul în toată lungimea lui, și se opri la o sută de metri de pueblo, în vârful triunghiului format de întretăierea celor trei drumuri.

Aci, trupa primi ordinul să poposească.

E desigur inutil să mai spunem cititorului, că armata aceasta nu era alta decât trupa franceză de sub comanda contelui de Prebois-Grance – căruia i se alăturase Charles de Laville cu cei optzeci de cavaleri ai săi.

Cum se dădu ordinul de popas, se puseră cu toții pe lucru și în mai puțin de două ore, întrebuițând în mod inteligent tot ceea ce aveau la îndemână, aventurierii făcură lagărul cel mai pitoresc și mai plăcut, care se poate închipui.

Totuși, cum contele se considera ca fiind în țară inamică, nu fusese neglijat nici un detaliu care ar fi putut să facă lagărul să reziste nu numai la un atac prin surprindere, dar chiar unui asediu prelungit. Aventurierii formaseră o împrejmuire din care întărite cu garduri de lemn, împrejmuire apărută și de un șanț larg, cu marginea mai ridicată în spre câmpiile. În mijlocul taberei, pe o ușoară ridicătură die teren se afla cortul șefului, în fața căruia erau postate tunurile; în vârful acestui cort flutura un drapel pe care scria. *Independencia del a Sonora*.

Sosirea francezilor fu primită cu bucurie de sonorienii pe care sărbătoarea îi adusese la Magdalena. De altfel, ei erau așteptați în fiecare oră de mai multe zile și locuitorii, cărora proclamațiile guvernului le arătaseră pe francezi ca pe niște bandiți și jefuitori, nu luaseră împotriva lor alte măsuri decât acelea pe care le-am văzut, adică să le iasă în întâmpinare și să-i primească cu aclamații de bun venit. Acesta era un fapt caracteristic și arăta limpede că opinia publică știe bine ce valoare are acel *pronunciamento* al francezilor și de care parte se află dreptul și justiția.

Soarele dispăruse aproape de orizont când don Cornelio, către îndeplinirea funcțiunea de aghiotant al contelui, ridică portiera cortului său și-l anunță că un ofițer superior voia să-i vorbească, pretinzând că e însărcinat cu o misiune pentru el.

Don Louis dădu ordin să fie introdus mesagerul. Acesta intră și contele îl recunoscuse imediat: era colonelul Suarez.

Din partea sa, colonelul făcu un gest de uimire recunoscând pe omul pe care îl văzuse la Guetzalli fără să poată ști cine e.

Dan Louis zâmbi văzând uimirea colonelului; el îl salută cu politețe și-l invită să șadă.

După primele cuvinte, colonelul spuse:

— D-le, sunt însărcinat să vă dau o scrisoare din partea generalului Guerrero.

— Mi s-a spus deja, colonele, răspunse contele. Cunoști, fără îndoială, conținutul acestei scrisori?

— Cred că da, d-le, cu atât mai mult cu cât trebuie să mai adaug câteva cuvinte și prin viu grai.

— Sunt gata să te ascult.

— Nu voi abuza de timpul d-tale, d-le; iată mai întâi scrisoarea.

— Foarte bine, răspunse contele luând-o și punând-o pe masă.

— Generalul don Sebastian Guerrero, continuă colonelul, vă acordă mâna fiicei sale pe care i-ați făcut onoarea să i-o cereți, dar dorește ca ceremonia nupțială să aibă loc, cât mai repede cu putință.

— N-am nimic împotrivă.

— Dânsul mai dorește ca această ceremonie, la care vrea să asiste cu un număr mare de prieteni și rude, să fie celebrată la Magdalena de către părintele Seraphin.

— La asta am câteva observații de făcut, colonele.

— Te ascult, *caballero*.

— Consimt cu bucurie să mă căsătorească părintele Seraphin, numai că ceremonia nu va avea loc la Magdalena, ci aici, în

lagărul meu, pe care nu vreau și nu pot să-l părăsesc.

Colonelul încruntă sprâncenele, dar contele continuă ca și cum n-ar fi observat nimic.

— Generalul poate să asiste la căsătorie cu oricât de mulți prieteni și rude; dar cum nu suntem, din nenorocire, în relații atât de bune cum aș fi dorit, și cum trebuie să mă îngrijesc de siguranța mea, așa cum el trebuie să se îngrijească de a lui, generalul va binevoi să-mi trimită zece ostateci aleși printre persoanele cele mai influente ale Sonorei. Ostatecii aceștia vor fi tratați de mine cu cele mai mari onoruri și vor fi înapoiați generalului o oră după ceremonia nupțială, când toți invitații vor fi evacuat lagărul, și trebuie să te previn colonele, că dacă se încearcă cea mai mică tentativă de trădare contra mea, sau contra unui din oamenii pe care am onoarea să-i comand, ostatecii vor fi împușcați imediat.

— Oh! strigă colonelul. Te temi de generalul Guerrero, și n-ai încredere în onoarea sa de *caballero*?

— D-le, răspunse contele sec, am învățat din nenorocire chiar pe pielea mea cât valorează onoarea de *caballero* a unora dintre mexicani; așa că nu voi mai discuta despre subiectul acesta. Acestea sunt condițiile mele, generalul e liber să le primească sau nu, dar îmi dau cuvântul de onoare că n-am să le mai schimb.

— Bine, d-le, răspunsa colonelul, intimidat fără voia lui de accentul hotărât al contelui, voi avea onoarea să transmit generalului aceste condiții aspre.

Don Louis salută.

— Nu cred să le accepte, continuă colonelul.

— E liber să facă ce vrea.

— Dar nu există nici un alt mijloc ca să vă înțelegeți?

— Nu.

— Însfârșit, în caz că generalul acceptă, ceea ce e puțin probabil, cum să vă anunț ca să pierdem cât mai puțin timp posibil?

— Într-un fel foarte simplu, d-le, prin sosirea părintelui Seraphin și trimiterea ostatecilor.

— Și în acest caz, când va avea loc ceremonia?

— Două ore după sosirea ostatecilor în lagărul meu.

— Mă retrag atunci, d-le, ca să transmit superiorului meu răspunsul d-tale.

— Bine, d-le.

Colonelul se retrase.

Contele se înveli apoi într-o mantile și ieși ca să viziteze posturile și să se asigure că santinelele veghează.

Pe când trecea pe lângă întăritori, simți deodată o mână care-l atinse ușor pe spate.

Contele își înăbuși un strigăt de surpriză și se întoarse.

De marginea întăritorilor se ținea agățat un om care abia de îi se vedea capul deasupra întăritorilor.

Omul acesta era Caramilla.

Șeful indian își duse degetul la buze ca pentru a-i recomanda contelui prudență.

Acesta avu un gest de plăcere recunoscându-l pe indian și se aplecă repede către el.

— Ei bine? îl întreabă el la ureche.

— Veți fi atacați mâine.

— Ești sigur?

Indianul zâmbi.

— Da, spuse el.

— Când?

— Noaptea.

— La ce oră?

— O oră înainte de răsăritul lunii.

— De cine?

— Fețe palide.

— Oh! Oh!

— Adio.

— Și Valentin?

— Va veni.

Indianul se lăsă să alunece de pe întăritori fără să vrea să spună mai mult.

Louis îl urmă cu privirea; el îl văzu târându-și în genunchi ca un șarpe și dispărând în întuneric fără să fi făcut nici cel mai zgomet.

Scena aceasta fusese atât de rapidă și fuga indianului atât de tăcută, încât contele era gata să creadă că a fost prada unei halucinații, dar deodată strigătul bufniței se ridică de două ori în aer.

Semnalul acesta fusese de mult convenit între Valentin și conte; acesta înțelese că era Caramilla care, anunțându-l că e în siguranță îi adresa de departe o ultimă recomandatie de prudență; el clătină din cap cu tristețe, și se întoarse în cortul său murmurând încet.

— Încă o trădare.

CAPITOLUL X

SFATUL

Pe la orele 5 dimineața, perdeaua care închidea cortul contelui fu ridicată de afară și un om intră înăuntru.

Trezit brusc de apariția aceasta subită, don Louis se frecă la ochi și se ridică cu câte un pistol în fiecare mână, strigând cu o voce tare:

— Cine e acolo?

— Eu, răspunse noul sosit; cine ar îndrăzni să intre așa dacă nu eu?

— Valentin! strigă contele cu un strigăt de bucurie, aruncându-i pistoalele. Fii binevenit, te așteptam cu nerăbdare.

— Mulțumesc, răspunse vânătorul, nu ți-a spus azi noapte Caramilla să mă întorc?

— Ba da, răspunse contele râzând, dar nu e ușor de vorbit cu șeful.

— E drept. Ei bine, eu îți aduc toate lămuririle pe care a uitat el să ți le dea, și poate că așa e mai bine.

Între timp, contele se îmbrăcase și-și pusese mantia.

— la un scaun și să stăm de vorbă, spuse el.

— Aș prefera să ieșim.

— Cum vrei, răspunse don Louis, care bănuia că prietenul său are motivele lui particulare să se poarte așa.

Ieșiră amândoi din cort.

— Căpitane de Laville, spuse vânătorul, adresându-se tânărului care se plimba în lung și în larg în fața cortului, o escortă de zece oameni, un cal pentru mine și unul pentru contele rog.

— Imediat?

— Da, dacă se poate.

— Am înțeles.

— Părăsim deci lagărul? întrebă Louis când fură singuri.

— Mergem la Magdalena, răspunse vânătorul.

— Vezi că acum nu se prea poate.

— De ce?

— Pentru că aștept răspunsul generalului.

— Atunci poți să vii, răspunse celălalt cu un zâmbet batjocoritor, căci nu veți primi niciodată răspunsul acesta;

misiunea colonelului nu era decât o viclenie, ca să-ți adoarmă neîncrederea.

— Oh! Ești sigur de cele ce spui?

— Ei Doamne!

În momentul acesta apăru escorta. Louis și Valentin se urcară pe cai își porniră.

— Unde mergem de fapt? Întrebă contele după un timp.

— Să asistăm la o luptă de cocoși.

— O luptă de cocoși? repetă celălalt uimit.

Vânătorul îi aruncă o privire semnificativă.

— Da, zise el; cred că știi și dacă nu, află acum, că cele mai frumoase lupte de cocoși au loc la Magdalena, în vremea sărbătorilor.

— Ah! făcu Louis cu indiferență.

— Sunt sigur că o să te intereseze, reluă Valentin cu un accent ironic.

Contele înțelese perfect că prietenul său nu îi vorbea așa decât ca să deruteze urechile care ar fi putut să-i audă, și tăcu, încredințat că totul se va lămuri în curând.

De altfel, mica trupă intră în momentul acesta în satul ale cărui case începeau să se deschidă și ai cărui, locuitori abia treziți, îi salutau în trecere cu zâmbete vesele și amicale.

După ce străbătu încet două trei ulițe ale satului, detașamentul se opri la un semn al lui Valentin, în fața unei case destul de modeste în aparență și care nu se deosebea cu nimic de toate celelalte case.

— Aici e, spuse vânătorul.

Se opriră și descălecară. Valentin ordonă apoi șefului detașamentului să rămână pe loc cu toți oamenii săi și să nu se îndepărteze nici la dreapta, nici la stânga până la întoarcerea contelui; apoi bătu discret în ușa care se deschise imediat. Intrară amândoi și ușa se închise la loc fără ca ei să fi văzut pe cineva.

Vânătorul își introduse apoi tovarășul într-o odaie a cărei ușă o deschise cu o cheie pe care o scoase din buzunar.

— Fă ca mine, îi spuse el scoțându-și pălăria de fetru și haina pe care le înlocui cu o mantie și o pălărie de pai.

Contele îl imită.

— Și acum, vino.

Amândoi se înveliră eu grijă în manta și își lăsară pălăriile pe ochii, apoi ieșiră din casă printr-o ușă ascunsă perfect în zid, care comunica cu casa vecină pe care o traversară fără să întâlnească

pe nimeni și se aflară din nou în stradă.

Dar în cele câteva minute cât rămăseseră în casă, aspectul satului se schimbase cu desăvârșire. Străzile erau acum pline de lume care venea și pleca și la fiecare pas vedeai grupuri, grupuri de copii și de haimanale care vorbeau cu strigăte de bucurie și hohote de râs.

Cei doi prieteni traversară câteva străzi și ajunseră în cartierul arenelor, dacă se pot numi astfel casele în ale căror curți interioare se desfășoară luptele de cocoși, una din distracțiile favorite ale mexicanilor.

— Ah! spuse Louis. Așadar mergem într-adevăr la lupta de cocoși?

— Desigur, răspunse Valentin zâmbind, las pe mine, ți-am spus doar că o să te intereseze.

— Haide, reluă contele ridicând din umeri cu nepăsare, Dumnezeu să te mai înțeleagă cu ideile tale aiurite.

— Bine! Bine! făcu Valentin râzând, asta o s-o vedem noi, dar iată că am ajuns.

Și fără să mai discute, intrară într-una din case.

Spectacolul începuse de mult când intrară ei, așa încât locurile cele mai bune erau ocupate și arena era plină de spectatori care stăteau în picioare, înghesuiți unul într-altul.

Dar cum ei nu veniseră cu gândul să ia parte activă la spectacol, se duseră să se așeze cu modestie pe zidul împrejmuitor, unde stătea un grup de haimanale zdrențăroase, prea săraci ca să poată lua parte la pariuri.

Zgomotul era atunci la culme și toți ochii erau fixați asupra arenei unde, lucru extraordinar, un singur cocoș bătuse pe alți nouă.

Francezii, profitară eu dibăcie de această efervescență a spectatorilor, pentru a trece neobservați până la locurile pe care se le aleseseră.

După o clipă, Valentin își aprinse o țigară și se aplecă la urechea prietenului său.

— Așteaptă-mă aici, spuse el, mă întorc într-o clipă.

Don Louis făcu un semn afirmativ din cap.

Valentin se sculă cu un aer indiferent, coborî cu nepăsare scările și se amestecă, cu țigara în gură, printre spectatorii care se înghesuiau în jurul arenei.

Contele îl urmării din ochi timp de câteva clipe, dar îl pierdu curând din vedere în mijlocul mulțimii.

Atunci se întoarse să privească din nou spre arenă și

spectacolul ciudat pe care-l zări era atât de atrăgător, încât contele fu interesat fără voie de ceea ce se petrecea în fața lui și sfârși chiar prin a se amuza.

Luptele se țineau lanț una după alta, cu peripeții diferite, dar toate la fel de palpitate. Contele începea să găsească destul de lungă lipsa prietenului său, care-l părăsise aproape de o oră, când îl văzu deodată în fața lui.

— Ei bine! îl întrebă ei.

— Ei bine, răspuse Valentin în castiliană, se pare că au avut dreptate și că cei mai grozavi sunt cocoșii lui senor Rodriguez; vino să-i vezi ce interesanți sunt.

Contele se sculă fără să-i răspundă și-l urmă.

Grație deghezării lor, dar mai ales grație faptului că toți spectatori se interesau numai de luptele de cocoși, francezii ieșiră din amfiteatru așa cum intraseră, adică fără să atragă atenția nimănui.

În curând se găseau într-un coridor întunecos, care ducea în interiorul casei. Valentin se opri atunci și lipindu-și buzele de urechea prietenului său, spuse:

— Ascultă-mă bine Louis, a venit timpul să-ți spun pentru ce te-am adus aici.

— Te ascult, zise contele.

— Îți închipui și tu probabil că n-am stat degeaba de când am plecat de la Misiune. Am cutreierat satele, m-am întâlnit cu cei mai bogați și cei mai influenți dintre localnici și am reușit să-i fac să înțeleagă că este în interesul lor să se unească cu tine și să te susțină. Sărbătoarea de la Magdalena ne-a oferit o ocazie favorabilă să ne reunim fără să atragem atenția guvernului mexican și să-i trezim bănuielile. Singura casă în care se pot întâlni mai multe persoane fără să provoace bănuieli este desigur aceea în care se găsește o arenă pentru luptele de cocoși. Mi-am dat deci întâlnire pentru azi, chiar în casa asta cu toți cei nemulțumiți, și ei sunt mulți. Sunt oameni care fie prin avere, fie prin poziția lor se bucură de o mare considerație în ținutul pe care vrem să-l răsculăm și au o influență însemnată. Te voi conduce în fața lor, căci te așteaptă să vii. Tu ai să le explici care sunt intențiile tale și ei îți vor spune în ce condiții consimt să se alieze cu tine. Dacă însă cele ce ți-am spus acum nu-ți convin, poți să te retragi; mă însărcinez eu să-i trimet înapoi fără să te compromit în nici un fel.

— Nu, răspuse contele cu hotărâre, acum e prea târziu; ar fi o lașitate să ezit sau să dau înapoi. Orice s-ar întâmpla, trebuie

să merg înainte. Anunță-mă prieteniiilor tăi.

— Vino, atunci.

Merseă mai departe până la capătul coridorului, unde-i opri o uă închisă.

Valentin bătu în uă de trei ori la intervale egale.

— Cine e acolo? întrebă o voce din interior.

— Acela care e așteptat de multă vreme, fără a spera că va veni, răspunse Valentin.

— Să fie bine venit, reluă vocea.

În aceeași clipă se deschise ușa, cei doi intrară și ușa se închise imediat în urma lor.

Se găseau acum într-o sală mare cu pereții albiți cu var și podeaua de pământ bătut. În loc de mobile erau numai bănci, pe care ședeau vreo cinci zeci de oameni, dintre care unii purtau haine preoțești. Perdele de pânză roșie atârinate de ferestre opreau lumina și opreau în același timp privirile indiscrețiilor care s-ar fi uitat de afară.

La intrarea lui Valentin și a contelui, toți cei de față se ridicară și se descoperiră cu respect.

— *Caballeros*, spuse vânătorul, am onoarea să vă prezint, după cum v-am promis pe contele de Prebois-Grance, care a binevoit să mă întovărășească, pentru a auzi propunerile pe care aveți să i le faceți.

Cu toții se înclinară ceremonios în fața contelui; acesta le răspunse la salut cu grația și vioiciunea lui obișnuită.

Un om de o vârstă mai înaintată cu figura fină și inteligentă și îmbrăcat într-un costum de fermier, înaintă atunci adresându-se vânătorului:

— Iartă-mă, d-le, spuse al cu un accent ușor ironic, dar cred că ai făcut o mică greșeală. Au spus că domnul conte a binevoit să ne facă onoarea să vină să asculte propunerile pe care avem să i le facem. Dar mii se pare că noi nu avem să-i facem nici o propunere și că, dimpotrivă, noii suntem aceia care trebuie să le ascultăm pe ale sale.

Un murmur de aprobare trecu printre rândurile celor de față.

Don Louis înțelese că era timpul să intervină.

— D-lor, apuse el salutând grațios în jur, vreți să-mi permiteți să mă explic pe față cu d-voastră? Sunt sigur că după aceea nu va mai fi nici o neînțelegere și că ne vom înțelege de minune.

— Vorbiți, vorbiți, d-le conte, spuseră ei.

— D-lor, reluă el, nu voi intra acum în nici unul din detaliile care mă privesc personal, nu vă voi spune pentru ce am venit

aici, nici în ce fel guvernul din Mexico, după ce și-a călcat toate promisiunile pe care mi le-a făcut, a sfârșit prin a mă declara inamic al patriei, m-a pus în afara societății și a dus nerușinarea până la a mă trata de pirat și a-mi pune capul la preț ca și cum aș fi un bandit sau un asasin ordinar; ar însemna să abuzez în mod inutil de răbdarea d-voastră, deoarece știți foarte bine tot ce s-a întâmplat.

— Da, d-le conte, îl întrerupse fermierul care mai vorbise și înainte și care se numea don Anastasie, cunoaștem lucrurile la care faci aluzie, le deplângem cu toții și ne e rușine pentru țara noastră.

— D-lor, vă mulțumesc pentru aceste dovezi de simpatie; ele îmi sunt prețioase, căci îmi dovedesc că nu mă judecați greșit. Trec deci la fapte fără nici un înconjur.

— Ascultăm! Ascultăm! murmurară auditorii.

Contele așteptă câteva minute, apoi când se făcu din nou tăcere, continuă:

— D-lor, Sonora este ținutul cel mai bogat și fertil din Mexic și din lumea întreagă. Sonora poate fi independentă, căci celelalte provincii nu numai că nu-i dau nimic, că dimpotrivă se hrănescă cu surplusul bogățiilor sale. Dar Sonora nu este acum la drept vorbind, decât un vast deșert, din cauza sistemului de asuprire la care e supusă; cea mai mare parte a teritoriului său rămâne necultivată, pentru că guvernul mexican care știe s-o exploateze atât de bine și să-i ia rodul ogoarelor ca și aurul și argintul minelor sale, e neputincios când e vorba să o păzească de inamicii care o înconjoară. Aceștia sunt indienii, ale căror incursiuni tot mai îndrăznețe în fiecare an, amenință să devină și mai teribile, dacă nu se rezolvă situația cât mai repede și nu se taie răul din rădăcină. Declarați-vă independența fățiș și cu energie, separați-vă de Mexic, formați confederația Sonoriană și chemați la voi emigrația franceză din California, francezii nu vor rămâne nepăsători la apelul vostru și vor veni să vă ajute nu numai să vă câștigați, dar să vă și mențineți independența contra inamicilor din afară și din interior.

— Dar dacă chemăm francezii la noi, obiectă unul dintre ascultători, ce ne vor cere ei?

— Dreptul de a cultiva terenurile voastre părăsite, răspunse contele cu energie, de a vă aduce progresul arta și industria, într-un cuvânt, dreptul de a popula deșerturile voastre, de a vă îmbogăți satele și de a vă civiliza ținuturile. Iată ce vor cere francezii. E prea mult?

— Nu desigur, nu e prea mult, spuse don Anastasio în mijlocul unui murmur de aprobare.

— Dar, obiectă un altul, cine ne asigură pe noi, că, atunci când va sosi timpul să ne regulăm socotelile cu colonelul pe care-l vom fi chemat în ajutor, aceștia își vor îndeplini promisiunile pe care ni le vor fi făcut și nu vor pretinde să ne dicteze legi la rândul lor, bazați pe numărul și puterea lor?

— Eu, *caballeros*, eu care voi trata cu voi în mumele lor și-mi voi lua toată răspunderea.

— Da, perspectiva pe care ne-o arătați este atrăgătoare, *caballero*, răspunse don Anastasio în numele tuturor. Recunoaștem cu toții că ai dreptate; dar ne reține un scrupul. Avem noi oare dreptul să târâm țara aceasta nenorocită și pe jumătate ruinată în ororile unui război civil? Generalul Guerrero este un ofițer încercat și un om rece și crud, care nu se va da înapoi în fața nici unei extremități, oricât de teribilă ar fi ca să înăbușe în sânge orice tentativă de revoltă. Să nu crezi că vorbim așa de frică sau din slăbiciune *caballero*; nu e numai din teama de a nu eșua și de a ne vedea pierind pentru totdeauna în catastrofa aceasta și cele câteva libertăți care ne-au fost lăsate până acum și care ne vor fi răpite probabil și ele la prima ocazie favorabilă.

— D-lor, răspunse contele, apreciez așa cum se cuvine motivele pe care ați binevoit să mi le dați, dar permiteți-mi să vă spun că oricât de serioase ar fi obiecțiile pe care-mi faceți onoarea să mi le faceți noi n-am venit aici ea să discutăm. Scopul acestei reuniuni nu este oare tocmai o alianță ofensivă și defensivă între dvs. și mine?

— Desigur, strigară majoritatea ascultătorilor uimiți de brusca schimbare de poziție a contelui și antrenăți poate fără voia lor să vorbească mai repede decât ar fi vrut.

— Ei bine, reluă contele, spuneți-mi fără să mai pierdem timpul, în ce condiții consimțiți să vă aliați cu mine și să-mi dați concursul, și care va fi numărul oamenilor pe care voi putea conta când va sosi timpul.

— Iată ce înseamnă să vorbești cum trebuie, senor conte, reluă don Anastasio. Ei bine, vom răspunde limpede la această întrebare. D-zeu ne e martor că nu ne îndoim de curajul sau vitejia soldaților d-tale; știm că francezi sunt foarte viteji. Dar aveți o armată mică; până acum nu se bazează pe nimic și ocupă numai locul pe care se află lagărul. Luați-vă o bază de operații solidă, luați de exemplu unul din cele trei orașe principale ale

Sonorei, își atunci nu veți mai fi aventurieri, ci soldați adevărați, cu care nu se va mai fi teamă să tratăm căci expediția d-tale va fi câpătat consistență și va fi devenit serioasă.

— Bine d-lor, vă înțeleg, răspunse contele cu răceală; și în caz că voi reuși să ocup unul din orașele de care vorbiți voi putea oare să contez pe d-voastră?

— Trup și suflet!

— Și câți oameni îmi veți pune la dispoziție?

— Șase mii în patru zile, toată Sonora după o săptămână.

— Mi-o promiteți?

— V-o jurăm! strigară cu entuziasm.

Dar entuziasmul acesta nu găsi nici un ecou în inima contelui.

— D-lor, spuse el, vă dau întâlnire tuturor peste cincisprezece zile într-unul din cele trei orașe principiale ale Sonorei și atunci, deoarece îmi voi fi îndeplinit promisiunile, vă voi soma să vi le țineți pe ale voastre.

Mexicanii nu-și putură reține un gest de uimire și de admirație auzind aceste cuvinte nobile. Ei veniră pe rând să-i strângă mână și să-l asigure de devotamentul lor, apoi ieșiră.

Contele și Valentin rămaseră singuri.

— Ești mulțumit? îl întrebă vânătorul.

— Cine ar putea să fie atât de puternic încât să galvanizeze poporul acesta? murmură contele clătinând din cap cu tristețe și răspunzând mai mult propriilor sale gânduri, decât întrebări prietenului său.

Ei se întoarseră să-și ia hainele; își găsiră escorta acolo unde o lăsaseră se depărtară încet în mijlocul mulțimii care îi saluta în trecere cu strigăte de *Viva las Franceses!*

— Dacă voi fi împușcat într-o bună zi, răspunse contele cu amărăciune, nu vor avea de schimbat decât un singur cuvânt.

Valentin suspină, dar nu răspunse nimic.

CAPITOLUL XI

PĂRINTELE SERAPHIN

Dona Angela se deșteptase tocmai din somn; o rază veselă de soare, alunecând pe fața ei drăgălașă o făcuse să deschidă ochii.

Întinsă pe jumătate în hamacul său, cu capul sprijinit pe brațul drept, ea privea gânditoare la camerista sa Violanta care pregătea diversele obiecte trebuitoare pentru toaleta stăpânei sale.

Deodată se auzi afară un zgomot de pași; dona Angela ridică repede fruntea.

— Vine cineva, spuse ea.

Violanta ieși și se întoarse imediat.

— Don Cornelio cere permisiunea să spună câteva cuvinte senoritei, spuse camerista.

Tânăra fată încruntă plictisită din sprâncene.

— Ce mai vrea și ăsta? spuse ea.

— Nu știu.

— Omul acesta îmi displace profund.

— Să-i spun că nu puteți să-l primiți?

— Nu, reluă ea cu vioiciune, să intre.

— De ce, dacă nu vă face plăcere?

— Prefer să-l văd. Nu știu din ce cauză, dar mă tem grozav de el.

Camerista roși și întoarse capul; dar își reveni imediat.

— Totuș, e cu totul devotat lui don Louis și d-tale, senorita.

— Crezi? spuse ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Presupun cel puțin. Până acum a avut o purtare foarte cinstită.

— Dar, murmură ea visătoare; ceva îmi spune că omul acesta mă urăște. Când îl văd, am o senzație nestăpânită de antipatie. Poate că se grăbește să intre? Roagă-l să vină.

Violanta se grăbi să execute ordinul stăpânei sale.

Don Cornelio intră cu zâmbetul pe buze.

— Iartă-mă că îndrăznesc să-ți tulbur singurătatea seniorita, spuse el, după un salut grațios, la care tânăra fată răspunse fără să părăsească hamacul; dar un preot misionar francez, dorește să-i acordeți favoarea urnei convorbiri de câteva minute.

— Cine e misionarul acesta, don Cornelio?

— Părintele Seraphin, senorita.
 — De ce nu vorbește mai bine cu don Louis?
 — Asta era și intenția lui.
 — Și?
 — Dar, continuă don Cornelio, don Louis a părăsit lagărul la răsăritul soarelui, întovărășit de don Valentin, și nu s-a întors încă, cu toate că este aproape ora douăsprezece.
 — Ah! Și unde s-a dus don Louis, așa de vreme?
 — N-aș putea să vă spun acest lucru, senorita; dar cred că a pornit în spre Magdalena.
 — S-a întâmplat oare ceva nou?
 — Eu nu știu nimic, senorita.
 Urmără câteva clipe de tăcere. Dona Angela se gândea. Apoi ea reluă:
 — Și bănuiești cam ce vrea să-mi spună acest misionar, don Cornelio?
 — Nu, senorita.
 — Roagă-l să intre, atunci, voi fi fericită să-l văd și să vorbesc cu el.
 Violanta ridică perdeaua care închidea cabana, fără să-i mai lase timp lui don Cornelio să răspundă.
 — Intrați, părinte, spuse ea.
 Misionarul intră.
 Dona Angela îl salută cu respect și-i oferă un scaun.
 — Dorești să-mi vorbești părinte? spuse ea.
 — Da, d-ră, răspunsa el înclinându-se.
 — Sunt gata să te ascult.
 Misionarul aruncă în jurul lui o privire pe care don Cornelio și camerista o înțelesesă de minune, căci ieșiră imediat.
 În clipa aceasta se auzi în lagăr zgomotul unor cai care se apropiau.
 Camerista ridică perdeaua.
 — Sosește don Louis, spuse ea.
 — Să vină, să vină numaidecât, strigă dona Angela.
 Câteva minute mai târziu, don Louis și Valentin intrară în cabană. Ei se apropiară de misionar își strânsesă mâna cu dragoste.
 — Ai venit din partea generalului, părinte? întrebă contele au vioiciune.
 — Vai, nu, d-le conte, răspunse el, generalul nu știe că am venit și dacă ar fi știut e probabil că s-ar fi opus. Generalul Guerrero n-a avut niciodată intenția să vă acorde mâna d-rei; nu

pot să vă spun nici ce am văzut, nici ce am auzit, căci calitatea mea de preot se opune; dar mai sunt totodată francez, cu alte cuvinte compatriotul d-voastră și e de datoria mea să vă anunț că sunteți înconjurați din toate părțile de trădare și că generalul continuă să vă adoarmă vigilența cu făgăduieli false pentru a putea să vă surprindă și să vă zdrobească.

Don Louis lasă să-i cadă capul pe piept.

— Atunci pentru ce ai venit? Întrebă el după o clipă.

— Să vă spun. Generalul vrea să-și recapete fiica și va întrebuința orice mijloace ca să-și atingă scopul. Permite-mi să observ că în împrejurările de față prezența d-rei este nu numai o primejdie pentru d-ta, dar și o pată neștersă pe onoarea ei.

— Domnule! strigă contele.

— Lasă-mă să sfârșesc, continuă misionarul cu răceală. Nu pun nici o clipă la îndoială onoarea d-tale sau a d-rei, dar nu puteți avea pretenția să închideți gura tuturor dușmanilor și să opriți valul imens de calomnii care se varsă asupra voastră și din nenorocire, purtarea voastră pare să le dea dreptate.

— Dar ce putem face?

— Am să vă spun eu.

— Vorbește, părinte.

— Iată ce vă propun: vrei desigur să te însori cu d-ra?

— Știi bine că aceasta e dorința mea cea mai fierbinte.

— Lasă-mă să sfârșesc; căsătoria aceasta nu trebuie să fie celebrată aici, în mijlocul unui lagăr de aventurieri, fără zgomot și aproape fără martori, căci ar părea, desigur ridicolă.

— Dar...

— Ea trebuie să aibă loc într-un oraș în văzul întregii populații, la lumina soarelui, în zgomotul clopotelor și al puștilor care vor spune tuturora, că această căsătorie este serioasă.

— Da, observă Valentin, părintele Seraphin are dreptate, căci atunci dona Angela nu s-ar mai mărita cu un pirat nenorocit, ci cu un cuceritor de care va trebui să se țină seama. Și nu va mai fi soția unui aventurier, ci a liberatorului Sonorei; aceia care o blamează acum vor fi primii care s-o laude.

— Dar, e adevărat, strigă tânăra fată înflăcărată, părinte îți mulțumesc că ai venit; acum știu care e datoria mea și o voi îndeplini. Cine va mai îndrăzni să atace reputația aceleia care se va fi măritat cu salvatorul țării sale?

— Dar, reluă contele, mijlocul acesta nu este decât un relativ. Căsătoria nu se poate celebra încă. Vor mai trece cel puțin cincisprezece zile și poate chiar o lună până să pot cuceri un

oraș. Până atunci, dona Angela va trebui să rămână în lagărul meu ca și până acum.

Toate privirile se întoarseră neliniștite către misionar.

— Nu, spuse el, dacă d-ra îmi permite să-i ofer un adăpost.

— Un adăpost? întrebă ea.

— E foarte simplu și fără îndoială nu destul de confortabil ca să o primească, reluă el, dar cel puțin va fi în siguranță, în mijlocul unei familii de oameni onorabili și buni, care vor fi fericiți să o primească.

— Adăpostul acesta pe care mi-l oferi, e departe de aici părinte? întrebă tânăra fată cu vioiciune.

— La douăzeci și cinci de mile, cel mult, în direcția pe care trebuie să o urmeze expediția franceză în Sonora.

Dona Angela zâmbi cu finețe văzând cât de bine fusese înțeleasă de bunul preot.

— Și când plecați? întrebă Valentin.

— Chiar acum! strigă tânăra fată; durerea ca și bucuria trebuie grăbită. Deoarece o despărțire este inevitabilă, să terminăm cu ea cât mai repede.

— Bine ai vorbit, făcu Valentin. Ești o femeie nobilă și curajoasă dona Angela și te iubesc ca pe o soră.

Dona Angela nu se putu împiedeca să nu zâmbească de entuziasmul vânătorului.

— Dar nu ne-am gândit la un lucru, continuă acesta, vă trebuie o escortă.

— Pentru ce? întrebă preotul cu simplitate.

— Ești fermecător părinte; cum pentru ce? Ca să vă apere de bandele inamice.

— Respectul tuturor valorează mai mult ca o escortă compromițătoare.

— Da, dar pentru d-ta, ai uitat oare că vei călători cu două fete, care vor fi recunoscute imediat?

— E adevărat, recunosc el, la asta nu mă gândisem.

— Cum să facem atunci?

Dona Angela începu să râdă.

— Cred că v-ați împiedecat pentru un lucru de nimica, d-lor, spuse ea, N-a spus părintele chiar acum câteva clipe că este apărat cel mai bine de haina sa și că amicii ca și inamicii îl vor respecta în orice împrejurare?

— E adevărat, întări misionarul.

— Ei bine, atunci chestiunea e foarte simplă, dacă părintele Seraphin ne-o permite, camerista mea și cu mine ne vom

îmbrăca în haine de dascăli, cu care ne vom deghiza atât de bine, încât n-o să ne mai recunoască nimeni.

Părintele Seraphin se gândi câteva clipe.

— Dar unde să găsim haine de dascăli? obiectă contele pe jumătate râzând, pe jumătate serios, însfârșit, în această împrejurare se permite totul, pentru că avem intențiile cele mai bune.

— Nu văd nici o obiecție serioasă, spuse el Trebuie să mărturisesc că în lagărul meu, suntem cu totul lipsiți de acest lucru.

— Asta e treaba mea, făcu Valentin, am să trimet eu un om de încredere la Magdalena care o să le aducă într-o oră. Până atunci, dona Angela, își va face pregătirile de plecare.

Nimeni nu mai aduse nici o obiecție și tânăra fată fu lăsată singură.

Mai puțin de o oră după aceea, dona Angela și Violanta, îmbrăcate în haine de dascăli pe care le cumpăraseră don Cornelio în pueblo și având fețele acoperite de o pălărie cu boruri largi. Se urcară pe cai, împreună cu părintele Seraphin, după ce-și luaseră rămas bun cu căldură de la prietenii lor.

Violanta schimbase la despărțire o privire furișe cu don Cornelio, privire care ar fi dat mult de gândit lui don Louis și lui Valentin dacă ar fi văzut-o.

— Sunt neliniștit, murmură don Louis clătinând capul cu tristețe. Un preot este o escortă destul de slabă pe timpurile astea în care trăim.

— Liniștește-te, răspunse Valentin, am avut eu grijă și de asta.

— Oh! Tu te gândești la toate, prietene.

— Nu e asta datoria mea? Acum, să ne ocupăm de noi. O să cadă noaptea în curând și trebuie să ne luăm toate măsurile ca să nu fim surprinși.

— Știi că, în afară de cele câteva cuvinte pe care mii le-a spus Caramilla, nu cunosc nici un amănunt din afacerea asta.

— Amănuntele acestea sunt prea numeroase ca să ți le dau acuma, abia avem timp să facem ce e de făcut.

— Ai vreun proiect?

— Desigur, și dacă reușește, te asigur că dușmanii noștri vor fi bine păcăliți.

— Am deplină încredere în tine, cu atât mai mult cu cât suntem la Magdalena de multă vreme și eu vreau să-mi pregătesc serios marșurile viitoare.

— Bun. Vrei să-mi încredințezi cincizeci de aventurieri?

— Poți să iei oricâți vei voi.

— N-am nevoie decât de cincizeci de oameni hotărâți și obicinuiți cu războiul în deșert. Am să vorbesc cu căpitanul de Laville și am să-l rog să mi-i aleagă dintre oamenii lui, cei mai solizi și mai îndemânateci.

— Bine. Prietene; cât despre mine, voi veghea cu grijă în lagăr și voi dubla patrulele.

— O precauție ca asta nu poate să strice.

— Adio până mâine.

— Adio!

Se despărțiră.

Don Louis intră în cortul său.

În clipa când se apropie de cabana căpitanului de Laville, Valentin îl zări pe don Cornelio care ieșea din lagăr cu un aer indiferent în aparență și îl urmări mașinal cu ochii. După o clipă îl pierdu din vedere după un grup de arbori, apoi îl văzu apărând din nou, de data aceasta călare și galopând cu repeziciune către pueblo.

— Ei! Ei! murmură Valentin cu un aer gânditor, ce-o fi având don Cornelio de făcut la Magdalena, de e atât de grăbit?

Intră în cabană și-l găsi pe căpitan cu care începu îndată să discute planul pe care-l hotărâse, ca să zădărnicească atacul prin surprindere al mexicanilor. Cum vom vedea mai târziu planul acesta pus în aplicare, nu vom mai spune acum nimic despre el, și ne vom întoarce la părintele Seraphin și dona Angela.

CAPITOLUL XII

QUEBRADA DEL COYOTE

Părintele Seraphin mergea cu tinerele fete pe un drum de coastă, într-un ținut muntos. De când părăsise lagărul, călătorii noștri nu se opriseră deloc.

Părintele Seraphin mergea alături de dona Angela; Violanta venea la câțiva pași în urmă.

— Părinte, spuse tânăra fată, au trecut mai mult de șase ore de când am plecat și am cam început să obosesc; ce-ar fi să ne oprim puțin?

— O să ne oprim, copila mea, dar peste o oră. Defileul în care intrăm acum și care ne numește *La Quebrada del Coyote*, ne va conduce într-un loc unde vom putea poposi într-o casă modestă, care se găsește cam la vreo două mile.

— Spui că traversăm defileul del Coyote, părinte? Așadar suntem pe drumul care duce la Hermonsillo?

— Chiar așa, copila mea.

— Dar nu e o imprudență din partea noastră să ne aventurăm pe drumul acesta pe unde mișună trupele tatălui meu?

— Copila mea, răspunse misionarul cu blândețe, în politică trebuie să știi adesea să riști mult, ca să poți să dobândești și mai mult; nu numai că suntem pe drumul care duce la Hermonsillo, dar ne ducem chiar în orașul acesta.

— Cum! La Hermonsillo?

— Da, copila mea. După părerea mea, este singurul loc unde vei fi complet apărată de cercetările tatălui tău, care precis că nu se va gândi să te caute acolo și nu va bănuși că te găsești atât de aproape de el.

— E drept, făcu ea, după câteva clipe de gândire, proiectul acesta e foarte îndrăzneț, dar tocmai de aceasta trebuie să reușească. Și eu cred că Hermonsillo este singurul loc unde voi putea fi la adăpost de aceia, care vor să mă prindă.

— Voi avea grijă de altfel să te recomand acelora cărora te voi încredința, și, pentru mai multă siguranță, am să te părăsesc cât mai puțin posibil.

— Și ți-aș fi foarte recunoscătoare, pentru aceasta, părinte, căci voi fi destul de singură și de tristă.

Vorbind astfel, ajunseseră aproape de mijlocul defileului, când

auziră deodată un nechezat de cal.

— Sunt niște călători în urma noastră, spuse misionarul încruntând sprâncenele.

— Și chiar niște călători foarte grăbiți după câte mi se pare, răspunse dona Angela. Ascultă.

Se opriă cu toții să asculte și auziră slab zgomotul multor cai care galopau.

— Cine ar putea să fie oamenii aceștia? murmură misionarul mai mult pentru sine.

— Tot călători ca și noi, de bună seamă.

— Nu, spuse părintele Seraphin, niște călători nu ar fi atât de grăbiți; aceștia trebuie să urmărească pe cineva și după câte se pare, ne urmăresc chiar pe noi.

— Suntem pierduți, dacă sunt dușmani, strigă dona Angela speriată, nu ne putem aștepta la nici un ajutor de nicăieri.

— Providența veghează însă, copila mea; ai încredere în ea și nu te va părăsi.

Zgomotul creștea din ce în ce și ajunse ca un bubuit de tunet.

Misionarul se ridică în șea fața sa blândă luă o expresie de neașteptată energie; vocea sa sonoră și simpatcă deveni sacadată și aproape aspră.

— Așezați-vă în spatele meu și rugați-vă, spuse el, căci dacă nu mă înșel întâlnirea aceasta va fi periculoasă.

Cele două fete îl ascultară mașinal. Dona Angela se credea pierdută. Singură cu bietul părinte, orice rezistență ar fi fost imposibilă.

Misionarul strânse hățurile în mâna stângă, le prinse de șea și așteptă lovitura cu fața întoarsă spre cei care soseau.

Nu așteaptă mult; trecuseră abia cinci minute când văzură deodată o duzină de călăreți, care veneau în goana cailor. Ei se opriă brusc la douăzeci de pași de călătorii noștri ca și cum picioarele cailor s-ar fi înfipt deodată în pământ.

După câte se putea vedea la lumina îndoielnică și tremurătoare a lunii, oamenii aceștia erau îmbrăcați în haine mexicane și fețele le erau acoperite cu câte o pânză neagră.

Nu mai putea încapa nici o îndoială, siniștrii călăreți, veneau într-adevăr pentru ei.

Urmă o clipă de tăcere supremă, tăcere pe care misionarul se decisese în cele din urmă s-o rupă:

— Ce voiți d-lor? spuse el cu vocea hotărâtă. Pentru ce ne urmăriți?

— Oh! făcu o voce batjocoritoare. Porumbelul ia tonul

cocoşului, nu avem deloc intenția să-ți facem vreun rău, *senor padre*, vrem numai să-ți facem un serviciu descotorosindu-te de grija celor două fete drăguțe pe care le duci cu atâta şiretenie.

— Vedeți-vă de drum, d-lor, reluă preotul și nu vă mai ocupați de lucruri care nu vă privesc.

— Haide, haide, *senor padre*, reluă primul vorbitor, supune-te de bună voie, căci a-am vrea să călcăm respectul pe care ți-l datoram; orice rezistență e imposibilă căci suntem zece contra unuia, de altfel d-ta ești un om al păcii.

— Sunteți niște lași! răspunse misionarul. Plecați de aici, terminați cu batjocura, și lăsați-mă să-mi continui drumul în liniște.

— Nu, *senor padre*, asta nu se poate, decât dacă consimți să ne lași tovarășele d-tale.

— Ah! Așa stau lucrurile! Ei bine, dacă vreți o luptă, o veți avea; mi se pare că v-ați cam înșelat în ceea ce mă privește pe mine. Da sunt misionar, da sunt omul păcii, dar sunt de asemenea și francez și asta, pare-mi-se că ați cam uitat-o. Nu voi permite, nu voi permite cu nici un chip, chiar dacă ați fi douăzeci în loc de zece, să aduceți cea mai mică insultă persoanelor pe care Dumnezeu le-a pus sub protecția mea.

— Și cu ce le vei apăra, d-le francez? reluă străinul zâmbind.

— Cu astea, răspunse misionarul cu răceală, scoțând două pistoale din pulpana hainei și punându-se cu un aer hotărât în poziție de tragere.

Fără voia lor bandiții începură să șovăie, atitudinea misionarului era atât de limpede, vocea sa atât de hotărâtă și aerul său atât de curajos, încât ei începură să tremure, înțelegând că au în față un om cu inima tare, care s-au lăsa omorât, dar care nu ar da înapoi cu nici un chip.

Totuși, necunoscuții merseseră prea departe ca să mai poată da înapoi.

— Haide, *padre*, reluă cel care vorbise până atunci, nu mai încerca, să te aperi, căci e inutil; trebuie să căpătăm femeile cu orice preț.

Și făcu o mișcare ca pentru a merge înainte.

— Stai! Încă un pas și ești mort. Țin în mână mea viața a doi oameni.

— Și, eu aceea a încă doi, strigă o voce hotărâtă și sărind deodată ca un jaguar din mijlocul desișului un om veni să se așeze cu îndrăzneală lângă misionar.

— Caramilla! strigă acesta.

— Da, răspunse șeful indian, sunt eu, curaj! Prietenii noștri sosesc.

Se auzi într-adevăr un zgomot surd și continuu care creștea cu repeziciune. Necunoscuții nu-l auziseră până atunci, ocupați cum erau să discute cu misionarul.

— Blestem! strigă acela care vorbise până atunci. Demonul acesta și-a bătut joc de noi!

Înfipse pintenii în coastele calului...

Dar în loc s-o ia la goană, nobilul animal se ridică drept cu un nechezat de durere și se prăbuși ca un bolovan.

Caramilla îi tăiasse picioarele cu o lovitură de cuțit.

După isprava aceasta, indianul scoase un strigăt lung, căruia i se răspunse în curând cu o aclamație formidabilă.

Dar semnalul fusese dat; bandiții se avântară cu un urlet fioros.

Misionarul își descărca pistoalele mai mult ca să grăbească sosirea amicilor necunoscuții decât ca să-și rănească dușmanii; lucrul acesta se putea recunoaște ușor, căci nu căzu nimeni, și distanța dintre cele două trupe era atât de mică, încât era aproape imposibil să-și greșească ținta.

În aceeași clipă sosi un grup de cinci, șase cavaleri, care se aruncară ca un uragan asupra necunoscuților. Învălmășeala deveni de nedescris și gloanțele şuierau în toate părțile.

Misionarul descălecăse și silindu-le pe cele două fete să facă la fel, le duse cu câțiva pași mai la o parte, ca să le pună la adăpost da gloanțe.

Dar lupta fu scurtă după cinci minute bandiții o luară la goană, urmăriți de aproape de noi veniți și lăsând patru de ai lor întinși pe jos.

După o cursă de câteva minute, cavalerii renunțară la o urmărire inutilă își se întoarseră revenind lângă misionar.

Acesta, dând uitării agresiunea nedreaptă a cărei victimă fusese, căuta să ajute, pe cât îi sta în putință, pe nenorociții căzuți în cursa pe care chiar ei o pregătiseră; mergea milos de la unul la altul, căutând să vadă dacă se mai poate face ceva pentru ei. Dar muriseră cu toții, în urma rănilor primite.

Misionarul îngenunche lângă ei și începu să se roage.

Toți cei de față, mișcați fără voia lor, se descoperiră și rămaseră tăcuți lângă el.

Deodată se auziră strigăte și focuri de armă și o trupă numeroasă de călăreți sosi în goană în defileu.

— La arme! strigară cu toții repezindu-se în șea.

— Liniște! spuse Caramilla, sunt prieteni.

Să vedem acum ce s-a mai întâmplat cu don Cornelia, pe care îl urmărise Valentin cu atâta uimire din ochi, când îl văzuse ieșind din lagăr, într-un fel destul de neașteptat.

Trebuie să vă spunem mai întâi, că Don Cornelio se schimbase extrem de mult în ultimul timp. Fața lui rotundă își pierduse aerul de sănătate și voieșie, și el rățăcea toată ziua mohorât prin lagăr. Care era cauza acestei schimbări atât de neașteptate?

Am să v-o spun imediat: don Cornelio iubea și ceea ce este mai grav, iubea fără să fie iubit.

În ziua aceea memorabilă, când fuseseră scoși francezii de sub scutul legilor de către generalul Guerrero, în numele autorităților mexicane, în ziua aceea memorabilă când dona Angela își proclamase sus și tare disprețul pentru compatrioții ei și admirația pentru don Louis nu numai acesta fusese subjugat de frumusețea tinerei fete. O altă inimă se mai înflăcărase pentru fermecătoarea fiică a generalului, alți ochi o mai urmăriseră cu admirație și dorință. Inima aceasta, ochii aceștia erau ai lui don Cornelio.

Bietul spaniol fusese cuprins într-o clipă de o dragoste pătimășă, cu atât mai puternică, cu cât își dădea seama ca este fără speranță. Pasiunea aceasta clocotea însă cu o furie înmiit de mare, de când dona Angela venise chiar în lagărul aventurierilor.

Don Cornelio îi vedea în fiecare zi pe Don Louis și logodnica sa, și era nevoit să-și mărturisească cu tot mai multă disperare, că cei doi tineri se iubeau într-adevăr extrem de mult și că nu-i mai rămâne nici o speranță. Și încet, încet, o ură adâncă luă în sufletul său locul dragostei pe care o purtase contelui până atunci.

Obsedat de patima sa, don Cornelio nu mai avea decât un singur gând, o singură dorință: să se poată răzbuna pe don Louis, și totodată și pe dona Angela, care nu-i recunoscuse dragostea.

Și, atunci, cu o răbdare nemăsurată și cu o ipocrizie fantastică, don Cornelio îi pregătii răzbunarea sa asupra acestora doi care nu-i făcuseră niciodată rău, și pândi cu o viclenie de fiară sălbatică momentul potrivit pentru a-i pierde.

Acest moment nu era deloc greu să se prezinte într-o țară unde trădarea este la ordinea zilei și formează baza tuturor combinațiilor și tuturor afacerilor de orice fel.

Don Cornelio căută deci să se întâlnească cu dușmanii contelui, le vânduse toate secretele pe care le lăsase acesta să-i

scape în fața lui și își făcuse planul astfel, încât să-i facă pe cei doi logodnici să cadă într-o cursă din care n-ar mai fi putut să scape și să-i prindă într-un laț de care să nu se mai poată elibera.

Și, acum, când am pus cititorul la curent cu sentimentele lui don Cornelio. Ne vom relua povestirea.

Spaniolul reușise să o corupă pe Violanta, camerista donei Angela. Violanta își trăda deci stăpâna pentru don Cornelio, de care se credea iubită, și care o lăsase să spere că se va căsători cu ea.

Spaniolul aflase deci, prin camerista care rămăsese să tragă cu urechea, tot ce se petrecuse în cabană între conte, părintele Seraphin și tânăra fata; ordinul pe care îl primise apoi să se ducă la Magdalena ca să cumpere haine de dascăli îi confirmase cele ce știa și îl hotărâse să se pună imediat pe lucru.

El fusese acela care-i sfătuisese pe mexicanii să atace lagărul prin surprindere chiar în seara aceea; așa că știa unde să-i găsească. Profitând deci de o clipă când era fiecare ocupat cu treburile lui ca să se mai gândească la cele ce făceau alții el se strecurase afară în tăcere, mergând ca un om care se plimbă, ajunsese până la un desiș, unde era pregătit un cal. Încălecuse și plecase în goană, nu înainte de a arunca o privire cercetătoare în jur, ea să se asigure că nu e supravegheat.

Galopă așa mai multe ore, fără să urmeze un drum anumit, tăind desișul drept înainte, fără să țină seama de obstacole și fără să-și încetinească goana.

Puțin câte puțin însă, gândurile sale, triste și întunecate la început, luară o direcție diferită își agăță hățurile de șea și influențat fără voie de mediul în care se găsea, începu întâi să fredoneze încât, apoi, aproape fără să-și dea seama, cântă cu glas tare cupletul acesta dintr-o romanță, care avea o oarecare legătură cu situația lui actuală.

*Amanda enemiga mia.
De Espana segunda Elena;
O! Si go nacicra ciego!
Oh! Tu sin beldad nacieras!
Maldito sea el punto y hora
Que al mundo me dio mi estrella;
Pechos que me dieron leche
Meyor sepulcro me dieran.*

— La naiba cu bufnița care cântă la ora asta! strigă o voce aspră întrerupându-l brusc pe cântăreț. Cine a mai auzit o hărmălaie ca asta?

Don Cornelio, privi în jurul lui. Noaptea era extrem de întunecoasă. Un om înalt și slab cu fața ironică și cu mustățile răsucite, îl examina râzând.

— Ei! Ei! făcu spaniolul fără să-și piardă cumpătul. Tu ești căpitane? Ce faci aici?

— Drace! Te așteptam!

— Ei bine, iată-mă!

— Foarte bine; când pornim?

— Ia-o mai încet, că s-au mai schimbat lucrurile.

— Cum?

— Condu-mă întâi la lagărul vostru și îți explic eu totul.

— Vino cu mine.

Don Cornelio îl urmă.

Căpitanul acesta era unul din demnii acoliți ai generalului Guerrero, căruia îi era devotat trup și suflet.

Ducându-și calul de căpăstru, spaniolul intră într-o poiană mare luminată de o duzină de focuri în jurul cărora ședeau, sau stăteau lungiți, vreo sută de oameni cu figuri sinistre, cu haine desmerecheate, dar înarmați cu toții până-n dinți. Bandiții aceștia, al cărora aspect fioros l-ar fi fericit pe un pictor, jucau, beau și se certau, care mai de care, luminați de reflexele fantastice ale flăcărilor, fără să bage de seamă sosirea lui don Cornelio.

Acesta avu un gest de dezgust când îi văzu. Își priponi calul lângă cai lor și se apropie de căpitan, care se instalase lângă un foc pregătit fără îndoială special pentru el, căci nici unul dintre domni soldați pe care avea onoarea să îi comande nu se mai așezase lângă el.

— Acuma să vedem ce ai să-mi spui, zise căpitanul când își văzu tovarășul întins comod lângă el.

— Nu prea am multe de spus.

— Să vedem.

¹ Dușmană adorată, a doua Elenă a Spaniei, oh! De ce nu ne-am născut eu orb sau tu urâtă? Blestemată fie ziua în care steaua mea mi-a dat naștere. Sâni care m-ați hrănit, mai bine era să-mi dați moartea. Aș plăti...

— În două cuvinte ai să afli totul: expediția din seara asta e inutilă: pasărea a fugit.

Căpitanul scoase o înjurătură.

— Ai puțină răbdare, reluă spaniolul, să vezi numai ce s-a întâmplat. Și îi povesti cum plecase din lagăr părintele Seraphin întovărășit de cele două fete.

Auzind acestea, trăsăturile domnului căpitan se luminară.

— Ei, spuse el, atunci e foarte bine.

— Cum o să procedezi acum?

— Dă-mi zece oameni hotărâți și las pe mine. Preotul trebuie să treacă neapărat pe la Quebrada del Coyote; mă însărcinez eu să-l conving să se supună când va ajunge acolo.

— Și eu ce să fac în timpul ăsta?

— Tu? Fă ce vrei!

— *Mil rayos!* atunci rămân aici pentru că stăm foarte bine; dar mâine dis de dimineață am să părăsesc lagărul acesta și-am să mă duc la Ures, să mă întâlnesc cu generalul, lăsând numai câțiva spioni în urma mea.

— Spui că generalul este la Ures?

— Da, dar numai în mod provizoriu.

— Foarte bine, atunci acolo am să-mi duc și eu prizonierii.

— Am înțeles.

— Și acumă să ne grăbim, căci trebuie să plec imediat.

Căpitanul se ridică și, în vreme ce don Cornelio încăleca, dădu ordin ca zece oameni să se pregătească pentru expediție.

Zece minute mai târziu, mica trupă ieșea din poiană sub ordinele spaniolului și pornea pe urmele misionarului.

Cititorul știe cum s-au petrecut lucrurile în defileul, care se afla la două leghe depărtare de locul unde se ascundeau bandiții. Îl vom lăsa deci pe don Cornelio să plece, iar noi vom rămâne cu căpitanul mexican.

— Drace, își spuse căpitanul după ce se despărți de spaniol, îmi pare bine că s-au petrecut lucrurile în felul acesta, cu diavolii aceia de francezi nu știi niciodată care va fi sfârșitul. Acuma cel puțin știu că vom petrece o noapte liniștită; să dormim deci.

Căpitanul nu era însă chiar așa de apărat cum credea și avea să petreacă o noapte nu prea liniștită.

Plecând din lagăr, Valentin explicase tovarășilor săi expediția pe care o avea de făcut și le recomandase să se poarte ca indienii, adică cu cea mai mare prudență și șiretenie. Intrând în pădurea în care se ascundeau mexicanii, francezii auziseră un zgomot de cai și văzuseră trecând, ca o legiune de fantome

negre prin întuneric, bandiții puși sub ordinele spaniolului. Nevoind să întârzie executarea planurilor sale și să lase, poate cioara din mână pentru vrabia de pe gard, vânătorul se mulțumise să trimeată un om inteligent în urmărirea acestei trupe, ca să afle pentru ce plecase; și descălecând cu toții, francezii se strecurară în pădure, târându-se ca niște reptile.

Nimic nu era de altfel mai ușor decât să-i surprinzi pe mexicani.

Aceștia se credeau într-o siguranță atât de mare, încât nici nu mai avuseseră prevederea să posteze în jurul lagărului santinelele care să-i prevină în caz de primejdie.

Culcați de-a valma în jurul focurilor, majoritatea dintre ei dormeau de acum sau erau cufundați în semiletargia dinaintea somnului.

Cât despre căpitan, acesta dormea dus învelit în mantia sa, cu picioarele la foc și cu capul pe șea.

Aventurierii ajunseră până în mijlocul poienii iară să se trădeze nici prin cel mai mic zgomot.

Atunci, urmând ordinul pe care îl primiseră ei, luară puștile și săbiile răspândite pe jos între cei care dormeau, le puseseră pe toate grămadă, apoi tăiară pripoanele cailor pe care-i goniră cu lovituri de frâu.

La zgomotul asurzitor provocat de goana sălbatecă a cailor care alergau în toate direcțiile zvârlind și nechezând, mexicanii se deșteptară.

Ei rămaseră o clipă împietriți la vederea aventurierilor care-î înconjurau din toate părțile, amenințându-i cu armele.

Cu un gest instinctiv își căutară puștile; dar le fuseseră luate.

— *Con mil rayos y mil demonias!* strigă căpitanul lovind din picior cu furie. Suntem prinși ca șoarecii în cursă.

— Ei, răspunse Valentin batjocoritor, facem și noi ce putem. Și, întorcându-se spre de Laville: dragul meu căpitan, vezi că trebuie să fie niște frânghii pe aici, ia-le te rog și leagă-i solid pe bandiții aceștia.

— Eh, senor, spuse șeful bandiților, nu ești prea blând cu noi.

— Eu! Ce greșală! Dar știi, războiul are ciudățeniile lui; îmi iau numai unele precauții necesare, iată totul.

— Și ce veți face cu noi?

— Lasă că o să vedeți voi, nu vreau să vă lipsesc de plăcerea surprizei. Și, fiindcă vorbim de surprize, cum o găsiți pe aceasta pe care v-am făcut-o? Nu-i așa că e mai bună decât aceea pe care ne-o pregăteați nouă?

Căpitanul nu găsi nimic să-i răspundă. El se mulțumi să-și muște pumnii cu furie, după ce se asigură, printr-o privire circulară, că fuga era tot atât de imposibilă ca și rezistența.

În clipa aceasta se întoarse omul pe care îl trimisese să supravegheze expediția și îi spuse câteva cuvinte la ureche.

Vânătorul păli, el zvârli căpitanului mexican o privire care-l făcu să se cutremure, adresându-se trupei sale:

— Îmi trebuie zece oameni călare, spuse el repede cu vocea aspră. Căpitane de Laville, răspunzi cu capul d-tale de bandiții pe care ți-i las în grijă. Întoarceți-vă încet către lagăr și eu am să vă ajung probabil pe drum; primului care încearcă să fugă, zburăți-i creierii fără milă. Ați auzit?

— Fii fără grijă, așa vom face. Dar ce s-a întâmplat?

— Bandiții pe care i-am văzut îndepărtându-se când am venit, vor să atace pe părintele Seraphin.

— Drace, trebuie să te grăbești.

— Asta și fac. Adio! Vai de voi blestemaților; am să vă împușc pe toți dacă va cădea un fir de păr măcar din capul misionarului, adăogă el întorcându-se către prizonierii înlemniți.

Și după această amenințare se îndepărtă urmat de câțiva aventurieri, care trebuiau să-l întovărească.

La intrarea în defileu, vânătorul întâlni fugarii și se aruncă asupra lor. Din nenorocire însă aceștia îi observaseră mai înainte și reușiră să scape părăsindu-și caii și cățărându-se ca niște pisici pe pereții abrupti ai muntelui.

Fără să-și mai piardă timpul într-o urmărire inutilă, Valentin se grăbi să se ducă spre misionar.

— Ah! strigă acesta văzându-l. Prietene, fără Caramilla, am fi fost pierduți.

— Și, dona Angela?

— A scăpat și ea. Slavă Domnului.

— Da, spuse ea, grație lui Dumnezeu și acestor *caballeros* care au sosit la timp ca să ne apere.

Cavalerii străini a căror intervenție fusese atât de salutară, rămăseseră până atunci ceva mai la o parte.

Valentin se întoarse să le mulțumească și privindu-l cu curiozitate.

Erau patru cavaleri, doi albi și doi indieni.

— D-lor, spuse vânătorul înclinându-se, nu am onoarea să vă cunosc, dar permiteți-mi să vă mulțumesc, din toată inima și să mă prezint în același timp. Mă numesc Valentin și fac parte din armata contelui de Prebois-Grance de care ați auzit fără îndoială

vorbindu-se. Acesta este părintele Seraphin, misionar francez, iar senorita este dona Angela, logodnica lui don Louis de Prebois-Grance. Sunteți fără îndoială uimiți că ne găsim pe drumul acesta singuratic; aflați deci că părintele Seraphin o conducea pe dona Angela într-un loc, unde să fie ferită de atacurile dușmanilor noștri; bandiții aceștia i-au atacat însă pe drum și fără intervenția d-voastră miraculoasă ar fi fost pierduți.

Unul dintre cei doi cavaleri făcu câțiva pași înainte.

— D-le, zise el, se poate spune într-adevăr că întâmplarea aranjează bine lucrurile. Mă numesc don Rafael Gavrillas de Saaedra și sunt proprietarul haciendei del Milagro, situată la o mică depărtare de aici. Cavalerul pe care îl vedeți lângă mine este gentilomul canadian Belhumeur, bunul meu prieten. Iar cei doi șefi indienii pe care îi vedeți alături de noi sunt Cap-de-Vultur; și Elanul Negru. Îl întovărășeau tocmai pe Belhumeur care în calitate sa de canadian alerga în ajutorul contelui, când am avut norocul să putem veni în ajutorul părintelui Seraphin și a nobilei dona Angela.

— Și nu știm cum am putea să vă mulțumim, reluă părintele Seraphin. Mi-e teamă însă că va trebui să ne despărțim curând, căci nu putem rămâne mai mult timp în locul acesta atât de expus.

— Am să mă întorc și eu cu d-voastră, *senor padre*, spuse don Rafael, aveam intenția să mă duc la lagărul d-lui conte, dar am găsit un mijloc mai bun ca să-l servesc.

— Și, anume?

— Și, anume am să-i ofer donei Angela adăpost în hacienda del Milagro, care îmi aparține.

— Primesc cu recunoștință, murmură tânăra fată.

Și aplecându-se la urechea vânătorului.

— Don Valentin, spuse ea zâmbind și roșind în același timp, vrei să fii așa de bun să-i spui un singur cuvânt din partea mea lui don Louis?

— Unul singur, făcu el, și care anume?

— Totdeauna.

— Atunci am avut dreptate, spuse el cu o voioșie bruscă, ești un înger, voi sfârși prin a te iubi și eu la nebunie.

— Să plecăm! Să plecăm! strigă ea.

— D-ta vii cu noi, Belhumeur? spuse Valentin.

— Desigur.

— Foarte bine, răspunse don Rafael; eu îl voi escorta pe părintele Seraphin cu Elanul Negru și Cap de Vultur. Senor don

Valentin, Belhumeur te va conduce apoi la hacienda del Milagro.

— Ei, strigă Valentin, râzând, bagă de seamă ce spui, căci ai să mă vezi acolo mai devreme poate decât gândești.

— Vino când vrei, vei fi întotdeauna bine venit.

Și după un schimb de saluturi afectuoase, cele două trupe părăsiră defileul, fiecare prin altă parte.

CAPITOLUL XIII

ÎNAINTE DE ATAC

Soarele se ridicase de mai bine de oră, când Valentin și mica trupă pe care o comanda, îl întâlniră pe căpitanul de Laville și prizonierii săi la vreo două leghe de Magdalena; scurt timp după aceea, cele două trupe reunite intrau în lagărul contelui.

Acesta voia să-și inaugureze compania printr-un act de generozitate, care să impresioneze populația și să o dispună favorabil pentru el, pe lângă aceasta, își dădea seama că un număr atât de mare de prizonieri constituia o dificultate importantă, atât prin proviziile care trebuiau sacrificate pentru întreținerea lor, cât și prin faptul că i-ar fi întârziat în cazul unor marșuri forțate și repezi. Așa încât se grăbi să le redea prizonierilor libertatea și bieții oameni se grăbiră s-o șteargă, nu fără a fi mulțumit de o mie de ori.

Când sosi seara, don Louis convocă toți șefii la un consiliu de război secret.

Printr-o întâmplare providențială, contele care, având în vedere încrederea pe care o avea în don Cornelio, i-ar fi permis probabil să asiste la consiliu, îl însărcinase să se ducă la Magdalena, ca să cumpere mai mulți cai deoarece aveau nevoie.

Această misiune, care îl împiedica pe spaniol să asiste la reuniune, asigură secretul acesteia.

Don Cornelio reușise să scape ca prin minune de urmărirea vânătorului. El ajunsese la lagăr fără să fie văzut eu vreo două ore înainte de sosirea prizonierilor își omorâse ralul, dar el scăpase datorită îndemânării sale, de data asta cel puțin, căci nimănui nu-i trecea prin minte să-l bănuiască, și chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva, nimic nu i-ar fi fost mai ușor decât să-și stabilească un alibi.

La orele opt seara se sună retragerea, se închiseră barierele lagărului și ofițerii se adunară la cartierul general, adică la cartul contelui.

Un cordon de santinele postate în jurul cortului, la zece pași depărtare, ca să nu audă nici ele nimic, aveau ordinul să tragă asupra oricărei persoane oare ar fi încercat să ajungă fără un ordin special în adunare.

Contele ședea la o masă pe care era întinsă o hartă a Sonorei.

Adunarea se compunea din vreo cincisprezece persoane, între care se găseau și Valentin, Caramilla, căpitanul de Laville și Belhumeur.

După ce sosi toată lumea, se închise ușa și contele se ridică.

— Camarazi, spuse el cu vocea hotărâtă dar reținută, ca să nu fie auzită de afară. Expediția noastră va începe cu adevărat; până acum n-am făcut nimic. Am sondat de mai multe ori, chiar eu sau prin spionii mei, intențiile fermierilor mai bogați de prin partea locului; ei par să fie foarte bine dispuși în favoarea noastră. Dar oamenii aceștia nu vor face nimic pentru noi, atâta timp cât expediția noastră nu se va sprijini pe o bază de operații solidă, cu alte cuvinte, trebuie să cucerim un oraș. Dacă reușim, cauza noastră e câștigată, căci tot ținutul se va ridica pentru noi. V-am condus aici pentru că Magdalena se află în vârful triumphiului unde se întâlnesc drumurile care duc la cele trei orașe importante ale Sonorei. Trebuie să cucerim unul din aceste orașe, dar care? Iată problema pe care trebuie să o discutăm. Toate trei sunt pline de trupe, mai mult încă, generalul Guerrero e stăpân pe drumurile care duc spre orașele acestea și a jurat, adaogă el zâmbind, că ne va zdrobi într-o clipită dacă îndrăznim cumva să facem un pas înainte. Dar presupunem că asta nu vă prea interesează. Să revenim deci la problema noastră. Căpitane de Laville, vrei să-mi dai părerea d-tale.

Căpitanul se ridică.

— D-le conte, spuse el, eu înclin pentru Sonora; e drept că este un oraș nou, dar poartă numele ținutului pe care vrem să-l dezrobim și aceasta este un argument important.

Vorbiră apoi pe rând mai mulți ofițeri și cea mai mare parte din ei fură de părerea căpitanului de Laville.

Contele se întoarse către Valentin.

— Și, părerea ta, care e? spuse iei.

— Hm! făcu vânătorul. Știi că sunt prea priceput, dar sunt destul de obișnuit cu războaiele și s-ar putea să am o idee bună. Îți trebuie un oraș bogat, industrial, ca să pui pe locuitorii bogați la adăpost de atacuri, dacă ai fi atacat și din care să te poți retrage fără prea multe pierderi dacă ești copleșit de forțe prea mari. Nu-i așa?

— E drept că orașul pe care-l vom cuceri trebuie să îndeplinească acestei trei condiții.

— Nu cunosc decât unul care să le aibă pe toate trei.

— Hermosillo, făcu Belhumeur.

— E adevărat, făcu Valentin, orașul acesta închis de ziduri este

antrepozitul întregului comerț al Sonorei și deci foarte bogat. Și lucru de cea mai mare importanță pentru noi, e îndepărtat numai cu cincisprezece leghe de Guayamas, portul în care vor debarca întăririle care ne vor sosi din California și în care vom putea să ne refugiem dacă suntem urmăriți prea de aproape și siliți să batem în retragere.

Asistenții înțelesesă imediat adevărul spuselor lui Valentin.

— Și eu aș alege Hermonsillo, spuse contele, dar trebuie să vă mărturisesc, că generalul Guerrero, care este totuși un soldat cu experiență, a înțeles atât de bine avantajele pe care le-am avea dacă am cucerii orașul acesta, încât a concentrat acolo forțe importante.

— Cu atât mai bine, strigă de Laville, în felul acesta, mexicanii vor învăța să ne cunoască mai repede.

Cu toți aproară aceste cuvinte și fu definitiv stabilit că armata va merge asupra, lui Hermonsillo.

— Dar acum, altceva, spuse contele, mexicanii stăpânesc toate trei drumurile și va trebui să-i înșelăm asupra intențiilor noastre.

— Asta mă privește pe mine, spuse Valentin râzând.

— Vom face mișcări de trupe pe toate trei drumurile odată ca să ținem pe inamici sub tensiune și noi vom merge în marș forțat spre Hermonsillo, dar mi-e teamă că vom pierde mult timp.

Caramilla se ridică.

— Caramilla, spuse șeful, cunoaște o potecă ascunsă care scurtează drumul și pe care nu îl cunoaște generalul mexican; Caramilla își va conduce prietenii.

Apoi șeful se așează liniștit la loc.

Discuția se termină aici. După obiceiul său, Caramilla tranșase chestiunea dintr-odată suprimând obstacolul cel mai puternic și mai temut.

— Tovarăși, spuse contele, carele și tunurile sunt gata de plecare; deșteptați-vă oamenii și să părăsim lagărul în tăcere. Când se vor deștepta mâine cei din Magdalena să nu știe unde am dispărut.

Apoi, luându-i la o parte pe căpitanul de Laville și pe Valentin, spune:

— În vreme ce eu o voi lua pe poteca ascunsă, după indicațiile șefului, d-ta căpitane vei înainta pe drumul spre Ures; iar tu Valentin vei merge spre Sonora. Apropiați-vă destul de mult, ca să fiți recunoscuți, dar nu angajați nici o luptă; retrageți-vă apoi și veniți repede după mine. Numai prin repeziciunea mișcărilor

noastre ne vom putea învinge inamicii.

— Dar dacă nu vom putea să te ajungem din urmă, obiectă Valentin, care va fi locul de adunare?

— Hacienda del Milagro, la patru leghe de Hermonsillo, spuse Belhumeur, acolo va fi cartierul general.

— Da spuse contele strângând pe furis mâna canadianului.

Adunarea se dizolvă și plecară cu toții să execute ordinele primite.

Lagărul fu părăsit în cea mai mare liniște. Cele mai minuțioase precauții fură luate ca să nu transpire în afară nimic despre mișcările trupei.

Focurile bivuacului fură lăsate aprinse. Într-un cuvânt, nu se făcu nimic care să lase să se bănuiască o plecare precipitată.

La ora unsprezece noaptea, trupele lui Valentin și ale căpitanului de Laville se depărtară în două direcții diferite; contele nu întârzie să-i urmeze cu grosul armatei și cu bagajele. La miezul nopții don Cornelio părăsi lagărul la rândul său.

Caramilla nu-i înșelase. După vreo două ore de mers trupa făcu o cotitură bruscă și porni pe un drumeag îngust, unde abia puteau să pătrundă carele și toată armata dispăru în cotiturile nesfârșite ale unei poteci ca un adevărat drum de fiare sălbatece, în care era imposibil să presupui că ar îndrăzni să intre vreodată o trupă înarmată și întovărășită de care și de tunuri grele.

Totuși, după ce fură trecute primele obstacole, drumul acesta, care părea atât de dificil, nu mai prezenta nici o primejdie serioasă și francezii înaintau cu repeziciune.

Două zile mai târziu fură ajunși din urmă de detașamentele însărcinate de contele să opereze pe flancurile coloanei; căpitanul de Laville și Valentin reușiră să-l înșele cu desăvârșire pe general, ale cărui avanposturi continuau să păzească drumurile, fără să bănuiască mistificarea.

Marșul acesta dura nouă zile și fu presărat cu nenumărate dificultăți, pe un teren de nisipuri mișcătoare care fugeau de sub picioare, pe o căldură toridă, lipsiți de apă, și în ultimele zile lipsiți și de provizii și furaje; dar nimic nu putu să doboare curajul francezilor. Aveau privirile ațintite asupra șefului lor care mergea în frunte, consolându-i și încurajându-i.

În seara zilei a noua, ei văzură conturându-se din depărtare o haciendă considerabilă, în mijlocul unei pădurici dese.

Aceasta este prima casă pe care o vedeau de când plecaseră de la Magdalena.

— Ce haciendă e aceasta? îl întrebă Louis pe Belhumeur, care mergea lângă el.

— Hacienda del Milagro, răspunse canadianul.

Francezii scoaseră un strigăt de bucurie; ajunseseră.

Făcuseră cincizeci și nouă de leghe. În nouă zile, pe drumuri impracticabile!

Caramilla se ținuse de cuvânt.

Contele își trimise trupa să poposească la o leghe de hacienda la care se opri el cu câțiva prieteni.

Don Rafael și soția sa dona Inez, înconjurați de servitorii lor, așteptau sosirea francezilor în poarta haciendei.

— Fii bine venit, d-ta care lupti pentru independența Sonorei, îi spus don Rafael, contelui întinzându-i mâna.

Acesta sări jos de pe cal.

— Mulțumesc pentru aceste cuvinte frumoase, răspunse el înclinându-se.

Și întorcându-se către dona Inez:

— Iertați-mă doamnă, îi spuse el, că am venit să vă tulbur în singurătatea d-voastră; dar numai soțul d-voastră e vinovat de indiscreția pe care o comit în acest moment.

— Senor conte, răspunse dona Inez, zâmbind, nu trebuie să te scuzi; casa aceasta îți stă la dispoziție cu tot ce se găsește în ea. Ne bucurăm că ai venit și ne vom întrista atunci când veți pleca, de aici.

Contele îi oferi brațul donei Inez și intră în haciendă; dar contele era neliniștit și căuta mereu eu privirea în jur.

— Răbdare! îi spuse don Rafael cu o privire semnificativă. O vei vedea în curând, ar fi fost imprudent să apară imediat în prezența d-tale și am împiedicat-o noi.

— Mulțumesc, răspunse contele, și norul care-i întuneca fruntea nobilă, dispăru.

Întrevederea celor doi logodnici fu așa cum trebuia să fie, adică liniștită, afectuoasă și profund simțită. Contele îi mulțumi cu căldură părintelui Seraphin pentru protecția pe care o acordase tinerei fete.

— În curând, spuse dona Inez, se vor sfârși toate necazurile și atunci veți putea să fiți fericiți, fără nici un gând ascuns.

— Da, răspunse contele gânditor, ziua de mâine va decide probabil soarta mea și a aceleia pe care o iubesc.

— Ce vrei să spui? strigă don Rafael.

Contele privi cu grijă în jur și văzu că poate vorbi liniștit, căci;

toți cei care se adunaseră în jurul lui erau prietenii săi devotați.

— Măine, spuse el, voi ataca Hermonsillo, și-l voi ocupa sau voi muri pe baricade.

Ascultătorii făcură un gest de uimire.

Don Rafael porunci cu un semn Elanului Negru să se posteze în fața ușii, ca să îndepărteze pe nepoțiți și revenind lângă conte:

— Ai într-adevăr această intenție? întrebă el.

— Altfel aş mai fi venit oare aici? răspunse el cu simplitate.

— Dar Hermonsillo, reluă don Rafael cu insistență, e un oraș închis cu ziduri solide.

— Am să le străpung.

— Are o garnizoană de o mie două sute de oameni.

— Ah! făcu el cu indiferență.

— Gărzile sale se exersează zilnic de două luni.

— Gărzile acestea sunt cel puțin numeroase? reluă el disprețuitor.

— Aproape trei mii de oameni.

— Cu atât mai bine.

— Însfârșit, generalul Guerrero, care a observat în cele din urmă că a fost înșelat, s-a stabilit în oraș cu șase mii de indieni și mai așteaptă și alte întărituri.

— Iată de ce trebuie să atac imediat, prietene. După calculul d-tale am de pe acum în fața mea unsprezece mii de oameni retransați în spatele unor ziduri solide; cu cât am să mai aștept cu atât o să le crească numărul, și dacă nu bag de seamă, adăugă el râzând, armata aceasta va sfârși prin a deveni atât de mare, încât îmi va fi imposibil să o distrug.

— Dar poate că nu știi încă, dragul meu, că Hermonsillo e înconjurat cu grădini de zarzavat, care-ți vor îngreuna apropierea.

— Dragă prietenei răspunse contele cu nepăsare, poți să fii sigur că voi intra pe poartă.

Asistenții îl priviră pe conte cu o uimire vecină cu teama. Ei își aruncau priviri întrebătoare și păreau că se întreabă, dacă nu au de a face cu un nebun.

— Iartă-mă prietene, reluă don Rafael, dar parcă spuneai că vrei să ataci mâine nu-i așa?

— Desigur.

— Dar dacă nu-ți sosesc trupele până atunci?

— Cum, dacă nu-mi sosesc trupele? Dar nu le-ați văzut adineauri defilând în fața haciendei?

— Da, am văzut trecând un detașament destul de puțin numeros, avangarda d-tale probabil.

— Avangarda mea! strigă contele râzând, nu, dragă prietene, detașamentul acesta puțin numeros e toată armata mea.

Don Rafael și celelalte persoane care se aflau de față erau oameni cu mult curaj; susținuseră și ei de nenumărate ori, lupte titanice contra unor inamici de zece ori mai numeroși, făcuseră dovadă de curajul cel mai extravagant și de cea mai nebunească îndrăzneală. Dar excentrica hotărâre a contelui de a merge liniștit să cucerească cu o mână de aventurierii un oraș apărat de zece mii de oameni li se păru atât de extraordinară și atât de necrezut, încât rămaseră o clipă tăcuți și cu ochii holbați, neștiind dacă sunt trejii, sau sunt în prada unui coșmar îngrozitor.

— Dar însfârșit, strigă don Rafael ajuns la capătul argumentelor, de câți oameni dispui.

— Nu prea mulți, răspunse contele cu un zâmbet; mai am și bolnavi. Dar pot să dispun de aproape două sute cincizeci de oameni și sper că o să-mi ajungă.

— Da, strigă dona Angela cu entuziasm, o să ajungă, pentru că oamenii aceștia apără o cauză dreaptă și Dumnezeu îi va proteja.

— Don Rafael, spuse contele cu bunătate, ai auzit vreodată de „furia franceză”?

— Da, dar mărturisesc că nu prea îmi dau bine seama de ce poate fi asta.

— Ei bina, adaogă el, așteaptă până mâine și când vei vedea armata aceasta formidabilă distrusă, nimicită și răspândită ca frunzele duse toamna de vânt; când vei asista la cucerirea orașului vei ști ce este, „furia franceză”, și vei înțelege nenumăratele minuni de vitejie, pe care le-a înregistrat istoria și pe care francezii le-au înfăptuit aproape jucându-se.

Conversația se termină aici și trecură cu toții în sufragerie, unde așteptau nenumărate răcoritoare de care contele avea atâta nevoie.

După masă contele ascultă toată seara și noaptea târziu rapoartele spionilor, pe care îi trimisese în recunoaștere; noutățile pe care i le aduceau aceștia concordau perfect cu cele spuse de don Rafael.

Generalul Guerrero sosise la Hermonsillo, unde se întărise bine.

Ultimii sosiră Valentin și Caramilla, care aduceau vești bune.

Sfătuit de Caramilla, Valentin înaintase către Guyamas în

fruntea unui detașament și surprinsese un convoi cu provizii și muniții destinate mexicanilor. Convoiul acesta, destul de mare, fusese adus în lagăr și fusese primit cu bucurie de francezii ale căror provizii erau complet epuizate.

Din spre partea sa, căpitanul de Laville capturase patru sau cinci patrulă inamice, care înaintaseră cu imprudență în câmpie.

Contele îl trimise pe Caramilla la căpitan, cu ordinul să profite de noaptea care era foarte întunecoasă și să meargă până când avanposturile vor fi la o bătaie de tun de Hermonsillo.

Rămas singur cu Valentin, întinse un plan al orașului pe masă și se grăbiră amândoi să ia ultimele dispoziții.

Unul dintre fermierii care fuseseră la conferința de la Magdalena, se bucura de o influență imensă asupra satelor; era acela care-l asigurase pe conte în numele tovarășilor săi, că îndată ce va cădea un oraș important în mâinile francezilor se va da semnalul revoltei și în câteva zile tot ținutul se va răscula pentru el.

Don Louis, care nu voia să piardă nici un moment în cazul unui succes, îi scrisese o scrisoare în care-i anunța cucerirea orașului Hermonsillo și-i cerea să fie gata să-l ajute și să dea semnalul revoltei.

După ce scrisese scrisoarea și își luase ultimele precauții, contele și Valentin ieșiră din odaie.

Era aproape ora două; cerul era întunecat și vântul cald al deșertului îndoia șuierând vârfurile arborilor.

Cei doi prieteni coborâră în curte.

Toți locuitorii haciendei se adunaseră aici, ca să-l asculte pe conte la plecare.

Dona Angela îmbrăcată într-o haină lungă și albă, cu fața palidă și ochii plini de lacrimi, părea o fantomă la lumina slabă a torțelor agitate de servitori.

Escorta aștepta nemișcată pe cai; Caramilla ținea de hățuri caii celor doi francezi.

Când apărură ei, se descoperiră cu toții și îi salutară cu o înclinare adâncă și respectuoasă.

— La revedere, don Louis, îi spuse Don Rafael, Dumnezeu să-ți dea biruință!

— Niciodată nu s-au ridicat către cer rugăciuni mai fierbinți decât acelea pe care le vom face pentru d-ta, nobile don Louis, spuse dona Inez.

Contele simți cum i se strânge inima.

— Vă mulțumesc, spuse el cu vocea mișcată. Urările voastre

îmi fac bine, căci îmi dovedesc, că se mai găsesc printre sonorienii unii care să înțeleagă nobilul scop pe care mi l-am propus. Încă odată vă mulțumesc.

Dona Angela se apropie de conte.

— Te iubesc, don Louis, spuse ea, du-te și fă-ți datoria.

Contele se aplecă spre ea și o sărută pe frunte.

— Dona Angela, logodnica mea, spuse el cu un accent de duioșie, imposibil de redat, n-ai să mă revezi decât învingător sau mort.

Și făcu un gest să plece. În clipa aceasta, părintele Seraphin veni lângă el.

— Cum, spuse el surprins, vii cu mine părinte?

— D-le conte, răspunse misionarul cu simplitatea aceea angelică de care făcea întotdeauna dovadă, mă duc acolo unde mă cheamă datoria mea, acolo unde voi găsi dureri de alinat și nenorociri de consolat, lasă-mă să te urmez.

Louis îi strânse mâna în tăcere și dădu semnalul de plecare după ce se mai înclină odată înaintea prietenilor săi pe care îi părăsise poate pentru totdeauna; mica trupă dispăru galopând în noapte.

Cât timp se mai auziră copitele cailor răsunând pe drum dona Angela rămase rece și nemișcată; apoi, când se stinse orice zgomot în depărtare, un hohot reținut îi sfâșie pieptul.

— Doamne, Dumnezeu! strigă ea cu disperare ridicându-și mâinile spre cer și căzu pe spate.

Leșinase.

CAPITOLUL XIV

VICTORIA

Francezii se strecurau în noapte ca o trupă de fantome tăcute, aplecați pe găturile cailor, ascultând cu aviditate zgomotele deșertului și sondând beznele ca să prindă vreun indiciu care să i anunțe că se apropie de oraș.

La răsăritul soarelui, Hermonsillo apăru cu casele albe strălucitoare, la depărtare de o bătaie de tun.

Un strigăt imens de bucurie scos de întreaga armată, salută mult dorita apariție a orașului.

Se dădu ordinul de popas.

Orașul era tăcut și părea pustiu. Nici un zgomot nu se ridica din interiorul lui.

Contele îl examina o clipă cu grijă ca să-și poată lua ultimele dispoziții.

Deodată apărură pe poarta orașului doi cavaleri, care îndreptară spre ei fluturând steagul alb al parlamentarilor.

— Să vedem ce mai vor oamenii aceștia de la noi, spuse contele.

Și se îndreptă spre ei.

— Cine sunteți d-voastră, d-lor, și ce doriți? îi întrebă el când fu lângă ei.

— Vrem să vorbim cu contele de Prebois-Grance, spuse unul din ei.

— Eu sunt.

— D-le conte, am fost trimișii la d-voastră de senor don Flavio Asustado, prefectul din Hermonsillo, ca să vă facem o propunere.

— Ah! zise contele mușcându-și mustața. Ce-o mai fi și asta!

— Da, d-le conte, și chiar niște propuneri foarte avantajoase, spuse celălalt cu un ton insinuant. Don Flavio Asustado, prefectul din Hermonsillo, pe care am onoarea să-l reprezint...

— Bine, bine; treci la fapt, îl întrerupse don Louis cu nerăbdare.

— Vă oferă, dacă consimțiți să vă îndepărtați cu armata d-voastră, fără să mai încercați nimic contra orașului, continuă celălalt, vă oferă, spun suma de...

— Ajunge, d-le strigă contele roșu la față de indignare, un cuvânt în plus ar fi o insultă pe care n-ași avea poate răbdare să

o las nepedepsită, în ciuda calității d-tale de parlamentar.

— Dar, d-le conte... bâlbâi bietul om, zăpăcit de izbucnirea aceasta și ne mai știind ce atitudine să ia.

— Ajunge, îl întrerupse contele. Privește continuă el cu un ton care nu admitea replică, scoțându-și ceasul din buzunar, privește e ora opt, du-te și spune-i prefectului d-tale, că voi ataca orașul peste două ore și la unsprezece îl voi cucerii. Du-te!

Și, le ordonă să se retragă, cu un gest de dispreț suveran.

Nenorociții de parlamentari nu așteptară să li mai repete invitația, ci se întoarseră imediat și intrară în oraș cu coada între picioare.

Contele se întoarse în galop către restul armatei; ofițerii erau grupați ceva mai la o parte și așteptau cu nerăbdare rezultatul întrevederii.

— D-lor, le spuse contele când sosi, pregătiți-vă de luptă.

Noutatea aceasta fu primită cu un strigăt de bucurie al cărui efect fu să grăbească și mai tare goana parlamentarilor în urechea cărora el răsună cu un glas funebru.

Atunci, cu o claritate și o luciditate extremă, contele indică fiecăruia postul pe care avea să-l ocupe în timpul luptei, el puse toată cavaleria sub ordinele lui de Laville, îl alese pe don Cornelio să-i fie aghiotant și la cererea lui Valentin, îi dădu acestuia comanda vânătorilor canadieni și a indienilor, cu autorizația de a lupta cum va voi și cum i se va părea că e mai bine în interesul comun.

De Laville fu trimis cu o duzină de cavaleri în recunoaștere.

El se întoarse imediat, anunțând că orașul se pregătea să susțină atacul, că acoperișurile caselor se umpleau cu soldați, că sunau clopotele la toate bisericile și tobele făceau o gălăgie infernală.

Contele ordonă atunci oamenilor săi să se adune în cerc, iar el se așeză în centru și începu să le vorbească cu o voce mișcată:

— Tovarăși, spuse el, a sosit însfârșit timpul să ne răzbunăm, de toate vexațiunile pe care le-am îndurat și de toate calomniile îngrozitoare cu care am fost copleșiți. Dar să nu uităm nici o clipă că suntem francezi, și să fim generoși după victorie, așa cum am fost de răbdători în fața insultelor. Nu noi am fost acela care am dorit războiul, el ne-a fost impus și a trebuit să îl ducem. Dar amintiți-vă, că luptăm pentru libertatea unui popor și că dușmanii noștri da azi vor fi prietenii noștri de mâine, să fiți teribili în timpul luptei, dar blânzi după ea. Și, acum încă un singur cuvânt, sau mai bine zis o ultimă rugămintă: lăsați

mexicanilor responsabilitatea primului foc, ca să fie bine stabilită până în ultimul moment noi am dorit pacea. Și, acum prieteni, trăiască Franța!

— Trăiască Franța! răspunseră aventurierii agitându-și armele.

— Treceți cu toții la locurile voastre, comandă contele.

Mișcarea aceasta fu executată minunat de bine.

Don Louis își scoase ceasul: era ora zece. Atunci își scoase sabia, o învârti deasupra capului și întorcându-se către trupa care stătea cu ochi ațintiți asupra lui:

— Înainte! strigă el cu vocea vibrantă.

— Înainte! repetară ofițerii.

Coloana porni în ordine, mergând în pas accelerat, cu arma în mână.

Poarta orașului era baricadată și deasupra ei se găsea un turn plin cu soldați înarmați, alți soldați stăteau pe ziduri gata să ochească.

Deasupra tuturor se lăsase o liniște de moarte. Francezii mergeau liniștiți ca la paradă, cu fruntea sus și privirea hotărâtă.

Când ajunseră la o bătaie de pușcă de oraș zidurile fură încinse de o linie de foc. Izbucni o salvă înspăimântătoare, care semănă moartea în rândurile francezilor.

Aceștia se răzlețiseră imediat în trăgători și porniră în pas alert.

Atunci, se văzu lucrul acesta nemaivăzut și nemaiauzit: un oraș de douăsprezece mii de suflete, închis cu ziduri groase și apărat de o garnizoană puternică, atacat de două sute cincizeci de oameni care luptau ca indienii, adică resfirați în trăgători.

Artileria, trasă chiar de servanții ei, înainta odată cu ceilalți și nu se oprea decât pentru încărcat și ochit.

Și, până să aibă timp mexicanii să se dezmeticească, francezii sosiră asupra lor ca un uragan, îi atacă cu săbiile, zdrobirea apărătorii porții pe care-i făcură prizonieri și intrară în oraș fără să se oprească, distrugând în irezistibilul lor elan tot ce se găsea în drumul lor.

Abia atunci începu adevărata bătălie. Francezii se găsiră deodată în fața a patru tunuri, care măturau pe toată lungimea, strada, la intrarea căreia se găseau. La dreapta și la stânga, de la toate ferestrele și de pe toate acoperișurile curgea asupra lor o ploaie neîntreruptă de gloanțe.

Poziția începea să devină critică. Don Louis descălecă atunci și întorcându-se către soldați:

— Ale cui sunt tunurile? strigă el repezindu-se înainte.

— Ale noastre! Ale noastre! strigară francezii, care se avântară pe urmele lui cu o frenezie inegalabilă.

Artileriştii fură distruşi pe loc şi tunurile î ntoarse pe dată cu țeava către mexicani.

În clipa aceasta, contele îl zări ca prin ceață pe Valentin şi luptătorii săi, care luptau ca niște demoni şi masacrau fără milă pe indienii, care încercau zadarnic să le reziste.

— Doamne, spunea Elanul Negru, fericit de câte ori dădea câte o lovitură, ce idee bună am avut să vin î ncoace!

— Teribilă, într-adevăr, răspundea Belhumeur, luptând şi mai vârtos.

Valentin î nconjurase oraşul şi profitând de o scară uitată afară escaladase zidul şi luase prizonieri fără nici o osteneală pe toţi soldaţii care apărau postul situat în acel loc, î mpreună cu ofițerul lor.

— Mulțumesc pentru scară, tovarășe, îi spuse el acestuia rânjind şi deschizând poarta oraşului, făcu loc cavaleriei franceze.

Totuşi, mexicanii luptau î nainte, cu energia disperării.

Generalul Guerrero, care se mândrise că le va da o lecție aspră francezilor, era acum surprins şi î nmărmurit de furia lor, neştiind ce măsuri să mai ia ca să poată rezista acestor demoni invincibili, cum îi numea el, pe care nimic nu-i putea opri şi care, fără să răspundă focului duşmanilor lor, nu se luptau decât cu săbiile de la începutul î ncăierări.

Respins din toate părțile, generalul î şi concentrează trupele în centrul oraşului, î ntărindu-se cu tunuri puternice.

Deşi suferiseră pierderi imense, mexicanii mai erau încă mai mult de şase sute de oameni hotărâţi să se apere până la moarte.

Contele îl trimise pe don Cornelio la căpitanul de Laville, cu ordinul să atace şi să masacreze pe ultimii apărători ai oraşului, în timp ce el va executa o mişcare de î nvăluire cu infanteria şi cavaleria.

Căpitanul plecă imediat în galop, răsturnând toate obstacolele din calea lui. Cursa lui fu atât de precipitată, încât tovarăşii săi rămaseră în urmă şi el ajunse singur în fața duşmanului.

Împietriți de î ndrăzneala nemaivăzută a acestui om mexicanii şovăită o clipă, dar ascultând ordinele şefilor, ei deschiseră focul aspra lui de Laville, care părea că-i sfidează şi gloanțele î ncepură să cadă în curând ca o grindină deasă în jurul î ndrăznețului francez care rămăsese liniştit şi nemişcat în jurul acestui infern.

Înspăimântat de îndrăzneala căpitanului. Valentin porni mai iute și ajunse în curând cu toată cavaleria lângă el.

— Drace, de Laville, strigă el cu admirație, ce faci aici?

— Nu vezi, răspunse acesta cu simplitate încântătoare, te așteptam.

Electrizați de aceste nobile cuvinte, francezii se aruncară asupra mexicanilor, repetând de mii de ori strigătul de „Trăiască Franța” strigăt căruia îi răspunse infanteria contelui din cealaltă parte a mexicanilor, precipitându-se asupra lor cu baioneta în mână.

Câteva minute lupta rămase nedecisă, un măcel îngrozitor.

În mijlocul încăierării, contele lupta ca cel din urmă soldat, încurajându-i împingându-i mereu înainte. Măcelăriți fără milă de francezi, în ciuda rezistenței lor disperate și nereușind să-și organizeze o apărare eficace, mexicanii începură să arunce armele și să fugă în toate direcțiile, înspăimântați de ardoarea și de curajul de neînvins al acestor adversari pe care îi asemuiau cu niște diavoli.

În ciuda oboselii crescânde a oamenilor și a cailor, de Laville îi urmări în fruntea cavaleriei.

Hermonsillo fusese cucerit, contele de Prebois-Grance era învingător.

Oprindu-se atunci în mijlocul maldărului de cadavre, care-l înconjurau, el își scoase ceasul cu răceală și îl privi.

Era ora unsprezece.

După cum îi anunțase de dimineață pe parlamentari, cucerise orașul la ora unsprezece.

Lupta durase o oră.

— Și, acuma prieteni, spusa contele punându-și sabia în teacă, orașul este al nostru. Am vărsat destul sânge până acum, să îngrijim și de răniți. Trăiască Franța!

— Trăiască Franța! strigăra aventurierii cu o bucurie delirantă.

CAPITOLUL XV

DUPĂ VICTORIE

Armata mexicană, evacuasă Hermonsillo în cea mai mare dezordine, lăsând trei sute de morți și de răniți, tot felul de bagaje, de tunuri, muniții și drapele: înfrângerea sa fusese completă.

Generalul Guerrero fugea cu toată viteza spre Ures, cu rușinea pe frunte și fierbând de mânie, urmărit de aproape de cavaleria franceză.

Contele făcuse un număr mare de prizonieri, printre care se aflau mai mulți ofițeri mexicani.

Bucuria aventurierilor era de nedescris, totuși, succesele acestea strălucite nu fuseseră cucerite fără pierderi serioase, având în vedere forțele numerice ale „armatei”. Pierduseră douăzeci și doi de oameni, o cifră enormă care dovedea înverșunarea luptei și curajul cu care luptaseră mexicanii.

Printre morți, contele deplângea și câțiva dintre cei mai valoroși ofițeri ai săi, care fuseseră omorâți în fruntea companiilor lor, antrenându-și soldații la victorie.

Imediat după terminarea bătăliei, contele se instalează la prefectură unde fură convocate autoritățile mexicane, ca să se înțeleagă cu el asupra măsurilor ce trebuiau luate pentru siguranța orașului. În tot timpul luptei, don Cornelio, nu îl părăsise nici o clipă și își făcuse datoria cu prisosință alături de el.

— Don Cornelio, îi spuse el, sunt mulțumit de d-ta, căci te-ai purtat cu bravură. Vreau să te răsplătesc încredințându-ți o misiune de încredere, de cea mai mare importanță. Dar nu ești prea obosit?

— Nu, senor conte.

— Atunci e bine. Iată, îți încredințez două scrisori. Una e pentru don Rafael știi o vei da trecând pe la hacienda del Milagro. Apoi când vei ajunge la Magdalena, vei rupe plicul celei de a doua și o vei duce la adresa pe care o vei citi după aceea. Dacă vei fi cumva oprit, sau făcut prizonier pe drum, scrisoarea aceasta nu trebuie să fie găsită la d-ta și nimeni nu trebuie să-i afle conținutul. Ai înțeles?

— Fiți liniștit, senor conte, în cazul acesta o voi face eu să

dispară.

— Perfect. Acum ia-ți un cal odihnit și la drum fără să mai pierzi nici o secundă; e o chestiune de viață și de moarte.

— Plec imediat, don Louis, și veți mai auzi vorbindu-se de mine.

Cuvintele acestea fură întovărășite de un zâmbet sinistru, pe care contele nu îl băgă de seamă. Don Cornelio ieși. Cinci minute mai târziu se auziră copitele calului său răsunând pe caldarâmul străzii.

Plecase.

În clipa aceasta intră Valentin. El care era atât de calm de obicei avea acum trăsăturile răvășite și părea în prada unei agitații extraordinare. Intrând, aruncă o privire cercetătoare în jur.

— Pe cine cauți, îl întrebă contele, și ce însemnează starea aceasta neobișnuită. În care te afli?

— Aceasta înseamnă, răspunse Valentin... Dar mai bine uită-te tu singur la hârtiile acestea pe care le-am găsit în casa generalului Guerrero.

Și, îi dădu contelui o legătură cu scrisori și încă alte hârtii, pe care acesta le cercetă cu atenție.

— Oh, strigă el bătând din picior cu mânie, cum e posibilă o asemenea faptă! Mii de demoni! Țara aceasta e blestemată deci, dacă răsare numai trădare de sub fiecare fir de iarbă?

— Din fericire avem dovezile trădării lui și mă însărcinez eu să-l arestez pe mizerabilul acesta.

— E prea târziu?

— Cum e prea târziu? strigă vânătorul. Dar unde e?

— A plecat cu o misiune de cea mai mare importanță, pentru șefii fermierilor nemulțumiți.

— Drace, strigă vânătorul ce ne facem acum? E clar că mizerabilul ne va vinde secretele dușmanului.

— Ia stai puțin, i-am dat și o scrisoare pentru don Rafael, și nu poate face altceva decât să o ducă.

— E drept, va face probabil aceasta, ca să ne adoarmă bănuielile. Mă duc la hacienda del Milagro.

— Du-te prietene. Din nenorocire nu pot să te întovărășesc și eu.

— Nici nu e nevoie. Îți jur că dacă îmi cade vreodată în mână blestematul de don Cornelio, îl strivesc ca pe o viperă ce este. Adio!

Vânătorul ieși în grabă și câteva minute mai târziu, galopa cu

repeziciune pe drumul spre haciendă, urmat de Belhumeur, Elanul Negru, Caramilla și Cap de Vultur.

După ieșirea lui, contele simți deodată cum îl părăsiseră puterile și căzu aproape leșinat pe fotoliul unde lucra de nouă ore fără întreruperi. Oboselile și suferințele neîncetate pe care le îndura cu stoicism de atâta timp, sfârșiseră prin a învinge natura aceasta de fier.

El rămase astfel fără nici o îngrijire până noaptea târziu, neavând puterea să facă vreo mișcare sau să cheme vreun ajutor.

Însfârșit intră căpitanul de Laville care venea să-i dea raportul asupra urmăririi mexicanilor și care fu îngrozit de starea în care îl găsi pe don Louis.

Contele avea o febră puternică și delir. Căpitanul îl chemă îndată pe medicul trupei și îl instala pe conte într-un pat pregătit în grabă.

Medicul trupei nu putu fi găsit însă cu nici un chip, în locul lui sosi un doctor mexican.

Acesta declară, că don Louis era atins de o dezinterie și îi dădu să bea o soluție pe care o pregăti pe loc.

Contele căzu într-un fel de somn letargic care dură aproape zece ore.

Din fericire îl găsiră însfârșit pe medicul trupei, care alergă la capul bolnavului. După ce-l examinează pe conte și cercetă soluția care mai rămăsese în pahar, doctorul îi administra imediat contelui, ouă bătute în lapte și ordonă să fie fricționat cu șervete calde.

— Dar, d-le doctor, ce tratament e acesta pe care-l recomandați contelui, spuse căpitanul. Doctorul mexican a spus că are dezinterie.

Doctorul zâmbi cu tristețe.

— Da, spuse el, are într-adevăr dizenterie. Dar știți ce i-a dat doctorul?

— Nu.

— Ia dat beladonă, adică otravă.

— Oh! făcu celălalt îngrozit.

— Tăcere! reluă doctorul. Secretul acesta trebuie să rămână între noi.

În clipa aceasta intră mexicanul, era un om mic și rotofei, cu o mutră de pisică speriată.

Căpitanul îl luă de guler, și îl târî într-un colț al camerei.

— Ia spune-mi, îi zise el arătându-i paharul pe care doctorul îl

mai ținea încă în mână. Ce-ai pus în lichidul pe care l-ai dat contelui.

Mexicanul păli.

— Dar... bâlbâi el.

— Otravă, mizerabile! reluă căpitanul cu violență.

— Otravă strigă el ridicându-și ochii și brațele spre cer, cum e cu putință. Oh, Dumnezeu! Ia să văd și eu.

Și examina paharul cu o atenție prefăcută.

— E adevărat, reluă el după o clipă, ce „confuzie”! *Per dios!*

Cuvântul acesta li se păru celor doi francezii atât de extraordinar, încât cu toată că erau mânioși și îngrijorați, nu se putură stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de râs.

Doctorașul profită de acest acces de veselie ca să o șteargă pe nesimțite, și de atunci, nu a mai putut fi găsit, în ciuda tuturor cercetărilor; era probabil că părăsise orașul imediat.

Totuși, starea contelui în loc să se îmbunătățească, se înrăutățea din zi în zi mai mult, în ciuda îngrijirilor doctorului și ale părintelui Seraphin, care se instalase lângă patul său și nu mai părăsea nici o clipă.

Cauza bolii lui don Louis era mai mult morală decât fizică. De la plecarea lui don Cornelio, contele nu mai avusese nici o știre, nici de la spaniol, nici de la Valentin. Doi oameni credincioși, care fuseseră trimiși la hacienda del Milagro nu se mai întoarseră nici ei și nici don Rafael nici dona Angela nu dăduseră nici un semn de viață.

Tăcerea aceasta era imposibil de înțeles. Pe de altă parte, situația trupei deveni pe fiecare zi mai gravă; deși era stăpânul unui oraș puternic, contele era acum mai izolat decât înainte, satele care trebuiau să se răscoale nici nu se mișcau; fermierul căruia îi scrisese contele și care se angajase să dea semnalul revoltei nu răspunsese la chemare și rămânea indiferent la cererile repetate pe care i le adresa don Louis.

Dezinteria este din nenorocire o boală îngrozitoare, care anihilează complet facultățile omului; un timp destul de îndelungat, contele nu fu capabil să se ocupe cu nimic.

Însărcinatul cu afaceri din Guayamas, senor don Antoniu Mendez Pavo, care fusese în realitate cumpărat de generalul Guerrero, sosise în Hermonsillo chipurile ca să-l felicite pe contele de succesul obținut, în fond însă ca să poată sluji mai bine interesele generalului.

Don Louis era singur, fără prieteni în care să poată avea încredere culcat pe un pat de suferință, ros de o neliniște

ucigătoare și în prada unei profunde disperări văzându-se pus în imposibilitate de a face ceva și pierzând astfel rezultatul muncii și oboselilor sale.

Căpitanul de Laville, singurul om în care se putea încrede atunci, era atins de aceeași boală ca și șeful său și ca și el, pus în imposibilitate de a mai face ceva.

Senor Pavo profită cu dibăcie de starea aceasta de lucruri, ca să răspândească germenii debandadei printre francezi.

Contele era sufletul trupei sale, singura legătură care o făcea să fie compactă și unită. Dacă lipsea el, totul cădea în ruine.

Senor Pavo, organizează atunci din umbră un sistem extrem de ingenios.

Sistemul acesta consta într-o sâcâială continuă din partea aventurierilor care veneau în fiecare clipă să se plângă contelui de cele mai ridicole fleacuri, și să-l amenințe că o să-l părăsească. În sfârșit lucrurile ajunseră atât de departe, încât trebui luată o hotărâre energetică.

Contele avea în fața lui două posibilități de acțiune.

Una din ele consta în renunțarea la beneficiile victoriei de la Hermonsillo, și retragerea către Guayamas. Calea aceasta îi fusese sugerată contelui de către senor don Antonio Mendez Pavo.

A doua era să rămână la Hermonsillo, menținându-se prin forță și chiar prin teroare, pregătindu-se să susțină și asediu și așteptând forțele noi care nu puteau întârzia să sosească din California unde se organizau cu repeziciune, căci vestea strălucitei victorii repurtate de conte electrizase spiritele aventurierilor și le înflăcărase imaginația.

Contele nu voia să accepte nici una din aceste soluții.

Prima îi părea rușinoasă, a doua imposibilă.

Totuși, situația se agrava din zi în zi și devenise insuportabilă.

Se petrecu atunci un lucru ciudat, care arăta ce succese pot obține insinuările veninoase și trădarea, atunci când nu există un spirit luminat și hotărât, care să le pună frâu.

Ațâțată, neconținut de sfaturile ipocrite ale lui senor Pavo și de manevrele sale ascunse, trupa ajunsese la o nesupunere completă față de șeful ei și aproape la o revoltă fățișe. Văzând că dl. conte de Prebois-Grance prea bolnav ca să acționeze cu energie, era incapabil să se opună la ceea ce aveau ei chef să facă, îl anunță că, dacă nu consimte să dea ordin de retragere, vor părăsi cu toții Hermonsillo și îl vor lăsa singur.

Contele trebui să execute.

Generalul Guerrero își dăduse cuvântul că nu le va împiedica retragerea. Don Louis reuși să obțină garanții pentru bolnavii pe care era nevoit să-i lase în urmă și fu transportat pe o litieră cu inima îndurerată, fără curaj și fără putere.

Retragerea începuse.

Deși generalul se angajase solemn să nu-i tulbure, retragerea aceasta fu doar un șir de hărțuieli neîntrerupte. Cu această ocazie se reflectă asupra francezilor o ultimă rază de glorie. Deșteptați de mirosul prafului de pușcă aventurierii își regăsiră toată energia, respingând cu putere atacurile mexicanilor pe care îi siliră să se retragă în mod rușinos și să renunțe la aceste hărțuieli.

Poposiră la trei leghe de Guayamas, hotărâți să-și croiască un drum și să intre în port a doua zi, cu sau fără voia mexicanilor.

Puțin mai înviorat de perspectiva unei bătălii apropiate, contele se culcase după ce-și făcuse toate pregătirile.

Fu deșteptat la miezul nopții și-i se anunță sosirea unor parlamentari.

Parlamentarii aceștia erau senor Pavo și un negustor din Guayamas. Veneau din partea generalului Guerrero, care propunea un armistițiu de patruzeci și opt de ore și-l invita insistent pe conte să vină la el, ca să trateze împreună.

— Accept armistițiu, răspunse contele. Să-mi trimeată generalul o escortă și voi veni să vorbesc cu el.

Tovarășii săi protestară.

— De ce nu iei cavaleria cu d-ta? întrebă unul din ei.

— La ce bun? răspunse el descurajat. Pe mine vor să mă prindă. Dacă au întins cumva o cursă voi fi singurul care să cadă în ea.

Aventurierii insistară, dar hotărârea sa era luată.

— De mult nu ne mai înțelegem noi, spuse el.

Și întorcându-se către parlamentari:

— Întoarceți-vă la Guayamas, d-lor, le zise el, și spuneți-i generalului Guerrero că-i mulțumesc și aștept escorta.

Escorta aceasta sosi într-adevăr în zorii zilei și contele plecă după ce aruncă o ultimă privire tristă tovarășilor săi, care asistau la plecarea lui cu inima strânsă și cu lacrimile în ochi.

Din clipa aceasta trupa se despărțise de șeful ei.

La intrarea contelui în Guayamas, generalul Guerrero îi dădu onorurile datorite unui general.

Armata franceză rămăsese de acum fără apărare în prada mașinațiilor lui senor Pavo. Acesta nu-și pierdu degeaba timpul:

după sfatul său, aventurierii trimiseră în oraș doi ambasadori, doi mateloți ignorați și brutali, cu ordinul să trateze și să sfârșească cu orice preț odată pentru totdeauna.

Cei doi mateloți se duseră drept la generalul Guerrero.

Acesta fusese prevenit și știa ce se va întâmpla. Îi aștepta deci cu nerăbdare.

El îi primi îndată ce își declinară calitatea, îi trată cu cea mai mare amabilitate și după ce le măguli orgoliul în felul acesta, îi puse să semneze un tratat, prin care recunoștea că au fost înșelați și abandonați în mod laș de șeful lor și se angajau să depună armele și să părăsească țara pentru suma de „unsprezece mii de piaștri” adică pentru cincizeci de mii de franci; trebuie să mărturisim că era o sumă destul de mică și că generalul Guerrero făcuse o afacere excelentă, cu atât mai mult, cu cât îi rămânea tot armamentul trupei.

Neputând să-i învingă pe francezi, mexicanii îi cumpăraseră de la doi mizerabili, prin intermediul unui al treilea a cărui datorie ar fi fost să îi apere.

Trebuie să mai spunem încă, în cinstea plenipotențiarilor francezi, că, în tratatul pe care îl semnaseră, libertatea contelui, fusese garantată formal.

Și acum, să vedem de ce fusese contele părăsit de toți prietenii săi, și încă într-o împrejurare atât de critică?

De ce se arătase generalul Guerrero, inamicul său înverșunat, atât de moderat în pretențiile sale și aproape generos față de don Louis, în ultimele evenimente pe care le-am raportat?

Toate acestea le vom explica imediat; dar pentru aceasta trebuie să ne întoarcem puțin în urmă și să vedem ce s-a mai întâmplat cu Valentin și cu tovarășii săi, pe care i-am lăsat galopând cu repeziciune pe drumul haciendei.

CAPITOLUL XVI

HACIENDA DEL MILAGRO

Drumul de la Hermonsillo la hacienda del Milagro este perfect trasat, drept și larg pe tot parcursul său.

Noaptea era întunecoasă și fără lună, dar cei cinci cavaleri galopau unul lângă altul, așa că le-ar fi fost imposibil să treacă de don Cornelio, fără să-l vadă dacă l-ar fi întâlnit pe drum totuși la haciendă fără să-l zărească de fel.

De câteva zile, drumul fusese străbătut în toate sensurile, fie de francezi, fie de mexicani, așa încât le fu imposibil, chiar acestor vânători experimentați să distingă sau să descopere vreo urmă care să-i călăuzească în urmărirea lor.

Urmele lăsate de pașii oamenilor, de cai și de căruțe erau atât de încurcat, încât deveniseră complet indescifrabile, chiar pentru ochiul cel mai experimentat.

Valentin încercase de mai multe ori să citească în această carte a deșertului, dar totul fusese în zadar și vânătorii deveneau din ce în ce mai neliniștiți și mai îngrijorați, pe măsură ce se apropiau de ținta curselor.

Ajunseră la haciendă la ora opt dimineața, după ce călăriseră toată noaptea fără să se oprească decât ca să caute urmele celui pe care-l urmăreau.

Hacienda era liniștită; servitorii își vedeau de treburile lor obișnuite, turma păștea în libertatea câmpiei.

Vânătorii intrară.

Don Rafael se pregătea să încalece ca să meargă să-și facă după toate aparențele rondul obișnuit prin împrejurimi.

Un servitor ținea de hățuri în fața lui, un cal superb care-și frământa zăbala și bătea din copite de nerăbdare, că e ținut atât pe loc.

Zărindu-i pe noi sosiți, fermierul alergă spre ei, amenințându-i vesel cu cravașa.

— Ah! spuse el râzând. Iată-i pe dezertorii mei! Bună ziua, d-lor!

Mirați de primirea aceasta veselă, la care nu se așteptau deloc, noii veniții nu răspunseră nimic.

Abia atunci observă don Rafael aerul lor încurcat și întunecat.

— Ei dar ce s-a întâmplat? întrebă el devenind deodată serios.

Aveți să-mi dați vești proaste?

— Poate, răspunse Valentin, cu tristețe și facă Domnul să nu am dreptate!

— Bine, dar vorbiți explicați-mi și mie. Voiam tocmai să merg să mai aflu ceva noutăți, dar dacă ați venit aici, nu mai e nevoie.

Vânătorii schimbă o privire de înțelegere.

— Foarte bine, vă vom furniza mai toate lămuririle pe care le doriți.

— Cu atât mai bine. Dar descălecați mai întâi și să intrăm în casă; așa o să discutăm mai în voie.

Vânătorii coborâră de pe cai și îl urmară pe don Rafael într-o cameră mare, care servea în același timp de salon și de birou.

După ce intrară, Valentin insistă să se lase ușa deschisă.

— În felul acesta, spuse el, vom fi mai la adăpost de urechile indiscrete.

— Pentru ce aceste precauții?

— O să vă spunem îndată. Unde sunt dona Inez și dona Angela?

— Probabil că dorm.

— Foarte bine. Spune-mi te rog, n-ai primit nici o vizită în ultimele douăzeci și patru de ore?

— De la plecarea contelui de Prebois-Grance n-am mai văzut pe nimeni.

— Ah! făcu vânătorul. Atunci n-ai primit nici un curier în noaptea asta?

— Nici unul.

— Atunci nu știi cum a decurs bătălia?

— Nu.

— Și, că Hermonsillo a fost cucerit?

— Nici.

— Și, că armata generalului Guerrero este în completă derută?

— Nici asta. Așadar e adevărat?

— Perfect adevărat.

— Și contele e învingător?

— Da, și acum s-a instalat la Hermonsillo.

— E nemaiauzit! Dar acum că ți-am răspuns la toate întrebările, deschis și fără nici un comentariu, spune-mi prietene, de ce m-ai întrebat toate acestea?

— Ieri îndată după cucerirea orașului, contele s-a gândit la d-ta și probabil încă la o altă persoană, și ți-a trimis un curier însărcinat să-ți dea o scrisoare.

— Mie? Ciudat, curierul acesta era probabil un localnic, un

indian?

— Nu, curierul acesta era don Cornelio, un gentilom spaniol pe care poate că ți-l mai amintești.

— Desigur era un excelent camarad.

— Chiar așa, spuse Valentin cu ironie; ei bine scumpul meu don Rafael, acest excelent camarad, era pur și simplu un trădător, care vindea de mult secretele noastre dușmanului.

— Oh! Valentin, trebuie să fii foarte sigur pe cele ce spui ca să aduci o astfel de acuzare unui gentilom.

— Din nenorocire, reluă vânătorul cu tristețe, nu mai este posibilă nici cea mai mică îndoială; contele deține acum toată corespondența lui cu generalul Guerrero.

— *Cuerpo de Cristo!* strigă don Rafael. Atunci știi că e o chestiune foarte serioasă prietene?

— Sunt de aceeași părere și vezi că, deși eram mort de oboseală, i-am rugat totuși pe prietenii mei să mă însoțească, și am venit în goană sperând să-l ajung din urmă pe drum și să-l prind, cu atât mai mult, cu cât în afară de scrisoarea pe care trebuia să o aducă aici, mai avea și altele, extrem de compromițătoare, adresate mai multor personalități influente din ținut.

— Asta mă neliniștește foarte mult, spuse don Rafael cu un aer gânditor, e evident ca în loc să vină aici, mizerabilul s-a dus drept la general să-i ducă hârtiile.

— Din nenorocire nu mai încapă nici cea mai mică îndoială.

— Ce să facem acum? murmură don Rafael mașinal.

Urmă o clipă de tăcere; fiecare se gândea la mijloacele care ar trebui întrebuintate ca să neutralizeze efectele acestei trădări.

Caramilla și Cap de Vultur se ridicară și se pregătiră să plece.

— Unde vă duceți? îi întrebă Valentin.

— În vreme ce frații lor se sfătuiesc, răspunse araucanul, șefii indieni pleacă în recunoaștere.

— Ai dreptate duceți-vă, duceți-vă, spuse vânătorul. Nu știu de ce, adăogă el cu tristețe, dar am presimțirea unei nenorociri.

Cei doi indieni ieșiră.

— Știi poate ce conținea scrisoarea pe care mi-a adresat-o contele? întrebă don Rafael după o clipă.

— Nu; dar cred că-ți anunța victoria și te ruga să o aduci pe dona Angela la Hermosillo. În orice caz, misiva aceasta era destul de compromițătoare.

— Cât despre asta, nu mă prea îngrijesc eu; nu cred ca generalul Guerrero să îndrăznească să mă atace.

— La ce bun să mai discutăm atâta și să pierdem de geaba un timp atât de prețios? N-am de cât un singur lucru de făcut și anume să ne ducem la Hermonsillo și să o luăm pe dona Angela noi, spuse Belhumeur.

— Ai dreptate, chiar așa o să și facem, răspunse Valentin.

— Da, făcu și don Rafael, contele ne va mulțumi cu siguranță pentru aceasta.

— Atunci, să ne aducem planul la îndeplinire fără nici o întârziere, relua Belhumeur; Elanul Negru și cu mine vom pregăti totul pentru călătorie; d-ta don Rafael anunț o pe dona Angela.

— Grăbiți-vă atunci, spuse Valentin, nu știu de ce, dar aș vrea să fii și plecat de acum.

Se despărțiră fără să mai spună nimic și vânătorul rămase singur, oprindu-se din când în când să asculte, sau să privească pe fereastră, ca și cum s-ar fi așteptat în fiecare clipă să vadă apărând inamicul.

Însfârșit, ajuns la capătul răbdării, ieși în curte.

Prietenii lui puneau șei cailor, în vreme ce servitorii aduceau catări pentru transportul bagajelor.

Neliniștea lui Valentin creștea pe fiecare clipă mai mult; el își ajuta tovarășii cu o nerăbdare febrilă și-i îndemna pe toți să se grăbească.

Trecu o oră; acuma era totul gata, și n-o mai așteptau decât pe dona Angela; apăru și ea însfârșit întovărășită de dona Inez și don Rafael.

— Însfârșit! strigă Valentin. Urcați-vă pe cai și să plecăm!

— Să plecăm, repetară ceilalți.

Încălecară cu toții.

Deodată se auzi un zgomot puternic și Caramilla apăru gâfâind și cu figura descompusă.

— Fugiți, fugiți! strigă el. Sosesc.

— Înainte! strigă Valentin.

Dar un obstacol de neîntrecut se ridică deodată în fața lor. În clipa când voiau să treacă poarta haciendei, aceasta fu deodată împiedicată de vitele pe care le aduceau servitorii grăbiți de la câmp, ca să fie apărate probabil de vagabonzi, și jefuitori.

Bietele animale se îngrămădeau la poartă, ca și cum ar fi voit să intre toate odată, scoțând mugete plângătoare și gonite din spate de servitori.

Nu se puteau gândi să mai iasă înainte de a intra toată turma și nici să o împingă înapoi ca să libereze poarta nu se putea, așa încât de voie de nevoie, fugarii fură siliți să aștepte.

Valentin era nebun de mânie.

— Și, o știam! Știam că așa o să se întâmple, murmură el cu vocea gătuită, strângând pumnii cu furie.

Însfârșit, după mai bine de o oră, căci don Rafael avea multe vite, poarta se deschise din nou.

— Să mergem, în numele cerului! strigă Valentin.

— E prea târziu, răspuse Cap de Vultur apărând deodată în prag.

— Blestem! strigă vânătorul și se precipită afară.

Dar abia arunca o privire în jur și scoase un strigăt de descurajare.

Hacienda era complet înconjurată de mai bine de cinci sute de cavaleri mexicani, în mijlocul cărora se distingea generalul Guerrero.

— Oh! Trădător blestemat, strigă vânătorul.

— Să nu ne lăsăm doborâți, spuse don Rafael; *Cuerpo del Cristo!* am luptat și eu adeseori în deșert și cunosc toate șireteniile. Trebuie să-i surprindem și să trecem cu forța printre rândurile lor.

— Nu, spuse Valentin cu autoritate, asta nu se poate. Belhumeur închide și baricadează ușa.

Canadianul se grăbi să asculte.

— Dar... făcu don Rafael.

— Don Rafael, reluă Valentin, nu mai ești liber să faci după capul d-tale și să te arunci în aventuri desperate, acum trebuie să trăiești pentru copiii și soția d-tale; de altfel, avem noi dreptul să o expunem pe dona Angela să fie omorâtă în mijlocul nostru?

— E adevărat, răspuse el. Iertați-mă, eram nebun.

— Oh! striga dona Angela. Ce-mi pasă de moarte dacă n-ara să-l pot revedea pe iubitul meu?

— Seniorita, spuse vânătorul, lasă evenimentele să-și urmeze cursul lor, cine știe dacă nu e mai bine așa? Acuma însă, intră înapoi în casă și lasă-ne să hotărâm noi ce trebuie de făcut.

— Vino, copila mea, vino, îi spuse dona Inez cu afecțiune, prezența ta este inutilă aici și va fi în curând inoportună.

— Te ascult, senora, răspuse tânăra fată cu tristețe.

Și, se îndepărtă încet, la brațul donai Inez.

Don Rafael, ordonase servitorilor săi să se înarmeze și să fie gata să opună o rezistență puternică în cazul unui atac, eventualitate la care se putea aștepta dintr-un moment într-altul, după mișcările pe care le ordonase generalul trupelor sale.

Servitorii haciendei erau numeroși și devotați stăpânului lor,

lupta anunța să fie serioasă.

Valentin, care de câteva clipe părea că se gândește intens, se aplecă la urechea lui Don Rafael și spuse câteva cuvinte.

— Oh! răspunse acesta. E aproape o lașitate ceea ce îmi propui d-ta, don Valentin.

— Trebuie! răspunse vânătorul cu insistență și intră repede în casă în vreme ca don Rafael se îndrepta destul de indispus către poartă.

Don Rafael deschise o fereastră tăiată în poartă și întrebă cine e acolo și ce vrea; după ce parlamentă câteva clipe cu cei care cereau atât de energic să intre, dădu ordinul să se debaricadeze și să se deschidă poartă, spre marea uimire a tuturor celor de față.

Într-o clipă poarta fu deschisă, și apărură generalul care înainta hotărât către ei, înțovărașit de mai mulți ofițeri.

— Te rog să mă ierți că te-am făcut să aștepti d-le general, dar nu știam cine e, spuse don Rafael.

— *Caramba, amigo*, răspunse generalul zâmbind și aruncând o privire în jur, ai o garnizoană destul de numeroasă aici după câte văd.

— De când cu ultimele evenimente din Sonora, drumurile sunt înțesate de bandiți, spuse don Rafael, trebuia să iau unele precauții.

Generalul clătină din cap.

— Foarte bine, *caballero*, reluă el, dar mie nu-mi place să văd atâția oameni înarmați fără motiv legal. Aruncați-vă armele, d-lor.

Servitorii își priviră stăpânul, acesta își mușcă buzele dar le făcu semn să asculte.

— Îmi pare rău, don Rafael, dar voi lăsa o garnizoană în hacienda d-tale. Toate persoanele care se află aici sunt prizonierii mei, și mă vor urma la Guayamas.

— Așa îmi mulțumești pentru faptul că te-am lăsat să intri în casa mea? spuse don Rafael cu amărăciune.

— Aș fi intrat în orice caz, cu sau fără voia d-tale, reluă generalul cu asprime; și acum chemați-o pe fata mea.

— Iată-mă tată, spuse tânăra fată apărând pe treptele de sus ale peronului.

Dona Angela coborî încet în curte, merse către tatăl său și se opri la doi pași de el.

— Ce dorești? spuse ea.

— Să-ți dau ordinul să mă urmezi, răspunse el sec.

— Nu pot face altceva decât să te urmez, relua ea. Dar mă cunoști, tată, și știi că hotărârea mea e nestrămutată. Am mijlocul să mă sustrag tiraniei tale, când îmi va părea prea greu de suferit. Purtarea ta o va hotărî pe a mea. Și acum să mergem!

Singura afecțiune care rămăsese vie și curată în inima ambițiosului general, era dragostea pentru fiica sa, iar dragostea aceasta era imensă și fără margini. Omul acesta care nu se dădea înapoi dinaintea nici unei acțiuni, oricât de crudă ar fi fost ea, ca să-și ajungă scopul pe care și-l propusese, tremura când încrunta din sprâncene copila aceasta de optsprezece ani, care știind puterea tiranică pe care o exercita asupra tatălui său, abuza fără scrupul de ea. Dinspre partea sa, don Sebastian, cunoștea voința de fier și caracterul hotărât al fiicei sale. Așa încât tremură în sinea lui auzindu-i declarația, cu toate că nu lăsa să se vadă nimic în afară.

Se întoarse deci cu un aer disprețuitor și dădu ordinul de plecare.

Un sfert de oră mai târziu, toți prizonierii erau în drum spre Guayamas și nu mai rămăsese la haciendă decât don Rafael și dona Inez, supravegheați de o garnizoană de cincizeci de oameni comandați de un ofițer, care avea ordinul să nu-i lase să comunice cu nimeni.

Văzându-l pe general revenindu-și atât de repede după înfrângere; Valentin înțeleșese dintr-odată situația: el văzuse cu perspicacitatea sa obișnuită, că grație trădării lui don Cornelio, satele nu se vor ridica, că fermierii care-și dăduseră cuvântul contelui vor rămâne de-o parte, că revolta nu va reuși și că don Louis bolnav și părăsit de toată lumea va fi poate silit să trateze cu omul pe care-l învinsese. Iată de ce îl hotărâse pe don Rafael să nu mai încerce o rezistență inutilă, care n-ar fi putut decât să-l compromită și o convinsese în același timp pe dona Angela să simuleze că acceptă condițiile tatălui ei și să plece cu el.

Am văzut că vânătorul avea dreptate și că prevederile lui fuseseră juste.

Se înșelase totuși, crezând că va putea să-l prevină pe amicul său de cele ce se întâmplaseră. Ordinele date de general în privința prizonierilor fură executate cu o punctualitate atât de mare încât îi fu imposibil să-i transmită vreo veste contelui.

Și acum că am raportat faptele care s-au petrecut la haciendă, vom relua povestirea de unde am lăsat-o și vom ajunge la deznodământul acestei drame.

CAPITOLUL XVII

ÎNTOARCEREA ÎN VINGĂTORULUI

Rugăm pe cititor să ne urmeze la Guayamas, la un an după evenimentele pe care le-am raportat în capitolul precedent.

Un om îmbrăcat într-un costum militar, care semăna destul de bine cu uniforma mexicană, se plimba în lung și-n lat cu mâinile la spate într-un salon elegant mobilat.

Omul acesta părea extrem de preocupat, încruntase din sprâncene și din când în când arunca o privire nerăbdătoare spre o pendulă așezată pe o consolă.

Omul acesta aștepta desigur pe cineva care nu mai sosea și nerăbdarea sa creștea din ce în ce mai mult; își luase tocmai pălăria aruncată pe o mobilă și voia probabil să se retragă, când se deschise o ușă și un servitor anunță:

— Excelența sa generalul don Sebastian Guerrero.

— Însfârșit! mormăi vizitatorul printre dinți.

Generalul apăru în uniformă de gală.

— Iartă-mă, dragul meu conte, spuse el eu un ton afectuos, iartă-mă că te-am lăsat să aștepti atâta; dar mi-a fost extrem de greu să scap da toți nepoștii care mă înconjurau. Iată-mă deci însfârșit gata să ascult cu cea mai mare atenție comunicările pe care vei binevoi să mi le faci.

— Generale, răspunse contele; am venit pentru două motive: întâi să obțin din partea d-tale un răspuns clar și categoric cu privire la propunerile pe care am avut onoarea să ți le fac acuma câteva zile; și apoi am să-ți adresez niște plângeri cu privire la unele fapte foarte grave care au loc în detrimentul batalionului francez, și de care fără îndoială că n-ai știut nimica până acum, adaugă el cu o nuanță de ironie în glas.

— Aud acuma prima oară despre asta, d-le conte; crede-mă că sunt hotărât să fac dreptate batalionului francez pentru care, de când s-a organizat, nu am avut decât cuvinte de laudă, atât pentru purtarea ireproșabilă a tuturor membrilor săi cât și pentru serviciile pe care mi le-a adus neîncetat.

Aceste două persoane care discutau atât de prietenește și nu încetau cu zâmbetele, erau unul, generalul Guerrero și al doilea contele de Prebois-Grance, cei doi oamenii pe care i-am văzut inamici atât de înverșunați.

Ce se petrecuse oare de la tratatul din Guyamas? Ce motiv fusese destul de puternic ca să-i facă să-și uite ura? Ce comunitate de idei putea să existe între ei, ca să producă o schimbare atât de extraordinară și inexplicabilă?

Aceasta o vom explica chiar acum înainte de a merge mai departe, cu atât mai mult, cu cât faptele pe care le vom raporta arată caracterul mexican în adevărata sa lumină.

După succesul tratatului de la Guyamas când revolta satelor fusese oprită grație trădării lui don Cornelio, generalul crezuse că a câștigat pe toată linia și nu va mai avea să se ocupe de contele de Prebois-Grance.

Acesta, extrem de bolnav și incapabil de orice rezistență, primise ordinul să părăsească imediat Guyamas.

Amicii săi, cărora li se redase libertatea după semnarea tratatului, se grăbiseră să vină lângă el și Valentin plecase cu contele la San Francisco, lăsându-l pe Caramilla în Sonora ca să-i țină în curent cu toate noutățile.

Generalul se lăudase față de fiica sa de „generozitatea” cu care-l tratase pe conte; apoi o lăsase liberă în aparență pe acțiunile sale sperând că va consimți să admită un anumit proiect pe care nu i-l spusese încă și care era să o mărite cu un personaj foarte influent al Mexicului.

Trecuseră apoi câteva luni; generalul care contase pe absența contelui își mai ales pe faptul că nu mai aveau nici o veste despre el, pentru a o vindeca pe fiica lui de ceea ce numea el pasiunea sa nebună, fu foarte surprins când voind să discute cu ea despre planurile pe care le făcuse în secret și despre căsătoria pe care o proiectase, o auzi răspunzând cu hotărâre:

— Ți-am spus odată tată că mă voi mărita cu contele de Prebois-Grance și că nimeni altul nu va obține mâna mea; tu singur ai consimțit la această căsătorie. Mă consider deci legat de el și-i voi rămâne credincioasă atât timp va trăi.

Generalul fu mai întâi foarte contrariat de răspunsul acesta. Cunoștea el caracterul hotărât al fiicei sale, dar nu se așteptase la o rezistență atât de încăpățânată. După o clipă își recăpătă totuși prezența de spirit și se aplecă spre ea sărutând-o pe frunte și spunându-i cu o bunătate prefăcută.

— Haide, copil rău ce ești, văd că trebuie să fac tot ce vrei tu, oricât m-ar costa. Ei, bine, voi încerca, și nu va mai depinde de mine ca tu să-l revezi pe acela pe care-l iubești.

— Oh! Tată să fie oare cu puțință? strigă ea neputând să-și stăpânească bucuria, vorbești serios?

— Cum nu se poate mai serios, răutate mică, așa că ștergeți lacrimile și fii din nou veselă și fericită ca altădată.

— Atunci am să-l văd din nou?

— Ți-o jur.

— Aici?

— Da, aici, la Guyamas.

— Oh! strigă ea cu avânt îmbrățișându-l și sărutându-l cu dragoste, izbucnind în același timp în lacrimi. Oh! Ce bun ești tu tată și cum am să te iubesc dacă vei face așa ceva.

— Îți promit că voi face, răspunse el, înduioșat fără voie de dragostea aceasta atât de puternică și de pasionată.

Generalul își făcuse acum un plan pe care-l vom vedea desfășurându-se în toată urâtenia lui.

Din răspunsul fiicei sale, don Sebastian reținuse numai aceasta:

... „îi voi rămâne credincioasă cât va trăi”.

Sărmana dona Angela sugerase fără voie tatălui său, cel mai oribil proiect care se poate închipui.

Două zile mai târziu, Caramilla pleca spre San Francisco, ducând contelui o scrisoare din partea tinerei fete, scrisoare care trebuie să aibă o influență imensă asupra hotărârilor ulterioare ale lui don Louis.

Mexicanii fuseseră atât de strălucit bătuți de francezi la Hermonsillo, încât le păstraseră amintirea cea mai înduioșătoare și mai respectuoasă Generalul Guerrero, care după cum a constatat desigur cititorul, nu era deloc lipsit de imaginație, făcuse în această privință o reflexie plină de logică și de bun simț; și anume își spusese, că, dacă francezii fuseseră capabili să-i bată pe mexicani care sunt, după cum se știe, niște soldați extrem de temuți, cu atât mai mult vor fi în stare să-i bată pe indieni. Ca o consecință a raționamentului său, generalul Guerrero formase la Guyamas un batalion compus în întregime din voluntarii francezi și comandat de ofițeri francezi, al cărui serviciu se mărginea deocamdată la paza portului și la menținerea ordinii în oraș.

Din nefericire, izbucniră în curând o serie de neînțelegeri, grave între mexicani și străini, neînțelegeri încurajate probabil pe sub mână de unele persoane influente, dar care puseseră batalionul într-o poziție destul de dificilă și care se înrăutățea din zi în zi mai mult.

Deodată, se află cu surprindere, cu stupoare aproape, că debarcase la Guyamas contele de Prebois-Grance.

Iată ce se întâmplase:

Îndată după ce avusese cu fiica sa, conversația pe care am relatat-o în parte, generalul îi vizitase pe senor don Antonio Mendez Pavo, vizita aceasta fusese lungă și cei doi vorbiseră multe lucruri în cel mai mare secret, generalul se întoarse apoi acasă, frecându-și mâinile.

În timpul acesta contele era la San Francisco, trist și întunecat, rușinat de rezultatul expediției sale care începuse atât de bine, furios pe trădătorii care îl făcuseră sa eșueze și arzând de dorința de ași lua revanșa, în ciuda înțeleptelor sfaturi ale lui Valentin.

Nu vorbea niciodată de dona Angela și numele acesta, săpat în inima lui, nu-i mai ajunsese niciodată pe buze.

Sosirea lui Caramilla la San Francisco produse o adevărată lovitură de teatru; contele păru deodată că-și recapătă toate speranțele și iluziile, zâmbetul îi reapăru pe buze și raze trecătoare de veselie îi luminară fruntea.

Într-o seară stătea cu Valentin după masă într-o cameră a locuinței pe care o ocupau în comun și fumau amândoi în tăcere.

— Vii cu mine prietene, nu-i așa? spuse contele deodată întorcându-se către Valentin.

— Așadar, te-ai hotărât definitiv să pleci? răspunse acesta suspinând.

— Ce să facem aici?

— Nimic; sunt și eu plictisit de viața pe care o ducem - dar avem înaintea noastră deșertul nesfârșit și orizonturile imense ale preeriei. De ce să nu ne reluăm viața fericită de vânători, în loc să ne încredem în promisiunile mincinoase ale acestor mexicani lipsiți de inimă, care te-au făcut să suferi atât și ale căror trădări te-au adus unde ești acum.

Contele scoase din buzunar scrisoarea pe care o adusese Caramilla și i-o întinse.

Valentin o citi.

— Bun spuse el, prefer să fii sincer cu mine. Te urmez și eu.

A doua zi Louis deschise birouri de înrolare și după câteva zile se îmbarcă pe o goeletă cu voluntarii săi.

Debarcă la Guyamas după patru zile.

Senor Pavo îl privi admirator pe conte și insistă să-l prezinte chiar el generalului.

— Eu am să vă împac, spunea el.

Don Louis îl urmă cu inima bătând la gândul că o va revedea poate pe dona Angela.

Nu se întâmplă nimic.

Generalul fu foarte amabil cu contele; îi vorbi cu o sinceritate prefăcută și păru că-i acceptă propunere.

Don Louis îi aducea două sute de oameni înarmați și-și pune spada la dispoziția lui.

Generalul Guerrero, nu răspundea pozitiv la aceste avansuri, dar lăsa totuși să se înțeleagă că nu-i plăceau; mai mult chiar, îi promise contelui să-i dea comanda batalionului francez, promisiune pe care contele la rândul său avu aerul că o primește cu cea mai mare plăcere.

Această întrevvedere fu urmată de mai multe altele și în afară de nenumăratele promisiuni pe care le făcea generalul, contele nu mai putu obține de la el decât un fel de autorizație tacită de a exercita comanda voluntarilor împreună cu șeful batalionului.

De altfel, autorizația aceasta îi dăuna contelui mai mult decât îi folosi, căci ea irită un mare număr dintre francezii care priveau cu neîncredere pe noul șef pe care voi să li-l impună generalul.

De opt zile de când se afla contele la Guyamas, generalul nu-i spusese nimic de dona Angela și-i fusese imposibil să o vadă.

În ziua în care l-am întâlnit pe conte la general, fricțiunile dintre francezi și populație ajunseseră atât de grave, încât se impunea o intervenție imediată ca să se evite nenorociri mai mari. Mai mulți francezi fuseseră împușcați și doi fuseseră chiar omorâți în plină stradă; locuitorii îi amenințau pe ascuns pe voluntari și era în aer un ce care prevestește marile catastrofe.

Generalul simulă că e viu atins de insulta adusă francezilor; el îi promise contelui că se va face dreptate și că asasinii vor fi arestați.

Adevărul era că generalul voia să mai aștepte sosirea numeroaselor întăriri de la Hermonsillo înainte de marea lovitură pe care o medita pentru a-i nimici pe francezi, și căuta numai să mai câștige timp.

Contele se retrase.

A doua zi insultele reîncepură. Francezii văzură cum se plimbau liberi prin oraș asasinii pe care generalul făgăduise să-i pedepsească. O clocotire surdă începu să mocnească atunci în batalion și o nouă delegație, fu trimisă, generalului.

După cum se vede, atmosfera era grozav de încărcată. O singură scânteie ar fi fost de ajuns ca să aprindă un imens incendiu.

CAPITOLUL XVIII

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Era noapte; într-o căsuță din Guyamas, Louis și Valentin discutau la lumina slabă a unei lumânări fumegânde și tremurătoare; ei discutau despre mijloacele care trebuiau să fie întrebuițate pentru a grăbi deznodământul mașinațiilor întunecate, în care, cu o perseverență diabolică reușise generalul să-i învâluie. Caramilla dormea liniștit într-un colț.

În clipa aceasta, se auziră două bătăi ușoare la ușa care da în stradă.

— Cine să fie oare atât de târziu? spuse contele, nu mai aștept pe nimeni.

— Nu face nimic, o să vedem noi, făcu Valentin, musafirii cei mai plăcuți sunt adesea aceia pe care nu te așteptai să-i primești.

Și se duse să deschidă ușa.

Abia o deschisese și o femeie întră grăbită în odaie strigându-i vânătorului cu o voce întretăiată de frică:

— lute! lute! Sunt urmărită!

Valentin se avântă afară.

Femeia aceasta era „tapada” adică avea fața complet acoperită de o mantie lungă, totuși contele o recunoscuse imediat. Care alta decât dona Angela putea veni să-l vadă în felul acesta?

Chiar ea era.

Tânăra fată căzu pe jumătate leșinată în brațele contelui care o întâlnise pe un fotoliu și începu să-i dea toate îngrijirile de care avea nevoie.

— Vorbește, în numele cerului, strigă el, ce este? Ce s-a întâmplat?

Câteva clipe mai târziu dona Angela se ridică, își trecu mâna peste frunte de mai multe ori și privindu-l pe conte cu a expresie de supremă fericire:

— Însfârșit te revăd din nou, dragostea mea! strigă ea izbucnind în lacrimi și aruncându-se pierdută în brațele sale.

Don Louis îi înapoie mângâierile și căuta să o liniștească.

Tânăra fată era pradă unei ciudate surescitări nervoase, ochii săi negri aveau o privire rătăcită, fața palidă ca de moarte și tot corpul îi era agitat de tremurături convulsive.

— Dar însfârșit, copila mea, ce s-a întâmplat? Explică-te, în numele cerului, te rog Angela, dacă mă iubești, vorbește.

— Dacă te iubesc, biata dragoste a inimii mele, *pobre querido de mi corazon* – spuse ea, suspinând și luându-i mânia în ale sale, dacă te iubesc! Vai te iubesc de moarte, don Louis și dragostea aceasta mă va omorî!

— Nu vorbi așa, îngerul meu iubit! Gonește gândurile acestea triste și nu te mai gândi decât la dragostea noastră.

— Nu, don Louis, n-am venit să-ți vorbesc de dragoste; am venit să te salvez.

— Să mă salvezi? spuse el cu o veselie prefăcută. Crezi că sunt într-o primejdie atât de mare?

— Măine vei fi într-o primejdie teribilă, don Louis, bagă de seamă ce-ți spun și nu mă mai privi zâmbind, căci mâine vei fi pierdut. S-au luat toate măsurile. Am auzit totul din întâmplare. E oribil! Și eu care nu știam că te-ai întors la Guyamas și am aflat în felul acesta. Atunci am fugit la tine pierdută, ca o nebună ca să-ți spun: fugi don Louis, trebuie să fugi!

— Să fug! reluă el gânditor. Va trebui deci să te pierd încă odată Angela, și de data aceasta pentru totdeauna. Nu, prefer să mor!

— Dar plec și eu cu tine. Nu sunt eu logodnica ta, soția ta în fața lui Dumnezeu? Vino don Louis, vino, să plecăm, să nu mai pierdem nici un minut, nici o secundă, cu calul tău în două ore suntem în afară de orice pericol. Dar să-ți iei și armele căci am fost spionată de un om tot timpul de a casă până aici.

Ea vorbea ca în delir, cu o stranie volubilitate. Contele nu mai știa ce să spună. Deodată se auzi un zgomot puternic în stradă și ușa care fusese numai rezemată, se deschise brusc până la perete.

— Salvează-mă! Salvează-mă! strigă biata copilă îngrozită.

Don Louis își luă pistoalele și se așeză hotărât în fața ei.

— Oh! Ai să vii totuși mizerabile! spuse de afară vocea lui Valentin. Să nu crezi c-ai să-mi scapi. Haide mergi sau te spintec cu cuțitul.

Și vânătorul intră în odaie cu un efort viguros, trăgând după el un om care se silea zadarnic să scape.

— Închide ușa Louis, reluă Valentin. Și acum respectabilul meu spion, ai să-ți arăți fața ta de trădător, ca să te putem recunoaște.

Louis se grăbise să-i asculte.

Caramilla își părăsise colțul unde dormea și, fără să spună un

cuvânt, o condusesse pe dona Angela după o perdea sare o ascundea complet, apoi luase lumânarea în mână și se apropiase de prietenii săi.

Prizonierul se zbătea între timp cu disperare, încercând să-i împiedice să-i vadă fața, dar nu spunea nici un cuvânt, mulțumindu-se să scoată numai niște exclamații surde și nedeslușite de mânie.

Însfârșit după o luptă destul de lungă, necunoscutul înțelese că toate eforturile sale sunt zadarnice; el se ridică își aruncă mantia și încrucișându-și brațele pe piept:

— Ei bine, priviți-mă dacă o doriți atâta, spuse el sarcastic.

— Don Cornelio! strigară francezii.

— Eu însumi, d-lor. Ce-ați mai făcut de când n-am mai avut plăcerea să vă văd? reluă el cu îndrăzneală.

— Trădător mizerabil! strigă Valentin aruncându-se asupra lui.

Contele îl opri.

— Caraghiosul acesta e nebun, pe cinstea mea, strigă el cu milă; lasă-l să plece, frate, e nedemn de mânia noastră nu merită decât dispreț.

— Ba nu! replică Valentin cu vioiciune; omul acesta este ajutorul blestemat al generalului; nu putem să-l lăsăm să plece.

— Dar ce să facem cu el? Mai curând sau mai târziu vom fi obligați să-i dăm drumul.

— Se prea poate, dar deocamdată îl vom încredința lui Caramilla ca să-l păzească el.

Indianul făcu un gest de aprobare și-l conduse pe don Cornelio în camera alăturată.

Acesta merse după el fără să opună nici cea mai mică rezistență.

— La revedere, d-lor, spuse el cu un zâmbet batjocoritor.

Indianul îi aruncă o privire cu o expresie ciudată și ieși cu el.

Dona Angela apăru atunci de după perdeaua care o ascundea.

— Te aștept, don Louis, spuse ea.

Dar acesta clătină din cap cu tristețe.

— Nu. Spuse el nu pot să fug, căci viața mea nu-mi aparține. Am jurat tovarășilor mei că n-am să-l părăsesc niciodată. Dacă aș fugi aș fi un trădător.

Dona Angela se apropie de el și aplecându-și capul eu grație:

— Adio, don Louis, spuse ea, te porți ca un adevărat *caballero*, urmează-ți deci destinul, fericirea ta este și a mea; vreau să fie fără nici o pată așa că nu mai insist, adio. Sărută-mă pe frunte; de acum nu ne vom mai revedea decât în ziua morții noastre.

Deodată se auzi în stradă un strigăt atât de oribil încât tresăriră toți trei de groază.

Puțin după aceea se deschise ușa și Caramilla intră; figura sa era calmă și mergea liniștit ca de obicei.

— Ai ieșit pe ușa din spate? întrebă Valentin.

— Da.

— Și ce-ai făcut cu don Cornelio?

— Liber! spuse indianul.

— Cum liber? strică don Louis.

— Trebuie să fie ceva la mijloc, reluă vânătorul. De ce l-ai lăsat să plece?

Caramilla își scoase cuțitul de la brâu; lama era pătată cu sânge.

— Nu trebuie să vă mai temeți de dânsul, spuse el.

— L-ai omorât? strigară toți trei deodată.

— Nu, răspunse el. Da acuma e orb și mut.

— Oh! strigară ei cu un gest de groază.

Caramilla îi tăiasse limba și-i străpunsese ochii lui don Cornelio cu cuțitul său de scalpat, apoi îl dusesse de partea cealaltă a orașului și îl lăsase în voia sorții.

Valentin și Louis se gândiră că era inutil să-i mai adreseze reproșuri care nu ar mai fi schimbat lucrurile cu nimic și pe care de altfel araucanul nici nu le-ar fi înțeles, așa încât nu făcură nici o observație.

În ciuda insistențelor repetate ale contelui, dona Angela nu voi să-l lase să o întovărășească înapoi la tatăl său; ea se retrase după ce îi făcuse această ultimă recomandatie, aplecându-se la urechea lui:

— Să fii prevăzător mâine, don Louis!

Contele zâmbi și ea zbură ca o pasăre lăsând tristă și goală camera pe care o iluminase o clipă cu prezența ei.

— Haide, zise contele lăsându-se să cadă pe un scaun după plecarea ei, se pare că totul se va sfârși mâine: cu atât mai bine. Dar cel care va voi să mă prindă îmi va plăti scump această îndrăzneală.

După cum se hotărâse dinainte, delegații voluntarilor se prezentară a doua zi la general. Acesta îi primi ca de obicei, cu nesfârșite amabilități și promisiuni.

Delegații insistasă totuși să obțină un răspuns clar. Don Sebastian, care era probabil gata să dea lovitura pe oare o pregătea de atâta timp, își schimbă atunci deodată tonul și-i dădu afară ordonându-le să aștepte hotărârile pe care va binevoi

să le ia.

Delegații plecară exasperați de viclenia celui în care avuseseră slăbiciunea să se încreadă și care le dovedea cum că îi înșelase tot timpul.

Voluntarii așteptau cu nerăbdare răspunsul pe care trebuia să-l aducă delegații lor. Când aceștia raportară ce se întâmplase, exasperarea ajunsese la culme, se cereau arme și fiecare se pregătea de luptă.

Șeful batalionului nu mai știa pe care să-l asculte.

— Să se formeze careul, îi spuse contele.

Ordinul fu executat.

Contele se postă în mijlocul careului și ridică mâna ca să se facă tăcere.

Tăcură cu toții.

Toată lumea înțelegea că e o clipă solemnă. Fără voia lui, o oarecare șovăială se reflectă pe nobilele trăsături ale contelui; nu, că i-ar fi fost frică, dar simțea că aceasta era ultima carte pe care o juca și că ea va fi decisivă pentru viitorul lui. Toți stăteau cu ochii asupra lui.

— Eziți, de conte, îi spuse un ofițer, atunci de ce ai mai venit? Nu mai ești oare același om ca la Hermonsillo?

La interpelarea aceasta usturătoare, o roșeață vie împurpura trăsăturile contelui, și el tresări cu violență.

— Nu, pentru Dumnezeu, strigă el, nu ezit. Dar, gândiți-vă bine prieteni, cât mai aveți timp, gândiți-vă că, odată scoasă sabia din teacă vom fi în afara legilor. Ce doriți?

— Să ne luptăm! Să ne luptăm! strigară voluntarii agitându-și armele cu entuziasm.

Contele se îndreptă atunci, își scoase sabia din teacă și ridicând-o deasupra capului.

— O voiți? strigă el.

— Da! Da!

— Ei bine, înainte atunci! Trăiască Franța.

— Trăiască Franța! răspunseră voluntarii.

Batalionul ieși hotărât din cartier și împărțit în patru companii se îndreptă în pas de luptă spre cazarma mexicană, pe trei părți diferite.

Dar generalul Guerrero își luase de multă vreme precauțiile și se închisese în cazarmă cu trei sate de soldați. Casele învecinate fuseseră ocupate de *cívicos* și patru tunuri fuseseră instalate în cele patru locuri pe unde se putea încerca asaltul.

Francezii nu erau decât vreo trei sute de oameni, aproape

descurajați; mexicanii erau aproape două mii.

Lupta începu totuși cu hotărâre din toate părțile odată; primul elan fu așa cum trebuia să fie, alică admirabil.

Turnurile mexicane îi măturau pe atacatori, făcând un măcel înfiorător printre ei, dar aceștia se țineau tare și continuau să înainteze urmând exemplul contelui care înainte la cincisprezece pași în fruntea coloanei în mijlocul unei grindini de gloanțe – cu pușca într-o mână și eu sabia în cealaltă și strigând cu vocea sa puternică.

— Înainte! Înainte!

Deodată însă, compania care trebuia să susțină flancul drept își pierdu cu totul capul și începu să se retragă în dezordine.

Contele încercă în zadar să-și adune din nou voluntarii care erau de acum dezorientați și toate eforturile sale fură zadarnice.

Totuși, tunurile mexicane încetaseră focul căci artileriștii lor erau morți.

— Înainte! Cu baioneta! strigă contele și se aruncă înainte urmat de Valentin și die Caramilla care nu se dezlipeau de el; vreo douăzeci de voluntari alergară după el.

Contele se repezi la zidul cazarmei pe care izbuti să-l escaladeze și pe care stătu drept expus cu totul gloanțelor dușmanului.

— Înainte! Înainte! repetă el.

Pălăria sa ciuruită de gloanțe îi zbură de pe cap. Mai multe lovituri de baionetă îi sfâșiară hainele.

Din nenorocire, francezii nu erau în totul decât vreo cincisprezece. După o rezistență eroică ei fură nevoiți să se retragă, dar se retrăgeau ca niște lei, pas cu pas cu fața întoarsă spre inamic și neîncetând să lupte.

Începu atunci o teribilă luptă corp la corp.

Contele urla, lacrimi de furie îi brăzdau obrazul văzându-se părăsit în felul acesta, ar fi voit să moară dar degeaba se aruncă unde era bătălia mai grea, căci cei doi prieteni ai săi îl apărau fără voia lui de toate loviturile care-i erau destinate.

Însfârșit, începu deruta. Contele își frânse sabia aruncând o privire de mânie neputincioasă acestor inamici pe care ar fi putut să-i învingă dacă ar fi fost urmat cu vitejie, și care îi scăpau acum.

Valentin și Caramilla îl duseră spre port.

Vasul care-i adusese ridicase ancora în timpul băătăiei. Fuga era imposibilă.

În această împrejurare, o singură casă mai, putea oferi un

refugiul celor învinși. Era aceea a agentului francez, voluntarii alergară acolo.

Senar Pavo le promise că toți aceia care vor preda armele vor fi puși sub protecția drapelului francez.

Contele intrase în casă și se aruncase pe un scaun, nesimțitor la tot ce se făcea sau se spunea în jurul său; dar Valentin veghea.

— O secundă, senor Pavo, spuse el. Contele de Prebois-Grance va scăpa cu viață?

Mexicanul îi aruncă vânătorului o privire sinistă, dar nu răspunse.

— Nu încapă nici o șovăială d-le, reluă Valentin, ne trebuie un răspuns categoric sau reîncepem lupta.

Senor Pavo văzu că nu mai poate ezita și se hotărî să răspundă.

— D-lor, spuse el cu o voce clară și accentuată, vă jur pe onoarea mea că dl. conte Louis de Prebois-Grance va scăpa cu viață.

— Am luat notă d-le de cele se ai spus, zise Valentin, cu o voce severă.

Don Antonio Pavo arboră drapelul alb în semn de pace, aproape tot batalionul voluntarilor se refugiase la el în caisă.

Bătălia era sfârșită. Durase trei ore.

Francezii avuseseră treizeci și opt de morți și șaiszeci și trei de răniți din trei sute de luptători.

Mexicanii pierduseră treizeci și cinci de oameni și avuseseră o sută patruzeci și șapte de răniți din aproape două mii de soldați.

Bătălia fusese crâncenă și învingătorii plăteau scump o victorie obținută prin trădare.

CAPITOLUL XIX

ULTIMUL SACRIFICIU

Imediat după luptă, o comedie încântătoare începu între don Antonio Pavo și generalul Guerrero.

Generalul nu voi să audă nimic despre o capitulare scrisă. El se mărgini să-și dea „cuvântul de onoare” că dacă i sa dădeau toate armele, rebelii vor scăpa toți cu viață.

Don Antonio fu „silit” să facă așa cum cerea generalul, armele fură predate și francezii făcuți prizonieri de război și închiși.

Imediat după căderea nopții colonelul Suarez se prezentă la don Antonio Pavo întovărășit de patru ofițeri reclamând în numele generalului Guerrero să-i fie imediat predat contele de Prebois-Grance.

Don Antonio se grăbi să asculte și-i dădu contelui ordinul să plece.

Acesta fără să-i răspundă, se mulțumi să-i arunce o privire de dispreț și se predă colonelului.

Un sfert de oră mai târziu era închis singur și pus la secret.

În ciuda promisiune solemne făcută de don Antonio Pavo în fața tuturor voluntarilor, contele de Prebois-Grance fu dat în judecată câteva zile după arestarea sa ilegală și se începu ancheta.

Dar Valentin nu dormea; el nu consimțise să-și păstreze libertatea decât în speranța de a-și salva prietenul.

Două, trei zile după începerea anchetei într-o seară se deschise ușa celei, în care se afla contele.

Acesta întoarse capul mașinal ca să vadă cine intră și scoase un strigăt de bucurie: era Valentin.

— Tu, tu aici, îi spuse el; oh! Îți mulțumesc de o mie de ori, ai venit.

— Nu mă așteptai? răspunse vânătorul.

— Speram că vei veni, dar nu îndrăzneam să te aștept. Probabil că ești și tu silit să te ascunzi, și ești ținta tuturor vexațiunilor.

— Eu? Cătuși de puțin!

— Cu atât mai bine nici nu poți să-ți închipui cât de fericit sunt că te văd; dar cine a venit cu tine?

Într-adevăr, Valentin nu era singur; odată cu el mai intrase

încă o persoană care rămăsese nemișcată lângă ușa pe care o închisese temnicerul după ce doi vizitatori.

— Nu te ocupa de persoana aceasta deocamdată, zise Valentin, să vorbim mai bine de afaceri.

— Fie, te ascult.

— Știi că vei fi condamnat la moarte, nu-i așa? zise vânătorul deschis.

— Bănuiesc.

— Bun! Acuma ascultă-mă și mai ales nu mă întrerupe; timpul e prețios și trebuie să ne grăbim. Ai înțeles probabil că dacă te-am ascultat atunci când mi-ai ordonat să mă salvez n-am făcut-o pentru că bănuiam cum o să se întoarcă lucrurile. Acum a sosit momentul; totul e pregătit pentru fuga ta, temnicerii sunt cumpărați și nu te vor vedea ieșind din închisoare, am angajat și un vas. Ia-ți pălăria și vino. În zece minute vom fi pe bord, într-o jumătate de oră în larg și vom lăsa justiția mexicană să se descurce singură și fără noi. Nu-i așa că am lucrat bine? Vezi că nu mi-am pierdut timpul de pomană și că totul este foarte simplu.

— Foarte simplu într-adevăr, răspunse contele liniștit și îți mulțumesc pentru cele ce ai făcut.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești.

Contele îi puse mâna pe braț întrerupându-l.

— Numai că, urmă el, nu pot să accept propunerea ta.

— Cum? strigă Valentin, sărind în sus de uimire. Ce spui prietene? Cred că glumești.

— Nu glumesc deloc și tot ce am spus este adevărat. Sunt ferm hotărât să las poporului mexican rușinea condamnării și pata morții mele. Nu voi fugi, căci nu pot și nici nu trebuie s-o fac, ar fi o lașitate din partea mea. Un soldat nu-și pătează blazonul, un francez nu are dreptul să-și dezonoreze numele. Mi-am angajat viața în partida pe care am jucat-o, am pierdut și trebuie să mi-o dau.

— Nu vorbi așa prietene, strigă Valentin, cu disperare, căci îmi sfâșii inima.

— Gândește-te numai, dragul meu Valentin, în ce situație mă aflu; sunt judecat pe nedrept, deci poziția mea e frumoasă și judecătorii vor avea de suportat toată rușinea condamnării mele. Dacă fug însă, nu voi mai fi decât un aventurier vulgar, un pirat cum spun ei, generos cu sângele tovarășilor săi și avar cu al său. Nu trebuie oare să plătesc datoria pe care mi-am luat-o față de aceia care au murit pentru cauza mea? Haide prietene, nu mai

Încerca să mă convingi căci e inutil; îți repet că hotărârea mea e nestrămutată.

— Ah! strigă Valentin din nou cu un accent de mânie pe care nu-l putu ascunde. Vrei așadar să mori cu orice preț, dar nu te-ai gândit că dacă mori mai tragi pe cineva în mormânt după tine? Crezi că va consimți să trăiască mai departe când...

— Taci, îl întrerupse contele agitat, nu-mi vorbi de ea. Biata Angela! Vai! Pentru ce m-a iubit?

— Pentru ce? strigă înaintând deodată persoana care rămăsese nemișcată până atunci. Pentru că ești nobil don Louis, pentru că ai o inimă mare.

— Oh! striga el cu durere. Angela! Prietene, prietene, ce ai făcut?

Vânătorul nu putu să răspundă: plângea. Natura aceasta de fier era sfărâmată, omul acesta puternic plângea ca un copil.

— Nu e vina lui că m-a adus, don Louis. Eu am voit-o și l-am silit să mă conducă la tine.

— Vai! răspunse contele cu tristețe îmi sfâșii inima. Biată draga mea copilă. Când te văd pe tine mă părăsește tot curajul și toată hotărârea. Da! De ce ai venit să trezești prin prezența ta, regrete pe care nimic nu le va mai putea liniști de acum.

— Te înșeli, don Louis, răspunse ea, cu o energie febrilă, dacă mă crezi o femeie slabă și fără curaj. Dragostea mea e prea mare și prea curată ca să-ți pot cere vreodată ceva contra onoarei și contra gloriei tale. Adineaori, ascunsă în colțul acesta întunecat, îți ascultam cu aviditate cuvintele și eram fericită că vorbeai așa. Te iubesc, don Louis, ah! Așa cum nimeni n-a mai fost iubit pe lumea asta; dar te iubesc pentru tine, nu pentru mine; gloria ta îmi este atât de scumpă ca ție, și memoria ta, trebuie să rămână fără nici o pată așa cum viața ta a fost fără nici o josnicie. Don Louis, ești totul pentru mine și mi-aș sacrifica și viața pentru tine dacă ar trebui, dar am venit să-ți spun: mori conte, mori cu noblețe, cu capul sus, vei cădea ca un erou și vei avea memoria unui martir.

— Oh! Mulțumesc Angela, mulțumesc, pentru cuvintele acestea, strigă contele strângând-o în brațe eu pasiune, m-ai dat înapoi tot curajul.

— Și, acum la revedere conte, pe curând.

Contele se apropie de Valentin.

— Dă-mi mâna, prietene, îi spuse el, și iartă-mă că nu vreau să trăiesc.

Vânătorul se aruncă în brațele prietenului său și rămaseră

amândoi așa câteva minute.

Contele se desfăcu însfârșit cu un efort eroic din îmbrățișarea aceasta afectuoasă. Valentin ieși fără să aibă puterea să articuleze un cuvânt, susținând-o pe dona Angela, care, cu tot curajul pe care îl arătase era pe punctul să leșine.

Ușa se închise din nou și contele rămase singur.

El se lăsă să cadă pe un scaun își sprijini coatele de masă își ascunse fața în mâini și rămase așa toată noaptea.

A doua zi de dimineață, don Louis fu condus la Tribunal. Interogatoriile erau sfârșite, pledoariile începură și jurații se retraseră să delibereze. După cinci minute se înapoiară.

Contele de Prebois-Grance declarat vinovat cu majoritatea glasurilor, ei a condamnat să fie împușcat.

Contele fu dus imediat în *capilla*.

În Spania și în toată America de Sud, condamnații la moarte sunt duși într-o cameră în fundul căreia se află un altar. Lângă patul condamnatului se pune un sicriu, în care va fi așezat corpul său după execuție. Zidurile sunt tapisate cu pânze negre presărate cu lacrimi de argint și cu inscripții funebre. Acest oficiu destul de crud după părerea noastră și care este desigur o rămășiță a timpurilor barbare ale Evului Mediu, are probabil scopul să provoace gânduri pioase condamnatului.

Contele nu se lăsă însă deloc influențat de acest decor lugubru și își puse ordine în afaceri, cu cea mai mare liniște.

În ziua când fu dus în *capilla*, Valentin intră la el în închisoare însoțit de părintele Seraphin.

Misionarul era singurul preot pe care l-ar fi chemat dacă ar fi știut că se poate acest lucru, ca să-l asiste în ultimele sale clipe.

Dar Valentin se gândise la toate. Din ordinul său Caramilla pornise în căutare și nu întârziase să-l găsească pe misionar, care aflând despre ce era vorba, se grăbise să-l urmeze.

A doua zi, Valentin o aduse cu el pe dona Angela, tânăra fată își îmbrăcase o haină de călugăriță.

— E pentru astăzi? întrebă contele.

— Da, răspunse Valentin.

Luis îți lua prietenul la o parte.

— Jură-mi că vei proteja copila aceasta când nu voi mai fi eu aici ca s-o fac.

— Ți-o jur, răspunse Valentin cu vocea frântă.

Donă Angela îi auzi. Tânăra fată zâmbi cu tristețe ștergându-și o lacrimă.

— Și acum prietene vreau să îmi mai juri încă ceva.

— Vorbește.

— Jură-mi că mă vei asculta orice ți-aș cere.

Valentin își privi prietenul și văzu o asemenea neliniște întipărită pe fața lui încât își aplecă fruntea.

— Ți-o jur! spuse el cu vocea surdă.

Ghicise ce voia Louis să-i ceară.

— Nu vreau să mă răzbuni! Crede-mă prietene. Dumnezeu se va însărcina cu răzbunarea aceasta și mai curând sau mai târziu, îmi va pedepsi dușmanii mult mai teribil decât ai putea tu să o faci. Îmi promiți?

— Ai cuvântul meu, răspunse vânătorul.

— Mulțumesc. Și, acum lasă-mă să-mi iau rămas bun de la această copilă...

Și se duse spre dona Angela care la rândul său, înaintă și ea spre el.

Nu vom raporta conversația lor. Uitară totul pentru o oră ca să trăiască un secol de fericire, izolându-se numai ei doi și vorbindu-și cu inima deschisă.

Deodată se auzi de afară un zgomot destul de puternic: ușa *capillei* se deschise și apărură colonelul Suarez.

— Te urmez, colonele, îi spuse contele fără să-i lase timp să spună ceva.

Își trecu pentru ultima oară degetele prin mustață, își netezi părul, își luă pălăria de Panama pe care o păstră în mână și ieși după ce aruncase o privire melancolică în jur.

Părintele Seraphin mergea la dreapta lui, dona Angela la stânga; după ei venea Valentin, clătinându-se ca un om beat, cu ochii rătăciți și fața scaldată în lacrimi, în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se stăpânească.

Era ceva sfâșietor în aspectul acestui om cu trăsăturile energice și fața bronzată, care era în prada urnei dureri cu atât mai profundă cu cât era mută.

Era ora șase dimineața, soarele abia răsărise, dimineața era splendidă cu aerul plin de parfumuri îmbătătoare; natura părea în sărbătoare și un om plin de viață, de sănătate și de inteligență avea să moară în mod brutal, lovit de inamici nedemni.

O mulțime imensă se afla pe locul execuției și trupele erau aranjate în ordine de bătaie.

Generalul Guerrero în uniformă de gală, strălucitoare de decorații, se îngâmfa în fruntea trupelor sale.

Contele mergea încet, vorbind cu misionarul și adresându-i din când în când, câte un cuvânt eroicei fete care nu voise să-

părăsească în ora aceasta supremă. Își ținea pălăria în față ca să se ferească de razele soarelui și-și făcea vânt cu nepăsare.

Ajuns pe locul execuției, se opri, se întoarse spre plutonul de execuție, își aruncă pălăria pe jos și așteptă.

Un ofițer citi sentința.

După, ce termină cititul contele îl îmbrățișă cu dragoste pe misionar și apoi pe Valentin și aplecându-se la urechea lui:

— Să nu uiți? spuse el.

— Nu! răspunse acesta cu voce nearticulată.

Apoi veni rândul donei Angela. Ei rămaseră mult timp îmbrățișați, apoi ca de comun acord, se despărțiră.

— Despărțiți pe pământ vom fi curând uniți în ceruri. Curaj iubitul meu! îi spuse ea cu exaltare.

El îi răspunse cu un zâmbet care nu mai avea nimic pământesc în el.

Părintele Seraphin și cu Valentin se retraseră cu câțiva pași îngenunchind și începură să se roage cu fervoare.

Dona Angela se duse să se așeze la câțiva pași de general care urmărea toate pregătirile execuției cu un zâmbet de triumf.

Contele aruncă o privire în jur ca să se asigure că prietenii săi se îndepărtaseră, apoi făcu câțiva pași și spre plutonul de execuție și încrucișându-și mâinile la spate, cu capul sus, privirea hotărâtă și zâmbetul pe buze:

— Haideți, vitejii mei, spuse el cu vocea limpede, faceți-vă datoria, ochiți în inimă.

Atunci se petrecu un lucru ciudat: ofițerul comandă focul bâlbâindu-se și soldații trăgând unul după altul, nu izbutiră să-l nimerească pe condamnat.

— Terminați odată! strigă generalul.

Soldații își încărcară armele din nou și se auzi comanda: „Foc”.

Salva izbucni ca o lovitură de trăsnet și contele căzu cu fața la pământ.

Era mort: progresul număra acum un martir mai mult.

— Adio tată, strigă o voce la urechile generalului, îmi țin promisiunea.

Don Sebastian se întoarse îngrozit, căci recunoscuse vocea fiicei sale.

Dona Angela se rostogolise pe jos.

Tatăl său se precipită să o scape. Era prea târziu, nu mai strânse în brațe decât un cadavru.

Pedeapsa lui începuse. Abia căzuse contele și Valentin se apropie de el, urmat de misionar.

— Să nu se apropie nimeni de corpul acesta, spuse el cu o voce care-i făcu și pe cei mai viteji să se retragă. Și îngenunchind la dreapta lui, în vreme ce misionarul se așeză la stânga începu să se roage.

Caramilla dispăruse.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL I EXPEDIȚIA.....	3
CAPITOLUL II SPIONUL.....	6
CAPITOLUL III EXPLOZIA.....	13
CAPITOLUL IV ATACUL INDIENILOR.....	19
CAPITOLUL V REPRESALII.....	26
CAPITOLUL VI TRIMISUL.....	32
CAPITOLUL VII AMBASADORII.....	38
CAPITOLUL VIII TATĂL ȘI FIICA.....	45
CAPITOLUL IX MAGDALENA.....	52
CAPITOLUL X SFATUL.....	57
CAPITOLUL XI PĂRINTELE SERAPHIN.....	65
CAPITOLUL XII QUEBRADA DEL COYOTE.....	71
CAPITOLUL XIII ÎNAINTE DE ATAC.....	83
CAPITOLUL XIV VICTORIA.....	92
CAPITOLUL XV DUPĂ VICTORIE.....	97
CAPITOLUL XVI HACIENDA DEL MILAGRO.....	104
CAPITOLUL XVII ÎNTOARCEREA ÎNVIĞĂTORULUI.....	111
CAPITOLUL XVIII ÎNCEPUTUL SFĂRȘITULUI.....	116

CAPITOLUL XIX ULTIMUL SACRIFICIU.....	123
CUPRINS.....	130

In editura «EXPRES» au apărut.

Fortul groazei de Van Wick Musson

*

Craniul de aur de Franck L. Packard

*

Corabia de mărgean

de H. de Vere Stacpoole

*

Sfera purpurie de Franck L. Packard

*

Strigoiul de Carter Dickson

*

Ultimul Sacrificiu de Gustave Almard

*

Egan nu e vinovat de John Daye

*

O răzbunare Sinistră

de Francis Beeding

Vor apare:

*

Dece n'a fost ucis Mussolini

de Captain B. Newmann

Lei 240 + 4